

หนังสือสวดมนต์แปล
วัดดอยเทพนิมิต

ต.ป่าซาง อ.แม่จัน จ.เชียงราย

โทร. ๐๘-๑๕๙๕-๕๙๕๑

www.watdoitepnimit.net

 walkingwithbuddhawatdoitepnimit

สารบัญ

	หน้า
ธรรมที่บรรพชิตควรพิจารณาเนื่องๆ ๑๐ อย่าง	๑
ทางเดิน ๗ สาย	๒
บทสวดมนต์ทำวัตรเช้า	
บทบูชาพระรัตนตรัย	๓
คำบูชาพระรัตนตรัย	๔
ปุพพภาคนมการ	๕
พุทธานุสสติ	๖
อัมมานุสสติ	๘
สังฆานุสสติ	๙
รัตนัตถ์ย่อปะณามคาถา	๑๐
สังเวคปริกิตตนปาฐะ	๑๒
บทสวดมนต์ทำวัตรเย็น	
บทบูชาพระรัตนตรัย	๑๗
คำบูชาพระรัตนตรัย	๑๙
ปุพพภาคนมการ	๒๐
พุทธานุสสติ	๒๑
พุทธานุสสติ	๒๒
อัมมานุสสติ	๒๔
อัมมานุสสติ	๒๕
สังฆานุสสติ	๒๗
สังฆานุสสติ	๒๘
บทสวดมนต์พิเศษ	
โอวาทปาติโมกขคาถา	๓๐
ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ	๓๑
บทพิจารณาสังขาร	๓๒
การสวดตคาถา	๓๔

ทวัตติงสาการะปาฐะ	๓๕
อภิณหปัจจเวกขณปาฐะ	๓๘
ฉัมมนิยามสูตรปาฐะ	๔๐
ติลักขณาทิกาคา	๔๓
เขมาเขมสรณทีปิกาคา	๔๕
อริยะธนคาคา	๔๖
ภัทเทกรัตตคาคา	๔๗
ฉัมมุทเทศ	๔๘
สังจกิริยคาคา	๔๙
ปฐมพุทธภาษิตคาคา	๕๐
ตายนคาคา	๕๑
ฉัมมคารวาทิกาคา	๕๒
มหาสติปัญญาสูตร	๕๓
อารักขกัมมัฏฐาน	๕๕
มงคล ๓๘ ประการ	๕๗
ชัยมังคลคาคา	๖๐
พระคาคาชินบัญชร	๖๔
พระคาคาโพธิบาท (ป้องกันภัยทั้งสิบทิศ)	๖๘
พระคาคามงคลจักรวาลแปดทิศ	๗๐
คาคาหว่านทราย	๗๑
บารมี ๓๐ ทิศ	๗๒
บทปลงสังขาร	๗๕
บทปลงสังขารพิเศษ	๗๗
แดนสงบ, ป่าช้า	๗๘
คำแผ่เมตตาให้กับตนเอง	๗๙
อุปกิเลส ๑๖	๘๐
บทพิจารณาประจำวัน	
ตั้งขณิกปัจจเวกขณปาฐะ	๘๒
ธาตุปะฎิกูลปัจจเวกขณปาฐะ	๘๕

อดีตปัจฉิมเวกชนปาฐะ	๘๘
คำกรวดน้ำตอนเช้า, สัพพปัตติทานคาถา	๙๑
คำกรวดน้ำตอนเช้า, ปัตติทานคาถา	๙๓
คำกรวดน้ำตอนเย็น, อุทิสนาธิภูฐานะคาถา (อิมินา)	๙๕
อาราธนากรรมฐาน	๙๗
บทแผ่เมตตา	๙๘

บทสวดมนต์พิเศษ

ธัมมจักรกัปปวัตนสูตรปาฐะ	๙๙
อนัตตลักขณสูตร	๑๑๐
อาทิตตะปริยายะสูตร	๑๑๙
มหาสมัยสูตร	๑๒๗
อาฏานาฏิยะปริตตัง	๑๔๕
กรณียเมตตะสูตร	๑๕๓
พระวินัย	๑๕๕
พระสูตร	๑๕๖
พระสังคินี, พระวิภังค์	๑๕๗
พระธาตุกะถา, พระปุคคะละปัญญัตติ	๑๕๘
พระกถาวัตถุ, พระยะมะกะ	๑๕๙
พระมะหาปฏิฐาน, บังสุกุลตาย, บังสุกุลเป็น	๑๖๐
ธัมมะสังคินี มาติกา	๑๖๑
วิปัสสนาภูมิปาฐะ	๑๖๓
บทอนุโมทนา, สามัญญานูโมทนาคาถา	๑๖๕
มงคลจักรวาลน้อย	๑๖๖
กาละทานะสูตรคาถา	๑๖๙
อัคร์ปะสาทะสูตรคาถา	๑๗๐
โกชะนะทานานูโมทนาคาถา	๑๗๑
ติโรกษะกัณณะปัจฉิมะคาถา	๑๗๒
อาราธนาธรรม	๑๗๔
คำอาราธนาพระปริตร	๑๗๕

อาราธนาศีลห้า, ศีลห้า	๑๗๖
คำอาราธนาอุโบสถศีล, อาราธนาศีล ๘	๑๗๗
ศีล ๘	๑๗๘
คำขอบวชชี	๑๗๙
ไตรสรณคมน์	๑๘๐
คำประกาศสมาทานอุโบสถศีล, คำสรูปอุโบสถศีล	๑๘๑
คำขอขมาโทษ, คำลาสิกขา	๑๘๒
แสดงอาบัติ (ปลงอาบัติ)	๑๘๓
คำอธิษฐานเข้าพรรษา, คำสัตตาทะกะณียะ	๑๘๕
คำปวารณาออกพรรษา	๑๘๖
คำอุปลักษณ์สังฆทาน	๑๘๗
คำถวายสังฆทาน (แบบสามัญ)	๑๘๘
คำถวายสังฆทาน (เพื่ออุทิศให้แก่ผู้ตาย) คำอธิษฐานก่อนใส่บาตร	๑๘๙
คำถวายผ้าป่า, คำชักผ้าป่า	๑๙๐
คำถวายผ้ากฐิน, คำอธิษฐานผ้ากฐิน	๑๙๑
คำอนุโมทนากฐิน	๑๙๒
คำถวายผ้าอาบน้ำฝน	๑๙๓
คำถวายเครื่องสักการะวันอาสาฬหบูชา	๑๙๔
อาสาฬหบูชารำลึก	๑๙๕
คำถวายเครื่องสักการะวันมาฆบูชา	๑๙๖
มาฆบูชารำลึก	๑๙๗
คำถวายเครื่องสักการะวันวิสาขบูชา	๑๙๘
วิสาขบูชารำลึก	๑๙๙
บทสวดนบพระคุณ	๒๐๐
บทสรรเสริญพระพุทธรูป (ทำนองสรภัญญะ)	๒๐๑
บทสรรเสริญพระธรรมคุณ	๒๐๒
บทสรรเสริญพระสังฆคุณ	๒๐๓
คำถวายเสนาสนะ กุฏิ วิหาร, คำถวายยารักษาโรค	๒๐๔
คำถวายพระพุทธรูป, คำถวายกระถางสำหรับลอยประทีป	๒๐๕

คำถวายคัมภีร์พระธรรม	๒๐๖
คำถวายเวจกุฎี, คำวันทาขอขมาพระ (วันทาหลวง)	๒๐๗
คำวันทาน้อย, คำลาพระสงฆ์กลับบ้าน	๒๐๘
คำกรวดน้ำแบบพื้นเมือง (ล้านนา)	๒๐๙
คำถวายเทียนพรรษา	๒๑๐
คำบูชาสถานที่ประสูติ	๒๑๑
คำอธิษฐาน ณ แดนประสูติ	๒๑๒
คำบูชาสถานที่ตรัสรู้	๒๑๓
คำนมัสการพระศรีมหาโพธิ์	๒๑๔
คำอธิษฐานใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์	๒๑๕
คำบูชาพระพุทธรูปเมตตา	๒๑๖
คำบูชาธัมเมกขะสถูปที่แสดงปฐมเทศนา	๒๑๗
คำอธิษฐานที่ธัมเมกขะสถูป, คำบูชาพระพุทธรูปปรินิพพาน	๒๑๘
คำถวายผ้าสักการะพระพุทธรูปปรินิพพาน	๒๑๙
คำบูชาสถูปปรินิพพาน, คำบูชาสถานที่ถวายพระเพลิง	๒๒๐
คำบูชาเวฬุวันมหาวิหาร	๒๒๑
คำบูชามูลคันธกุฎี เขตเวฬุวันมหาวิหาร	๒๒๒
คำบูชาเจดีย์นาลันทา	๒๒๓
คำบูชามูละคันธกุฎี คิชฌกุฎ	๒๒๔
คำบูชาที่ถ้ำสุกรชาตา	๒๒๕
คำถวายหนังสือ	๒๒๖
กิจวัตร ๑๐ อย่าง	๒๒๗
จดหมายเหตุฉบับ	๒๒๘

ธรรมที่บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ๑๐ อย่าง

๑. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า บัดนี้เรามีเพศต่างจากคฤหัสถ์แล้ว
อาการกิริยาใด ๆ ของสมณะ เราต้องทำอาการกิริยานั้นๆ
๒. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า ความเลี้ยงชีวิตของเราเนื่องด้วยผู้อื่น
เราควรทำตัวให้เขาเลี้ยงง่าย
๓. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า อาการ กาย วาจา อย่างอื่นที่เรา
จะต้องทำให้ดีขึ้นไปกว่านี้ ยังมีอยู่อีก ไม่ใช่เพียงเท่านี้
๔. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า ตัวเราเอง ตีเตียนตัวเราเองโดย
ศีลได้หรือไม่
๕. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า ผู้รู้ใคร่ครวญแล้ว ตีเตียนเราโดย
ศีลได้หรือไม่
๖. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า เราจะต้องพลัดพรากจากของรัก
ของชอบใจเราทั้งนั้น
๗. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า เรามีกรรมเป็นของตัวเรา ทำดีจักได้ดี
ทำชั่วจักได้ชั่ว
๘. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่าวันคืนล่วงไปๆบัดนี้เราทำอะไรอยู่
๙. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า เรายินดีในที่สงัดหรือไม่
๑๐. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า คุณวิเศษของเรามีอยู่หรือไม่ ที่จะ
ให้เราเป็นผู้ไม่เก้อเขิน ในเวลาเพื่อนบรรพชิตถามในกาล ภายหลัง

ที่มา อภินิหารจะเวกขณธรรมสูตรพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๔
พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๖ อังคุตตรนิกาย ทสก
เอกาทสกนิบาต อภินิหารจะเวกขณธรรมสูตร

ทางเดิน ๗ สาย

คนเราทุกคนจะเดินทางนั้น จะต้องรู้จุดหมายปลายทางที่จะเดินเสียก่อนว่าเป้าหมายที่จะเดินทางนั้นอยู่ที่ไหน และการที่จะไปได้นั้น ต้องเดินทางโดยวิธีใด ต้องเตรียมตัวเพื่อจะเดินทางไปโดยความไม่ประมาท ไปอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส มีความพร้อมสำหรับการเดินทาง ชีวิตของคนเราเมื่อตายทำลายชั้นร์แล้ว มีทางเดิน ๗ สายเท่านั้น คือ

๑. ทางไปนิพพาน สายนี้ไปเพราะ เจริญสติปัญญา ๔ หรือเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
๒. ทางไปพรหมโลก สายนี้ไปเพราะ อานาจนาคณ ผู้จะไปต้องเจริญสมถกรรมฐาน จนได้บรรลุปฐมฌาน เป็นต้น จึงจะไปได้
๓. ทางไปสวรรค์ ๖ ชั้น สายนี้ไปเพราะ มหากุศล เช่น ให้ทาน ฟังธรรม เรียนธรรม สร้างโบสถ์วิหาร ้วตวาอาราม ทอดกฐิน ผ้าป่า สร้างสะพาน หรือสาธารณะประโยชน์ เช่น มาฆมานพ ัมมิกอุบาสก เป็นต้น
๔. ทางไปมนุษย์ สายนี้ไปเพราะศีล ๕ กรรมบถ ๑๐
๕. ทางไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน สายนี้ไปเพราะ โมหะ คือ ความหลง เช่น พระติสสะหลงจิวร ตายไปเกิดเป็นเส้น เป็นต้น
๖. ทางนี้ไปเป็นเปรตอสุรกาย สายนี้ไปเพราะ โลภะ คือ ความห้วงสมบัติ
๗. ทางไปนรก สายนี้ไปเพราะ โทสะ คือ ความโกรธ

เมื่อเรารู้ทางเดินเช่นนี้แล้ว ก็ควรตรวจดูและวางแผนเลือกทางเดินเอาเองเถิด เพราะชีวิตนี้น้อยนัก

บทสวดมนต์ทำวัตรเช้า บทบูชาพระรัตนตรัย (นั่งคุกเข่าพนมมือ)

โย โส ณะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว
สวากขาโต เยนะ ณะคะวะตา ธัมโม

พระธรรม คือศาสนาที่พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด ตรัสไว้ดีแล้ว
สุปะฏิปันโน ยัสสะ ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์ คือผู้ทรงธรรมวินัย ซึ่งเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น
หมู่ใด เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว

ตัมมะยัง ณะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังขัง อิมเอตี สักกาเรหิ ยะถาระหัง

อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ

ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมทั้งพระสัทธรรม
และพระอริยสงฆ์เจ้าทั้งหลาย ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้
ยกขึ้นประดิษฐานไว้ดีแล้วในที่อันสมควรอย่างยิ่งเช่นนี้

สาธุ โน ภันเต ณะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพานนานแล้วก็ตาม
ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ซึ่งยังประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่สาธุชนทั้งหลาย

ปัจฉิมาชนะตานุกัมปะมานะสา อิมเอ สักกาเร ทุกคะตะปัณณาการะภูเต

ปะภูคคัณหาตุ

ขอจงรับเครื่องสักการะบรรณาการ ของคนยากทั้งหลาย เหล่านี้ด้วย
เพื่ออนุเคราะห์แก่ประชุมชน ผู้เกิดแล้วในภายหลังด้วย

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำบูชาพระรัตนตรัย

(นั่งคุกเข่าพนมมือ)

อะระหัง สัมมาสัมพุทธโธ ภาวะวา

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง
ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทธัง ภาวะวันตัง อะภิวาเทมิ

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
กราบ ๑ ครั้ง

สวากขาโต ภาวะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นมัสสสามิ

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม

กราบ ๑ ครั้ง

สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์ สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นมามิ

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์

กราบ ๑ ครั้ง

บุพพภาคนมการ

(นำ) หันทะ มะย้ง พุทธัสสะ ภาคะวะโต บุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น

อะระหะโต

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทธัสสะ

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

(สวด ๓ ครั้ง)

พุทธาภิถุติง

(นำ) หันทะ มะย้ง พุทธาภิถุติง กะโรมะ เส

โย โส ตะถาคะโต	พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด
อะระหัง	เป็นผู้ไกลจากกิเลส
สัมมาสัมพุทธโ	เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง
วิชาจะระณะสัมปันโน	เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ
สุคะโต	เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี
โลกะวิทู	เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง
อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ	เป็นผู้สามารถฝึกบวชที่สมควรฝึกได้ไม่มีใครยิ่งกว่า
สัตถา เทวมะนุสสานัง	เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
พุทธโ	เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม
ภะคะวา	เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์
โย อิมัง โลกััง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรหมมะกัง สัสสะมะณะพรหมมะณิง	
ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยััง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ	
	พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด ได้ทรงทำความดับทุกข์ให้แจ้งด้วย
	พระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว ทรงสอนโลกนี้ พร้อมทั้งเทวดา มาร พรหม
	และหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์
	ให้รู้ตาม
โย ธัมมัง เทเสสิ	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด ทรงแสดงธรรมแล้ว
อาทิกัลละยานัง	ไพเราะในเบื้องต้น

มัสฌิมกัถลยาณัง ไพบราหะในท่ามกลาง
ปะริโยสานะกัถลยาณัง ไพบราหะในที่สุด
สาตถัง สะพะยัญชนะนัง เภวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พรหมมะจะริยัง
ปะกาเสถอิ

ทรงประกาศพรหมจรรย์ คือแบบแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทธิ
บริบูรณ์สิ้นเชิง พร้อมทั้งอรรถะ (คำอธิบาย) พร้อมทั้งพยัญชนะ (หัวข้อ)

ตะมะหัง ภาคะวันตัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น

ตะมะหัง ภาคะวันตัง สิระสา นะมามิ

ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า

(กราบ พร้อมกับระลึกถึงพระพุทธคุณ)

ธัมมาภิกขุติง

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมาภิกขุติง กะโรมะ เส

โย โส สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรมนั้นใด เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้ดีแล้ว

สันทิฏฐิโก เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล

เอหิเปตฺติโก เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด

โอปะนะยิโก เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ

เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน

ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าขออย่างยิ่ง เฉพาะพระธรรมนั้น

ตะมะหัง ธัมมัง สิระसानะมามิ

ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้น ด้วยเศียรเกล้า

(กราบ พร้อมกับระลึกถึงพระธรรมคุณ)

สังฆาภิกขุติง

(นำ) หันทะ มะยัง สังฆาภิกขุติง กะโรมะ เส

โย โส สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว

อุชุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว

ญายะปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออก
จากทุกข์แล้ว

สามีจิปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัญฐะ ปุริสะปุคคะลา

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ

เอสะ ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิเนยโย เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชะลีกะระณีโย เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี

อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ

เป็นเนื่อบาบุญของโลก ไม่มีบาบุญอื่นยิ่งกว่า

ตะมะหัง สัมผัส อภิปุชยามิ

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระสงฆ์หมู่ นั้น

ตะมะหัง สัมผัส ธีระสานะมามิ

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์หมู่ นั้น ด้วยเศียรเกล้า

(กราบ พร้อมกับระลึกถึงสังฆคุณ)

รัตนัตถ์ปปะณามคาถา

(นั่งพับเพียบ พนมมือ)

(นำ) หันทะ มะยัง ระตะนัตถ์ปปะณามะคาถาโย เจวะ
สังเวคะปะริกิตตะนะ ปาฐัญจะ ภาณามะ เส

พุทโธ สุตุโธ ะรุธนามะหัตถะโว

พระพุทเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณาจุฬามรรณพ

โยจจันตะสุทฐัพพะระญาณะโลจะโน

พระองค์ใดมีตา คือญาณอันประเสริฐหมดจดถึงที่สุด

โลกัสสะ ปาปุปะกิเลสสะฆาตะโก

เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาปและอุปกิเลสของโลก

วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทเจ้าพระองค์นั้น โดยใจเคารพเอื้อเพื่อ

ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน

พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรืองเปรียบดวงประทีป

โย มัคคะปากามะตะเกทะภินนะโก

จำแนกประเภทคือ มรรค ผล นิพพาน ส่วนใด

โลกุตตระโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน

ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระระ และส่วนใดที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระระนั้น

วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ

สังโฆ สุเขตตาทะยะติเขตตะสังญญิต

พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย

โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพระโก

เป็นผู้เห็นพระนิพพาน ตรัสรู้ตามพระสุคตหมู่ใด

โลลัปปะทีโน อะริโย สุเมธะโส

เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล เป็นพระอริยะเจ้ามีปัญญาดี

วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หม่นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ

อิจเจวะเมกัณตะภิปุชะเนยยะกัง วัตถุตตะยัง วันทะยะตาทิสังขะตัง ปุญญัง

มะยา ยัง มะมะ สัพพะปัททะวา มาโหนตุ เว ตัสสะ

ปะภาวะสิทธิยา

บุญใดที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม คือพระรัตนตรัย อันควรบูชายิ่ง โดยส่วนเดียว ได้กระทำแล้วเป็นอย่างยิ่งเช่นนี้นี้ ขออุปัทวะ(ความชั่ว) ทั้งหลาย จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย ด้วยอำนาจความสำเร็จอันเกิดจาก บุญนั้น

สังเวคปริกิตตนปาฐะ

อิธะ ตะถาคะโต โลกเ อูปันโน

พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้วในโลกนี้

อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ

เป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

ธัมโม จะ เทสิโต นียยานิโก

และพระธรรมที่ทรงแสดง เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์

อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก

เป็นเครื่องสงบกิเลส เป็นไปเพื่อปรีนิพพาน

สัมโพธะคามิ สุกะตปปะเวทิตโต

เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ

มะยันตัง ธัมมัง สุตตะวา เอวัง ชานามะ

พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว จึงได้รู้อย่างนี้ว่า

ชาติปิ ทุกขา แม้ความเกิด ก็เป็นทุกข์

ชะราปิ ทุกขา แม้ความแก่ ก็เป็นทุกข์

มะระณัมปิ ทุกขัง แม้ความตาย ก็เป็นทุกข์

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา

แม้ความโศก ความร่ำไรร่ำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ

ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์

อัปปิเยติ สัมปะโยโค ทุกโข

ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์

ปิเยติ วิปะโยโค ทุกโข

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์

ยมปิจฉัง นะ ละภาติ ตัมปิ ทุกขัง

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้นนั้นก็เป็นผู้ทุกข์

สังขิตเตนะ ปัญฺจุปาทานักขันธา ทุกขา

ว่าโดยย่อ อุปาทานชั้นทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์

เสยยะถิทัง ได้แก่สิ่งเหล่านี้คือ

รูปูปาทานักขันโธ ชั้นอันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือรูป

เวทนาูปาทานักขันโธ ชั้นอันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา

สัญญาูปาทานักขันโธ ชั้นอันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา

สังขารูปาทานักขันโธ ชั้นอันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร

วิญญาณูปาทานักขันโธ ชั้นอันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ

เยสัง परिญญาเย เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้ อุปาทานชั้น เหล่านี้เอง

ธรรมาโน โส ภาคะวา จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่

เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ

ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลายเช่นนี้เป็นส่วนมาก

เอวังภาคา จะ ปะนัสสะ ภาคะวะโต สาวะเกสุ อนุสาสะนิ พะหุลา ปะวัตตะติ

อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลาย

ส่วนมากมีส่วนคือการจำแนกอย่างนี้ว่า

รูปัง อะนิจจัง รูปไม่เที่ยง

เวทนา อะนิจจา เวทนาไม่เที่ยง

สัญญา อะนิจจา สัญญาไม่เที่ยง

สังขารา อะนิจจา สังขารไม่เที่ยง

วิญญาณัง อะนิจจัง วิญญาณไม่เที่ยง

รูปัง อนัตตา รูปไม่ใช่ตัวตน

เวทนา อนัตตา เวทนาไม่ใช่ตัวตน

สัญญา อนาคตตา	สัญญาไม่ใช่ตัวตน
สังขาร อนาคตตา	สังขารไม่ใช่ตัวตน
วิญญาณัง อนาคตตา	วิญญาณไม่ใช่ตัวตน
สัพเพ สังขาร อนิจจา	สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง
สัพเพ ธัมมา อนาคตตาติ	ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ดังนี้
เต* (ตา) มะยัง โอตินณามะหะ (*ผู้หญิงให้สวด “ตา”)	
	พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกรอบงำแล้ว
ชาติยา	โดยความเกิด
ชระมะระณะ	โดยความแก่และความตาย
โสเกหิ परिเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ	
	โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ
	ความคับแค้นใจทั้งหลาย
ทุกโขตินณา	เป็นผู้ถูกความทุกข์หยังเอาแล้ว
ทุกขะปะเรตา	เป็นผู้มีความทุกข์เป็นเบื้องหน้าแล้ว
อปปะวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ	
	ทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ จะพึงปรากฏชัดแก่เราได้

(สำหรับพระภิกษุ และสามเณรสวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภาวะวันตัง อุทิสสะ อระหังตัง สัมมาสัมพุทัง
เราทั้งหลาย อุทิศเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส
ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น

สัทธา อคารัสสะมา อณะคาริยัง ปัพพะชิตา

เป็นผู้มีศรัทธา ออกบวชจากเรือน ไม่เกี่ยวข้องด้วยเรือนแล้ว

ตัสมิท ภาวะวะติ พรหมมะจะริยัง จะรามะ

ประพุดิอยู่ซึ่งพรหมจรรย์ในพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น

ภิกขุณัง ลิกขาสาชีวะสะมาปันนา * (สามเณรไม่ต้องสวดบรรทัดนี้)

ถึงพร้อมด้วยสิกขาและธรรม เป็นเครื่องเลี้ยงชีวิตของภิกษุทั้งหลาย

ตัง โน พรหมมะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยาเย

สังวัตตะตุ

ขอให้พรหมจรรย์ของเราทั้งหลายนั้น จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่ง
กองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ

(สำหรับคฤหัสถ์สวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภาวะะวันตัง สาระณัง คตะตา

เราทั้งหลาย ผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ปรินิพพานนาน
แล้วพระองค์นั้นเป็นสรณะ

ธัมมัญจะ สังฆัญจะ

ถึงพระธรรมด้วย ถึงพระสงฆ์ด้วย

ตัสสะ ภาวะะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง มะนะสิกะโรมะ

อะนุปะฏิปัชชามะ

จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า
ตามสติกำลัง

สา สา โน ปะฏิปัตติ

ขอให้ความปฏิบัตินั้นๆของเราทั้งหลาย

อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกข์ขันธัสสะ อันตะกิริยาเยะ สังวัตตะตุ

จงเป็นไปเพื่อการทำให้สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ

(จบคำทำวัตรเช้า)

บทสวดมนต์ทำวัตรเย็น
บทบูชาพระรัตนตรัย
(นั่งคุกเข่าพนมมือ)

โย โส ณะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว

สวากขาโต เยนะ ณะคะวะตา ธัมโม

พระธรรม คือศาสนาที่พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด ตรัสไว้ดีแล้ว

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์ คือผู้ทรงธรรมวินัย ซึ่งเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว

ตัมมะยัง ณะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง อิมิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง

อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ

ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมทั้งพระสังฆธรรม และพระอริยสงฆ์เจ้าทั้งหลาย ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ยกขึ้นประดิษฐานไว้ดีแล้ว ในที่อันสมควร อย่างยิ่งเช่นนี้

สาธุ โน ภันเต ณะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพานนานแล้วก็ตาม ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ซึ่งยังประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่สาธุชนทั้งหลาย

ปัจฉิมวาจาขณะตายนุกัมปะมานะสา อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณา

การะภูเต ปะภูคคัณหาตุ

ขอจงรับเครื่องสักการะบรรณาการ ของคนยากทั้งหลายเหล่านี้ด้วย
เพื่ออนุเคราะห์แก่ประชุมชน ผู้เกิดแล้วในภายหลังด้วย

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุ ขายะ ฯ

เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำบูชาพระรัตนตรัย

(นั่งคุกเข่าพนมมือ)

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์ ลั่นเชิง
ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทธีง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
กราบ ๑ ครั้ง

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิ

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม

กราบ ๑ ครั้ง

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์ สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิ

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์

กราบ ๑ ครั้ง

บุพพภาคนมการ

(นำ) หันทะ มะย้ง พุทธัสสะ ภาคะวะโต บุพพะภาคะนะมะการัง
กะโรมะ เส

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น

อะระหะโต

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทธัสสะ

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

(สวด ๓ ครั้ง)

พุทธธานุสสติ

(นำ) หันทะ มะย้ง พุทธธานุสสะตินะย้ง กะโรมะ เส

ตั้งโช ปะนะ ภาคะวันตัง เอวัง กัลยาโณ กิตติสัทโท อัพภูคคะโต

ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ได้ฟังไปแล้วอย่างนี้ว่า

อิติปิโส ภาคะวา เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

อะระหัง เป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทธโธ เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปันโน เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

สุคะโต เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี

โลกะวิทู เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อนุตตะโร บุริสัทธัมมสาระถิ

เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า

สัทธา เทวมะนุสสานัง เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

พุทธโธ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม

ภาคะวา ติ เป็นผู้มีควมจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้

พุทธาภิกษิตี

(นำ) หันทะ มะย้ง พุทธาภิกษิติง กะโรมะ เส

พุทธะวาระหันตะวะระตาทิกุณาภิกษิตโต

พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ มีความประเสริฐแห่งอรหันตคุณ
เป็นต้น

สุทธาภิญญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต

มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ และพระกรุณาอันบริสุทธิ์

โพเธสิ โย สุขะนะตัง กะมะลังวะ สุโร

พระองค์ใดทรงกระทำชนที่ตีให้เบื่กบาน ดุจอาทิตย์ทำบัวให้บาน

วันทามะหัง ตะมะระณัง ลีระสา ชินนทัง

ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์ ผู้ไม่มีกิเลสพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า

พุทธโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย

ปะฐะมานุสสะตีสฐานัง วันทามิ ตัง ลีระนะหัง

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึก
องค์ที่หนึ่ง ด้วยเศียรเกล้า

พุทธัสสาทัสสะมิ ทาโส (ทาสี) วะ พุทธโธ เม สามีกิสสะโร

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นนาย มีอิสระ
เหนือข้าพเจ้า

พุทธโธ ทุกข์สสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม

พระพุทธเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ ข้าพเจ้า

พุทธัสสาทัง นียยาเทมิ สะรีรัญชีวัตัญจิทัง

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แต่พระพุทธเจ้า

วันทันทโฑหัง (ตีหัง) จะริสสามิ พุทธธเสวะ สุโพธิตั้ง

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความตรัสรู้ดีของพระพุทเจ้า

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง พุทโธ เม สรรณัง ะรัง

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของ
ข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัชฌเมยยัง สัตถุสาสะเน

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา ของพระศาสดา

พุทธี เม วันทะมานะยัง (วันทะมานายะยัง) ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระพุทเจ้า ได้ชวนชววยบุญใดในบัดนี้

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาhesung ตัสสะ เตชะสา

อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(หมอบกราบลง)

กาเยนะ วาจาเย ะ ะ เจตะสา วา

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี

พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

กรรมน่าตีเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระพุทเจ้า

พุทโธ ปฏิกคัณหะตุ อัจจะยันตัง

ขอพระพุทเจ้าจงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น

กาลันตะเร สังวะริตุง ะ พุทเธ

เพื่อการสำรวมระวังในพระพุทเจ้าในกาลต่อไป

(นั่งคุกเข่า)

ธัมมานุสสติ

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส

สวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว

สันทิฏฐิโก เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล

เอหิปัสสิโก เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด

โอปะนะยิโก เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ติ

เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้

ธัมมาภิกษิตี

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมาภิกษิติง กะโรมะ เส

สวากขาตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสโย

พระธรรม เป็นสิ่งที่ประเสริฐเพราะประกอบด้วยคุณ คือความที่
พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นต้น

โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท

เป็นธรรมอันจำแนกเป็น มรรค ผล ปริยัติ และนิพพาน

ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธารี

เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรม จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว

วันทามะหัง ตะมะหะรัง วัระระธัมมะเมตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอันประเสริฐนั้น อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่ง ความมืด

ธัมโม โย สัพพะปาณินัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง

พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย

ทุดิยานุสสะติฐานัง วันทามิตัง สิเรนะหัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สอง
ด้วยเศียรเกล้า

ธัมมัสสาหัสสะมิทาโส (ทาสิ) วัระ ธัมโม เม สามีกิสสะโร

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม พระธรรมเป็นนายมีอิสระเหนือ
ข้าพเจ้า

ธัมโม ทุกข์สสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม

พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า

ธัมมัสสาทัง นิยยาเทมิ สรรีรัญชีวิตัญจิทัง

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แต่พระธรรม

วันทันทอัทัง (ตีหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง

ข้าพเจ้าผู้เฒ่าอยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความเป็นธรรมดีของพระธรรม

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง ธัมโม เม สรรณัง วะรัง

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัชฌเมยยัง สัตถุสาสะเน

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา ของพระศาสดา

ธัมมัง เม วันทะมานะยัง (วันทะมานายะยัง) ปุญญัง ปะสุตัง อิระ

ข้าพเจ้าผู้เฒ่าอยู่ซึ่งพระธรรม ได้ชวนชวายนบุญใดในบัดนี้

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา

อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(หมอบกราบลง)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตตะสา วา

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี

ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระธรรม

ธัมโม ปฏิกคัณหะตุ อัจจะยันตัง

ขอพระธรรมจงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเม

เพื่อการสำรวมระวังในพระธรรมในกาลต่อไป

(นั่งคุกเข่า)

สังฆานุสสติ

(นำ) หันทะ มะยัง สังฆานุสสตินะยัง กะโรมะ เส

สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว

อุชุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว

ญายะปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรม เป็นเครื่อง
ออกจากทุกข์แล้ว

สามีจิปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ

เอสะ ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ

นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิเนยโย เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชะลีกะระณีโย เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี

อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสา ติ

เป็นเนื่อบาบุญของโลก ไม่มีบาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้

สังฆาภิกษิตี

(นำ) หันทะ มะยัง สังฆาภิกษิติง กะโรมะ เส

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคฺคณาทียุตโต

พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสังฆกรรม ประกอบด้วยคุณ มีความปฏิบัติดี
เป็นต้น

โยภุสฺสัพพะโธ อะริยะบุคคะละสังฆะเสฏฺฐโฐ

เป็นหมู่แห่งพระอริยะบุคคลอันประเสริฐแปดจำพวก

สีลาทิสฺสมะปะวะระสาสะยะกายะจิตโต

มีกายและจิตอันอาศัยธรรม มีศีลเป็นต้นอันบวร

วันทามะหัง ตะมะรียานะคะณัง สุสุทฺธัง

ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยะเจ้าเหล่านั้น อันบริสุทธิ์ด้วยดี

สังโฆ โย สัพพะปาณินัง สาระณัง เขมะมุตตะมัง

พระสงฆ์หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย

ตะตียานุสสะตีสฺวานัง วันทามิตฺถัง สิเรนะหัง

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สาม
ด้วยเศียรเกล้า

สังฆัสสะทาสสะมิ ทาสี (ทาสี) วะ สังโฆ เม สามิกิสสะโร

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์ พระสงฆ์เป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า

สังโฆ ทุกฺขัสสะ ฆาตา จะ วิธาทา จะ หิตัสสะ เม

พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า

สังฆัสสะหัง นิยยาเทมิ สะรียัญชีวัตฺถุจิทฺถัง

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระสงฆ์

วันทันทอหัง (ตีหัง) จะริสสามิ สัมผัสโสปะฏิป็นนะตัง

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความปฏิบัติดีของพระสงฆ์

นัตถิ เม ธรรมณัง อัญญัง สังโฆ เม ธรรมณัง ะรัง

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัชฌเมยยัง สัตถุสาสะเน

ด้วยการกล่าวคำสัจจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา

สังฆัง เม วันทะมานะยัง (วันทะมานายะยัง) ปุญญัง ปะสุตัง อิระ

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระสงฆ์ ได้ชวนชวนายบุญใดในบัดนี้

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาहेสุง ตัสสะ เตชะสา

อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(หมอบกราบลง)

กาเยนะ วาจาเย ะ ะ เจตะสา วา

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี

สังฆะ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระสงฆ์

สังโฆ ปฏิกคัณหะตุ อัจจะยันตัง

ขอพระสงฆ์จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น

กาลันตะเร สังวะริตุง ะ สังฆะ

เพื่อการสำรวมระวังในพระสงฆ์ในกาลต่อไป

(นั่งคุกเข่า)

(จบทำวัตรเย็น)

บทสวดมนต์พิเศษ โองาตปาติโมกขคาถา

(นำ) หันทะ มะยัง โองาตปาติโมกขะ คาถาโย ภาณามะเส

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง	การไม่ทำบาปทั้งปวง
กุสะลัสสุปะสัมปะทา	การทำกุศลให้ถึงพร้อม
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง	การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ
เอตัง พุทธานะสาสะนัง	
ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย	
ขันตี ประระมัง ตะโป ตีติกขา	
ขันตี คือความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง	
นิพพานัง ประระมัง วัตันตี พุทธา	
ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง	
นะ ทิ ปัพพะชิตโต ประรูปะฆาติ	
ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ถือว่าเป็นบรรพชิตเลย	
สะมะโณ โหติ ประรัง วิหะฐะยันโต	
ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ถือว่าเป็นสมณะเลย	
อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต	การไม่พูดร้าย การไม่ทำร้าย
ปาติโมกเข จะ สังวะโร	การสำรวมในปาติโมกข์
มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสสะหมิง	ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค
ปันทัญญะ สะยะนาสะนัง	การนอน การนั่ง ในที่อันสงัด
อะริจิตเต จะ อาโยโค	ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง
เอตัง พุทธานะสาสะนัง	
ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย	

ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ

(นำ) หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทโธวาทะปาฐัง ภาณามะเส

หันทะทานิ ภิกขเว อามันตะยามิ โว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า
วาระธัมมา สังขารา

สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา

อัปปะมาเทนะ สัมปาเทตะ

ท่านทั้งหลาย จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา

นี่เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้าย ของพระตถาคตเจ้า

“ความไม่ประมาท โอกาสถึงธรรม”

บทพิจารณาสังขาร

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมะสังเวคะปัจจะเวกขณะปาฐัง ภาณามะเส

สัพเพ สังขารา อะนิจจา

สังขารคือร่างกายจิตใจ แลรูปธรรม นามธรรม ทั้งหมดทั้งสิ้น
มันไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้วดับไป มีแล้วหายไป

สัพเพ สังขารา ทุกขา

สังขารคือร่างกายจิตใจ แลรูปธรรม นามธรรม ทั้งหมดทั้งสิ้น
มันเป็นทุกข์ทรมาน เพราะเกิดขึ้นแล้ว แก่เจ็บตายไป

สัพเพ ธัมมา อนัตตา

สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ทั้งที่เป็นสังขาร แลมิใช่สังขาร ทั้งหมดทั้งสิ้น
ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ควรถือเอาเรา ว่าของเรา ว่าตัวว่าตนของเรา

อะรุวัง ชีวิตัง

ชีวิตเป็นของไม่ยั่งยืน

รุวัง มะระณัง

ความตายเป็นของยั่งยืน

อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง

อันเราจะพึงตายแน่แท้

มะระณะปะริโยสานัง เม ชีวิตัง

ชีวิตของเรามีความตายเป็นที่สุตรอบ

ชีวิตัง เม อะนियะตัง

ชีวิตของเราเป็นของไม่เที่ยง

มะระณัง เม นียะตัง

ความตายของเราเป็นของเที่ยง

วะตะ

ควรที่จะสังเวช

อะยัง กาโย

ร่างกายนี้

อะจิรัง

มิได้ตั้งอยู่นาน

อะเปตะวิญญาโน

ครั้นปราศจากวิญญาณ

อุทโท

อันเขาทิ้งเสียแล้ว

อะธิเสสสะติ

จักนอนทับ

ประฐะวัง

ซึ่งแผ่นดิน

กะลิงคะรัง อิวะ

ประดุจดังว่าท่อนไม้และท่อนฟืน

นิรัตถัง

หาประโยชน์มิได้

“จงมีความเชื่อมั่นในชีวิตเรา ว่าสามารถเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นได้”

การสูตตคาถา

(นำ) หันทะ มะยัง การะสูตตะคาถาโย ภาณามะเส

ภารา หะเว ปัญจักขันธา

ขันธทั้งห้าเป็นของหนักเนื้อ

การะหาโร จะ ปุคคะโล

บุคคลนั้นแหละเป็นผู้แบกของหนักพาไป

ภาราทานัง ทุกขัง โลเก

การแบกถือของหนักเป็นความทุกข์ในโลก

ภาระนิกเขปะนัง สุขัง

การสลัดของหนักทิ้งลงเสีย เป็นความสุข

นิกขิปิตตะวา คะรุง ภารัง

พระอริยะเจ้า สลัดทิ้งของหนักลงเสียแล้ว

อัญญัง ภารัง อะนาทียะ

ทิ้งไม่หยิบฉวยเอาของหนักอันอื่นขึ้นมาอีก

สะสมลัง ตัณหัง อัပ္พยุหะ

ก็เป็นผู้ถอนตัณหาขึ้นได้กระทั่งราก

นิจฉาโต ปะรินิพพุโต

เป็นผู้หมดสิ่งปรารถนา ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ

ทวัตติงสาการะปาฐะ

(นำ) หันทะ มะย้ง ทวัตติงสาการะปาฐัง ภาณามะเส

อะย้ง โข เม กาโย	กายของเรานี้แล
อุทธัง ปาทะตะลา	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา
อะโร เกสมะตตะกา	เบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป
ตะจะปะริยันโต	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุครอบ
บุโร นานัปะปะการัสสะ อะสุจิโน	เต็มไปด้วยของไม่สะอาด มีประการต่าง ๆ
อตถิ อิมัสสะหิมิง กาเย	มีอยู่ในกายนี้
เกสา	ผมทั้งหลาย
โลมา	ขนทั้งหลาย
นะชา	เล็บทั้งหลาย
ทันตา	ฟันทั้งหลาย
ตะโจ	หนัง
มังสััง	เนื้อ
นะหารู	เอ็นทั้งหลาย
อัญฐิ	กระดูกทั้งหลาย
อัญฐิมิญชััง	เยื่อในกระดูก
วัักกััง	ม้าม
หะทะยััง	หัวใจ
ยะกะนััง	ตับ
กิโลมะกััง	พังผืด

ปีหะกััง	ไต
ปัปผาสััง	ปอด
อันตัง	ไส้ใหญ่
อันตะคุณัง	ไส้น้อย
อุทเธริยััง	อาหารใหม่
กะรีสัง	อาหารเก่า
ปิตตัง	น้ำดี
เสมหัง	น้ำเสลด
ปุพโพ	น้ำหนอง
โลหิตัง	น้ำเลือด
เสโท	น้ำเหงื่อ
เมโท	น้ำมันชั้น
อัสสุ	น้ำตา
วะสา	น้ำมันเหลว
เขโห	น้ำลาย
สิงฆานิกา	น้ำมูก
ละสิกา	น้ำไขข้อ
มุตตัง	น้ำมูตร
มัตถะเก มัตถะลุงคัง	เยื่อมันสมองในกะโหลกศีรษะ
เอวะมะยััง เม กาโย	กายของเรานี้อย่างนี้
อุทธัง ปาทะตะลา	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา
อะโร เกสะมัตถะกา	เบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป
ตะจะปะริยันโต	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุตรอบ

บูโร นานัปประการัสสสะ อะสุจิโน

เต็มไปด้วยของไม่สะอาด มีประการต่าง ๆ อย่างนี้แล

“ความสุขที่แท้จริง คือการไม่ยึดติดในทุกอย่าง”

อภิณหปัจจเวกขณะปาฐ

(นำ) หันทะ มะยัง อะภินหะปัจจะเวกขณะปาฐัง ภาณามะเส

ชะราธัมโมมะหิ ชะรัง อะนะตีโต (ญ. อะนะตีตา)

เราย่อมนมีความแก่เป็นธรรมดา เราจะล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้

พยาธิธัมโมมะหิ พยาธิง อะนะตีโต (ญ. อะนะตีตา)

เราย่อมนมีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา เราจะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไป ไม่ได้

มะระณะธัมโมมะหิ มะระณัง อะนะตีโต (ญ. อะนะตีตา)

เราย่อมนมีความตายเป็นธรรมดา เราจะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้

สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว

เราจำต้องละเว้นความเป็นต่างๆ คือว่าจำต้องพลัดพรากจากสัตว์สังขาร จากของอันเป็นที่รักที่จำเริญใจทั้งสิ้น ทั้งปวงไป

กัมมัสสะโกมะหิ เราย่อมนมีกรรมเป็นของๆ ตน

กัมมะทายาทอ เราย่อมนมีกรรมเป็นทายาท คือมีกรรมเป็นผู้ติดตาม ให้ผล

กัมมะโยนิ เราย่อมนมีกรรมเป็นแดนเกิด คือ มีกรรมเป็นผู้นำไปเกิด ในถิ่นที่ต่างกัน

กัมมะพันธุ เราย่อมนมีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ และพวกพ้อง

กัมมะปะฏิสสะระโณ

เราย่อมนมีกรรมเป็นเครื่องยุยงส่งเสริม เป็นที่พึงที่อาศัย

ยัง กัมมัง กะริสสามิ กัลลยะณัง วา ปาปะกัง วา

เราจะกระทำความอันใดไว้ ไม่ว่าจะบุญหรือบาป ดีหรือชั่วก็ตาม

ตัสสะ ทายาทโภคะวิสสามิ

เราจะต้องเป็นทายาท คือเป็นผู้รับผลของกรรมอันนั้น

เอวัง อัมมะเหติ อะภินณะหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

เราพึงพิจารณาเห็นธรรมอย่างนี้เนื่องๆ ทุกวันๆเทอญ

ธัมมนิยามสูตรปาฐะ

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมะนิยามะสูตรตะปาฐัง ภาณามะเส

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง ภาคะวา สāvattiyā viharati cetavane
อนาถะปิณฑกัสสะ อารามะ ตัตตะระ โข ภาคะวา ภิกขุ อามันเตสิ
ภิกขะโวติ ภาทันเตติ เต ภิกขุ ภาคะวะโต ปัสจัสโสสุง ภาคะวา
เอตะทะโวจะ

ข้าพเจ้า(คือพระอานนท์) ได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า
เสด็จประทับอยู่ที่เขตวันมหาวิหารอารามของอนาถะปิณฑิกะเศรษฐี
ใกล้เมืองสาวัตถี ในกาลนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสเรียก
พระภิกษุทั้งหลาย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเหล่านั้นทูลรับว่า
ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสตั้งนี้ว่า

อุปปาทา วา ภิกขะเว ตะถาคะตานัง อะนุปปาทา วา ตะถาคะตานัง
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุที่พระตถาคตทั้งหลายจะบังเกิดขึ้นก็ตาม
จะไม่บังเกิดขึ้นก็ตาม

ฐิตาวะ สā ธาตุ	ธรรมธาดุนั้นย่อมตั้งอยู่แล้วนั้นเทียว
ธัมมัญญฐิตะตา	คือความตั้งอยู่แห่งธรรมดา
ธัมมะนิยามะตา	คือความเป็นกฎตายตัวแห่งธรรมดา
สัพเพ สังขารา อะนิจจาติ	ว่า สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยงดังนี้
ตั้ง ตะถาคะโต อะภิสัมพุชณะติ อะภิสะเมติ	

ตถาคตย่อมนรู้พร้อมเฉพาะ ย่อมถึงพร้อมเฉพาะ ซึ่งธรรมธาดุนั้น

อะภิสัมพุชณิตะวา อะภิสะเมตะวา

ครั้นรู้พร้อมเฉพาะแล้ว ถึงพร้อมเฉพาะแล้ว

อาจิกขะติ เทเสติ	ย่อมนบอก ย่อมแสดง
ปัญญะเปติ ปัญญะเปติ	ย่อมบัญญัติ ย่อมตั้งขึ้นไว้
วิวะระติ วิวะระติ	ย่อมเปิดเผย ย่อมจำแนกแจกแจง
อุตตานีกะโรติ	ย่อมทำให้เป็นเหมือนการหงายของที่คว่ำ
สัพเพ สังขารา อะนิจจาติ	ว่า สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง ดังนี้

อุปปาทา วา ภิกขะเว ตะถาคะตานัง อะนุปปาทา วา ตะถาคะตานัง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุที่พระตถาคตทั้งหลาย จะบังเกิดขึ้นก็ตาม จะไม่บังเกิดขึ้นก็ตาม

ฐิตาวะ สา ธาตุ	ธรรมาตุนั้นย่อมตั้งอยู่แล้วนั้นนเทียว
ธัมมัญญฐิตะตา	คือความตั้งอยู่แห่งธรรมา
ธัมมะนิยามะตา	คือความเป็นกฎตายตัวแห่งธรรมา
สัพเพ สังขารา ทุกขาติ	ว่า สังขารทั้งหลายทั้งปวงเป็นทุกข์ ดังนี้

ตั้ง ตะถาคะโต อะภิสัมพุชณะติ อะภิสะเมติ

ตถาคตย่อมรู้พร้อมเฉพาะ ย่อมถึงพร้อมเฉพาะซึ่งธรรมาตุนั้น

อะภิสัมพุชณิตะวา อะภิสะเมตะวา

ครั้นรู้พร้อมเฉพาะแล้ว ถึงพร้อมเฉพาะแล้ว

อาจิกขะติ เทเสติ	ย่อมนบอก ย่อมแสดง
ปัญญะเปติ ปัญญะเปติ	ย่อมบัญญัติ ย่อมตั้งขึ้นไว้
วิวะระติ วิวะระติ	ย่อมเปิดเผย ย่อมจำแนกแจกแจง
อุตตานีกะโรติ	ย่อมทำให้เป็นเหมือนการหงายของที่คว่ำ
สัพเพ สังขารา ทุกขาติ	ว่า สังขารทั้งหลายทั้งปวงเป็นทุกข์ ดังนี้

อุปปาทา วา ภิกขเว ตะถาคะตานัง อะนุปปาทา วา ตะถาคะตานัง
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุที่พระตถาคตทั้งหลาย จะบังเกิดขึ้นก็ตาม
จะไม่บังเกิดขึ้นก็ตาม

ฐิตาวะ สา ธาตุ ธรรมธาตุนั้น ย่อมตั้งอยู่แล้วนั้นเทียว

ธัมมัญญฐิตะตา คือความตั้งอยู่แห่งธรรมตา

ธัมมะนิยามะตา คือความเป็นกฎตายตัวแห่งธรรมตา

สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ ว่า ธรรมทั้งหลายทั้งปวง เป็นอนัตตา ดังนี้
ตั้ง ตะถาคะโต อะภิสัมพุชณะติ อะภิสะเมติ

ตถาคตย่อมรู้พร้อมเฉพาะ ย่อมถึงพร้อมเฉพาะ ซึ่งธรรมธาตุนั้น

อะภิสัมพุชณิตะวา อะภิสะเมตะวา

ครั้นรู้พร้อมเฉพาะแล้ว ถึงพร้อมเฉพาะแล้ว

อาจิกขะติ เทเสติ ย่อมบอก ย่อมแสดง

ปัญญะเปติ ปญฺฐะเปติ ย่อมบัญญัติ ย่อมตั้งขึ้นไว้

วิวะระติ วิระชะติ ย่อมเปิดเผย ย่อมจำแนกแจกแจง

อุตตานีกะโรติ ย่อมทำให้เป็นเหมือนการหงายของที่คว่ำ

สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ ว่า ธรรมทั้งหลายทั้งปวง เป็นอนัตตา ดังนี้

อิหะมะโวจะ ณะคะวา ฯ อัตตะมะนา เต ภิกขุ ณะคะวะโต ภาสิตัง

อะภินันทุนติ ฯ

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสธรรมปริยายอันนี้แล้ว พระภิกษุทั้งหลาย
เหล่านั้น ก็มีใจยินดี พอใจในภาสิตของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ด้วยประการฉะนี้ แล

ติลักขณาทิกาถา

(นำ) หันทะ มะยัง ติลักขณาทิกาถาโย ภาณามะเส

สัพเพ สังขารา อเนจจาติ ยะทา ปัญญาเย ปัสสະติ

เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง

อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข เอสะ มัคโค วิสุทธิยา

เมื่อนั้น ย่อมเห็นอภัยในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง นั้นแหละเป็นทาง
แห่งพระนิพพาน อันเป็นธรรมหมดจด

สัพเพ สังขารา ทุกชาติ ยะทา ปัญญาเย ปัสสະติ

เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า สังขารทั้งปวงเป็นทุกข์

อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข เอสะ มัคโค วิสุทธิยา

เมื่อนั้น ย่อมเห็นอภัยในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง นั้นแหละเป็นทาง
แห่งพระนิพพาน อันเป็นธรรมหมดจด

สัพเพ ธัมมา อนัตตาทิ ยะทา ปัญญาเย ปัสสະติ

เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา

อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข เอสะ มัคโค วิสุทธิยา

เมื่อนั้น ย่อมเห็นอภัยในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง นั้นแหละเป็นทาง
แห่งพระนิพพาน อันเป็นธรรมหมดจด

อัปปะกา เต มะนุสเสสุ เย ชะนา ปาระคามิโน

ในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย ผู้ที่ถึงฝั่งแห่งพระนิพพานมีน้อยนัก

อะถายัง อิตะรา ปะชา ตีระเมวานุธาวะติ

หมู่มนุษย์นอกนั้น ย่อมวิ่งเลาะอยู่ตามฝั่งในนี้เอง

เย จะ โข สัมมะทักขาเต ธัมเม ธัมมานุวัตติโน

ก็ชนเหล่าใดประพฤติสมควรแก่ธรรม ในธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว

เต ชะนา ปาระเมสสันติ มัจจุเธยยัง สุหุตตะรัง

ชนเหล่านั้น จักถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน ข้ามพ้นปวงแห่งมัจจุที่ข้ามได้
ยากนัก

กัณ्हัง ธัมมัง วิปะทายะ สุกัง ภาเวละ ปันทิโต

จงเป็นบัณฑิตละธรรมดำเสีย แล้วเจริญธรรมขาว

โอกา อะโนกะมาคัมมะ วิเวเก ยัตถะ ทูระมัง

ตัตตะราภีระติมิจเฉยยะ หิตตะวา กามะ อะภิญจะโน

จงมาถึงที่ไม่มีน้ำ จากที่มีน้ำ จงละกามเสีย เป็นผู้ไม่มีความกังวล
จงยินดีเฉพาะต่อพระนิพพาน อันเป็นที่สงัด ซึ่งสัตว์ยินดีได้โดยยาก

ปะริโยทะเปยยะ อัตตานัง จิตตักกะเลเสหิ ปันทิโต

บัณฑิตควรยังตนให้ผ่องแผ้ว จากเครื่องเศร้าหมองแห่งจิตทั้งหลาย

เยสัง สัมโพธิยังเคสุ สัมมา จิตตัง สุภาวิตัง

จิตในบัณฑิตทั้งหลายเหล่าใดอบรมดีแล้ว โดยถูกต้องในองค์เป็นเหตุ
ตรัสรู้ทั้งหลาย

อาทานะปะฏินิสสังเค อะนุปาทายะ เย ระตา

บัณฑิตทั้งหลายเหล่าใดไม่ถือมั่น ยินดีแล้วในอันสละความยึดถือ

ชีณาสะวา ชุติมันโต เต โลเก ปะรินิพพุตาทิ

บัณฑิตทั้งหลายเหล่านั้น ย่อมเป็นผู้ไม่มีอาสวะ มีความโพลงดับสนิท
ในโลก ดังนี้แล

เขมาเขมสรณที่ปิกคาถา

(นำ) หันทะ มะย้ง เขมาเขมะสระระณะที่ปิกะคาถาโย ภาณามะเส

พะทุง เว สระระณัง ยันติ

ปัพะตานิ ะนะนานิ จะ

อารามะรุกขะเจตตะยานิ

มะนุสสา ภายะตัสชิตา

มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว ก็ถือเอาภูเขาบ้าง ป่าไม้บ้าง
อารามและรุกขเจตีย์บ้าง เป็นสรณะ

เนตัง โข สระระณัง เขมัง

เนตัง สระระณะมุตตะมัง

เนตัง สระระณะมาคัมมะ

สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ

นั่นมิใช่สรณะอันเกษมเลย นั่นมิใช่สรณะอันสูงสุด เขาอาศัยสรณะนั้นแล้ว
ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

โย จะ พุทธัญจะ ธัมมัญจะ

สังฆัญ จะ สระระณัง คะโต

จัตตาริ ะริยะสัจจานิ

สัมมัมปัญญายะ ปัสสะติ

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะแล้ว เห็นอริยะสัจ
คือความจริงอันประเสริฐสี่ด้วยปัญญาอันชอบ

ทุกขัง ทุกขะสะมุปปาทัง

ทุกขัสสะ จะ ะตีกกะมัง

อะริยัญญัญจัน คิกัง มัคคัง

ทุกขุปะสะมะคามินัง

คือเห็นความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความก้าวล่วงทุกข์เสียได้ และ
หนทางมีองค์แปดอันประเสริฐ เครื่องถึงความระงับทุกข์

เอตัง โข สระระณัง เขมัง

เอตัง สระระณะมุตตะมัง

เอตัง สระระณะมาคัมมะ

สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ

นั่นแหละเป็นสรณะอันเกษม นั่นเป็นสรณะอันสูงสุด เขาอาศัย
สรณะนั้นแล้ว ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

อริยธรรมา

(นำ) หันทะ มะยัง อริยธรรมาภาโย ภาณามะเส

ยัสสะ สัทธา ตะถาคะเต

อะจะลา สุปะติฏฐิตา

ศรัทธาในพระตถาคตของผู้ใด ตั้งมั่นเป็นอย่างดีไม่หวั่นไหว

สีลัญจะ ยัสสะ กัลละยานัง

อริยะกันตัง ปะสังสิตัง

และศีลของผู้ใดงดงาม เป็นที่สรรเสริญที่พอใจของพระอริยเจ้า

สังฆะ ปะสาโท ยัสสัทติ

อุชุกัตถัญจะ ทัสสะนัง

ความเลื่อมใสของผู้ใดมีในพระสงฆ์ และความเห็นของผู้ใดตรง

อะทะหิทโทติ ตัง อาหุ

อะโมฆันตัสสะ ชีวิตัง

บัณฑิตกล่าวเรียกเขาผู้นั้นว่า คนไม่จน ชีวิตของเขาไม่เป็นหมัน

ตัสสะมา สัทธัญจะ สีลัญจะ

ปะสาทัง รัมมะทัสสะนัง

อะนุญญะเชถะ เมธาวิ

สะรัง พุทธานะสาสะนัง

เพราะฉะนั้น เมื่อระลึกได้ถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ ผู้มีปัญญา

ควรก่อสร้างศรัทธา ศีล ความเลื่อมใส และความเห็นธรรมให้เนื่อง ๆ

ภัทเทภรัตตคาถา

(นำ) หันทะ มะย้ง ภัทเทภรัตตคาถาโย ภาณามะเส

อะตีตัง นานวาคะเมยยะ นับปะฎักังเข อะนาคะตัง

บุคคลไม่ควรตามคิดถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ด้วยอาลัย และไม่พึงพะวงถึง
สิ่งที่ยังไม่มาถึง

ยะทะตีตัมปะทีนังตัง อัปปัตตัญจะ อะนาคะตัง

สิ่งที่ป็นอดีตก็ละไปแล้ว สิ่งที่เป็นอนาคตก็ยังไม่มา

ปัจจุบัณันญจะ โย ธัมมัง ตัตถะตัตถะ วิปีสสะติ

อะสังหิรัง อะสังกุปปัง ตัง วิทธา มะนุพฺรหะเย

ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้นเฉพาะหน้าในที่นั้นๆอย่างแจ่มแจ้ง ไม่ง่อนแง่น
คลอนแคลน เขาควรพอกพูนอาการเช่นนั้นไว้

อัชเชวะ กิจจะมาตฺปปัง โโก ชัญญา มะระณัง สุเว

ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำวันนี้ ใครจะรู้ความตาย แม้พรุ่งนี้

นะ ทิ โน สังคะรันเตนะ มะหาเสเนนะ มัจจุณา

เพราะการแผดเพียรต่อมัจจุราชซึ่งมีเสนามาก ย่อมไม่มีสำหรับเรา

เอวัง วิหาริมาทาปิง อะโหรัตตะมะตันทิตัง

ตัง เว ภัทเทภรัตตโถติ สันโต อาจิกขะเต มุนีติ

มุนีผู้สงบ ย่อมกล่าวเรียกผู้มีความเพียรอยู่เช่นนั้น ไม่เกียจคร้าน
ทั้งกลางวันกลางคืนว่า ผู้เป็นอยู่แม้เพียงราตรีเดียวก็น่าชม

ธัมมทเทศ

อุปะนิยะติ โลโก

อัทธุโว

อะตาณ โลโก

อะณะกิสสะโร

อัสสะโกโลโก

สัพพังปาหายะ คมะมะนียัง

อุโน โลโก

อะติตโต

ตัณหา ทาโสฯ

โลกคือหมู่สัตว์อันชราต้อนไปอยู่

ไม่มีความยั่งยืน

ไร้ผู้ต่อต้าน

ไม่มีใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่

ไม่มีอะไรเป็นของๆตน

จำต้องละทิ้งสิ่งทั้งปวง แล้วต้องไป

โลกคือจิตนี้พรั่งอยู่เป็นนิจ

ไม่รู้จักอิมไม่รู้จักเปือ

จึงต้องตกเป็นทาสของตัณหาฯ

“ผู้เป็นอยู่แม้เพียง ราตรีเดียว ก็น่าชม”

สัจจกิริยาคาถา

(นำ) หันทะ มะยัง สัจจะกิริยาคาถา โย ภาวะมะเส

นัตถิ เม สระระณัง อัญญัง

พุทโธเม สระระณัง ะรัง

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธรเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โสตถิเม โหนตุ สัพพะทา

ขอการกล่าวคำสัจนี้ ความเจริญสุขสวัสดิ์จึงมีแก่ข้าพเจ้า

นัตถิ เม สระระณัง อัญญัง

ธัมโมเม สระระณัง ะรัง

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โสตถิเม โหนตุ สัพพะทา

ขอการกล่าวคำสัจนี้ ความเจริญสุขสวัสดิ์จึงมีแก่ข้าพเจ้า

นัตถิ เม สระระณัง อัญญัง

สังโฆเม สระระณัง ะรัง

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสังฆเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โสตถิเม โหนตุ สัพพะทา

ขอการกล่าวคำสัจนี้ ความเจริญสุขสวัสดิ์จึงมีแก่ข้าพเจ้า

ปฐมพุทธภาชิตคาถา

(นำ) หันทะ มะยัง ปะฐุมะพุทธะภาชิตะคาถาโย ภาณามะเส

อะเนกะชาติสังสารัง สันธาวิสสัง อะนิพพิสัง

เมื่อเรายังไม่พบญาณ ได้เล่นท่องเที่ยวไปในสังสาร เป็นอนnekชาติ

คะหะการัง คะเวสันโต ทุกขา ชาติ ปุนัปปุนัง

แสวงหาอยู่ซึ่งนายช่างปลุกเรื้อน คือค้นหาผู้สร้างภพ การเกิดทุกคราว
เป็นทุกข์รำไป

คะหะการะกะ ทิฏฐโฐติ ปุณะ เคหัง นะ กาทะลิต

นี่แน่ะ นายช่างปลุกเรื้อน เรา รู้จักเจ้าเสียแล้ว เจ้าจะทำเรื้อนให้เราไม่
ได้อีกต่อไป

สัพพา เต ผาสูกา ภัคคา คะหะภูมิง วิสังขะตัง

โครงเรื้อนทั้งหมดของเจ้า เราหักเสียแล้ว ยอดเรื้อนเราก็รื้อเสียแล้ว

วิสังขาระคะตัง จิตตัง ตัณหานัง ขะยะมัชณะคา

จิตของเราถึงแล้ว ซึ่งสภาพที่อะไรปรุงแต่งไม่ได้อีกต่อไป มันได้ถึงแล้ว
ซึ่งความสิ้นไปแห่งตัณหา (คือถึงนิพพาน)

“ผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร อยู่ใกล้นิพพาน”

ตายนคาถา

(นำ) หันทะ มะย้ง ตายะนะคาถา โย ภาณามะเส

ฉินทะ โสตั้ง ประรักกัมมะกาเม ปะนุทะ พรหมะณะ

ท่านจงพยายามตัดค้นหาเพียงตั้งกระแสน้ำเสีย จงถ่ายถอนกามทั้งหลาย
เสียเถิดนะพรหมณ์

นัปปะหาเย มุณี กาเม เนกัตตะมุปะปัชชะติ

เพราะมุณีไม่ละกามทั้งหลายแล้ว จะเข้าถึงความเป็นผู้เดียวไม่ได้

กะยิรา เจ กะยิราเถนัง ทัพพะเมนัง ประรักกะเม

ถ้าจะทำ ก็พึงทำกิจนั้นเถิด แต่พึงบากบั่นทำกิจนั้นให้จริง

สิถิโล หิ ประริพพาโซ ภियะโย อากิระเต ระชัง

เพราะสมณะธรรมที่ประพฤตีย่อหย่อน ยิ่งไปรอยโทษจตุลีสง

อะกะตัง ทุกะตัง เสยโย ปัจฉา ตัปปะติ ทุกะภูง

ความชั่วไม่ทำเสียเลยดีกว่า เพราะทำแล้ว ย่อมเดือดร้อนในภายหลัง

กะตัญจะ สุกะตัง เสยโย ยังกัตตะวา นานุตัปปะติ

ทำความดีนั้นแหละดีกว่า เพราะทำแล้วย่อมไม่เดือดร้อนในภายหลัง

กุโส ยะถา ทุกะคะหิโต หัตตะเมวานุกันตะติ

หญาาคาที่บุคคลจับไม่ดี ย่อมบาดมือตนเองฉันใด

สามัญญัง ทุปะรามัตถัง นิระยาเยปะกัทตะติ

ความเป็นสมณะ อันบรรพชิตรักษาไม่ดี ย่อมหลุดไปนรกฉันนั้น

ยังกิญจิ สิถิลัง กัมมัง สังกิลิฐฐัญญจะ ยัง วะตัง

สังกัสสะรัง พรหมะจะริยัง นะ ตัง โหติ มะหัพพะลันติ

การงานอันใดอันหนึ่งที่ย่อหย่อนด้วย ความประพฤตอันใดที่เศร้าหมอง
แล้วด้วย และพรหมจรรย์อันใดที่ตนระลึกด้วยความเกียจคร้านด้วย
กิจسامอย่างนั้น ย่อมเป็นของไม่มีผลมาก ดังนี้

ธัมมการวาทिकाถา

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมการวาทिकाถาโย ภาณามะเส

เย จะ อะตีตา สัมพุทธา เย จะ พุทธา อะนาคะตา

โย เจตะระหิ สัมพุทโธ พะหุณนัง โสกะนาสะโน

พระพุทเจ้าบรรดาที่ล่วงไปแล้วด้วย ที่ยังไม่มาตรัสรู้ด้วย และ
พระพุทเจ้าผู้จัดศอกของมหาชนในกาลบัดนี้ด้วย

สัพเพ สัทธัมมะคะรุโน วิหะริงสุ วิหาติ จะ

อะถาปิ วิหะริสสันติ เอสา พุทธานะธัมมะตา

พระพุทเจ้าทั้งปวงนั้น ทุกพระองค์เคารพพระธรรม ได้เป็นมาแล้วด้วย
กำลังเป็นอยู่ด้วย และจักเป็นด้วย เพราะธรรมดาของพระพุทเจ้าทั้งหลาย
เป็นเช่นนั้นเอง

ตัสสะมา หิ อัตตะกาเมนะ มะหัตตะมะภิกังขะตา

สัทธัมโม คะรุกาตัพโพ สะรัง พุทธานะสาสะนัง

เพราะฉะนั้น บุคคลผู้รักตน หวังอยู่เฉพาะคุณเบื้องสูง เมื่อระลึกได้ถึง
คำสั่งสอนของพระพุทเจ้าอยู่ จงทำความเคารพพระธรรม

นะ หิ ธัมโม อะธัมโม จะ อุโภ สะมะวิปากิโน

ธรรมและอธรรมจะมีผลเหมือนกันทั้งสองอย่าง ก็หามิได้

อะธัมโม นิระยัง เนติ ธัมโม ปาเปติ สุกะติง

อธรรมย่อมนำไปนรก ธรรมย่อมนำไปสุคติ

ธัมโม หะเว รักขะติ ธัมมะจาริง

ธรรมแหละย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมเป็นนิจ

ธัมโม สุกิณโณ สุขะมาวะหาติ

ธรรมที่ประพฤติดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้ตน

เอसानิสังโส ธัมเม สุกิณเณ

นี่เป็นอานิสงส์ในธรรมที่ตนประพฤติดีแล้ว

มหาสติปัฏฐานสูตร

(นำ) หันทะ มะยัง มหาสติปัฏฐานะคาถาโย ภาณามะเส

เอกายะโน อะยัง ภิกขเว มัคโค

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ทางนี้เป็นทางอันเอก
(เป็นที่ไปของบุคคลผู้เดียว เป็นที่ไปแห่งเดียว)

สัตตานัง วิสุทฺธิยา

เพื่อความหมดจดของสัตว์ทั้งหลาย

โสกะปะริเทวานัง สมะติกกะมาเย

เพื่อความก้าวล่วงซึ่งความโศกและความรำไร

ทุกขะโทมะนัสสานัง อัญญังคะมาเย

เพื่ออัสดงดับไปแห่งทุกข์และโทมนัส

ญายัสสะ อะธิกะมาเย

เพื่อบรรลุธรรมที่ควรรู้ (ธรรมที่ถูกต้องคือ อริยมรรค)

นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย

เพื่อกระทำพระนิพพานให้แจ้ง

ยะทิทัง จัตตาโร สติปะฏะฐานา

ทางนี้คือสติปัฏฐาน (ธรรมเป็นที่ตั้งแห่งสติ) มี ๔ อย่าง

กะตะเม จัตตาโร

ก็สติปัฏฐาน ๔ อย่างนั้น เป็นอย่างไรเล่า

อิระ ภิกขเว ภิกขุ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้

กาเย กายานุปัสสี วิหะระติ

ย่อมนเป็นผู้พิจารณาเห็นกายในกายอยู่เป็นประจำ

อาตาศัมปะชาโน สะติมา

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส มีสัมปะชัญญะ มีสติ

วิเนยยะ โลเก อะภิชฌา โทมะนัสสัง

ถอนความพอใจและความไม่พอใจในโลกออกเสียได้

เวทนาสุ เวทนานุปัสสี วิหะระติ

ย่อมเป็นผู้พิจารณา เห็นเวทนาในเวทนาทั้งหลายอยู่เป็นประจำ

อาตาศัมปะชาโน สะติมา

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส มีสัมปะชัญญะ มีสติ

วิเนยยะ โลเก อะภิชฌา โทมะนัสสัง

ถอนความพอใจและความไม่พอใจในโลกออกเสียได้

จิตเต จิตตานุปัสสี วิหะระติ

ย่อมเป็นผู้พิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่เป็นประจำ

อาตาศัมปะชาโน สะติมา

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส มีสัมปะชัญญะ มีสติ

วิเนยยะ โลเก อะภิชฌา โทมะนัสสัง

ถอนความพอใจและความไม่พอใจในโลกออกเสียได้

ธัมเมสุ ธัมมานุปัสสี วิหะระติ

ย่อมเป็นผู้พิจารณา เห็นธรรมในธรรมทั้งหลายอยู่เป็นประจำ

อาตาศัมปะชาโน สะติมา

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส มีสัมปะชัญญะ มีสติ

วิเนยยะ โลเก อะภิชฌา โทมะนัสสัง

ถอนความพอใจและความไม่พอใจในโลกออกเสียได้

อารักขกัมมัฏฐาน

(นำ) หันทะ มะยัง อารักขกัมมัฏฐานะปาฐัง ภาณามะเส

พุทธานุสสะติ เมตตา จะ

อิจจิมา จะตุรารักขา

ภาวนาทั้งสี่นี้ คือ

พุทธานุสสะติ

เมตตา

อะสุภะ

มะระณัสสะติ

วิสุทธะ ธัมมะสันตानโน

โยคะโต จะ ปะโพธา จะ

พระพุทธเจ้ามีพระสันดานอันบริบูรณ์ ด้วยพระธรรมอันบริสุทธิ์
อันสัตว์โลกย่อมรู้ว่า พุทโธ พุทโธ ดังนี้ เพราะ พระปัญญา ตรัสรู้อย่างเยี่ยม
เพราะทรงชักโยงหมู่สัตว์ไว้ใน ธรรมะปฏิบัติ และ เพราะทรงปลุกใจ
หมู่สัตว์ให้ตื่นอยู่

นระนาระระ ตีระจฉานะ

สัพเพปิ สุขิโน โหนตุ

สัตว์ทั้งหลาย ต่างโดยมนุษย์ อมนุษย์ และเดรัจฉาน เป็นผู้แสวงหา
ความสุขของสัตว์เหล่านั้นแม้ทั้งสิ้น จงเป็นผู้ถึงซึ่งความสุข และเป็นผู้
เกษมสำราญ เพราะถึงซึ่งความสุขเถิด

อะสุภัง มะระณัสสะติ

กาตัพพาจะ วิปัสสะนาฯ

ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า

ปรารถนาจะให้เป็นสุข

พิจารณากายให้เป็นของไม่งาม

ระลึกถึงความตายชื่อว่าจะตุรารักข์

และวิปัสสนาอันพึงบำเพ็ญ

อะนุตตะรายะ โพธิยา

พุทโธ พุทโธติ ญาตะเยฯ

เกทา สัตตา สุขุสิโน

สุขิตัตตา จะ เขมิโน

เกสโลมาทิจะ วานัง

อะยะเมวะ สะมุสสะโย

กาโย สัพพะปิ เชคฺจโณ

วัณณาทีโต ปฏิกกุลโ

กายนี้แล เป็นที่ประชุมของซากศพ มีผมขนเป็นต้น แม้ทั้งสิ้นเป็นของ
น่าเบื่อหน่าย เป็นปฏิกุล โดยส่วนมีสี่เป็นต้น

ชีวิตินทริยูปัจเจทะ

สังขาทะมะระณัง ลียา

สัพเพสฺส ปิระ ปาณินัง

ตฺถนฺทึ ฐวัง นะ ชีวิตัง

ความตายกล่าวคือ ความแตกขาดแห่งชีวิตอินทรีย์ พึงมีแก่สัตว์ทั้งหลาย
ในโลกนี้แม้ทั้งสิ้น เพราะว่าความตายเป็นของเที่ยง ชีวิตเป็นอยู่
เป็นของไม่เที่ยงแล

มงคล ๓๘ ประการ

(นำ) หันทะ มะย้ง มังคะละสุดตั้งปาฐัง ภาณามะเส

พะหุ เทวา มะนุสสา จะ	มังคะลานิ อะจิตตะยุง
เทวดาองค์หนึ่งได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า	
หมู่เทวดาและมนุษย์มากมาย มุ่งหมายความเจริญก้าวหน้า	
อากังขะมานา โสตถานัง	พรุหิ มังคะละมุตตะมัง
ขอพระองค์ทรงบอกทางมงคลอันสูงสุดเถิด พระผู้มีพระภาคเจ้า	
ทรงตรัสตอบดังนี้ว่า	
อะเสวะนา จะ พาลานัง	การไม่คบคนพาล
ปณฺธิตานันฺญจะ เสวะนา	การคบบัณฑิต
ปุชา จะ ปุชนะนียนัง	การบูชาต่อบุคคลควรบูชา
เอตัมมัง คละมุตตะมัง	กิจสามอย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ	การอยู่ในประเทศอันสมควร
ปุพเพจะกะตะปุญฺญะตา	การเป็นผู้มีบุญได้ทำไว้ก่อน
อตตะสัมมาปะณิธิ จะ	การตั้งตนไว้ชอบ
เอตัมมัง คละมุตตะมัง	กิจสามอย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
พาหุสัจจัญ จะ	การเป็นผู้ได้ยินได้ฟังมาก
ลิปปัญ จะ	การมีศิลปวิทยา
วินะโย จะ สุลิกขิตโต	วินัยที่ศึกษาดีแล้ว
สุภาสิตา จะ ยา วาจา	วาจาที่เป็นสุภาสิต
เอตัมมัง คละมุตตะมัง	กิจสี่อย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง	การบำรุงเลี้ยงคุณารดาบิดา

ปุตตะทาร์สสะ สังกะโห
อะนากุลา จะ กัมมันตา
เอตัมมัง คละมุตตะมัง
ทานัญญ จะ
ธัมมะจะรียา จะ
ญูตะกานัญญจะ สังกะโห
อะนะวัชขานิ กัมมานิ
เอตัมมัง คละมุตตะมัง
อาระตี วิระตี ปาปา
มัชชะปาณา จะ สัตถุญโฆ
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ
เอตัมมัง คละมุตตะมัง
การะโว จะ
นิวาโต จะ
สันตุภูฐี จะ
กะตัญญุตตา
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง
เอตัมมัง คละมุตตะมัง
ขันตี จะ
โสวะจัสสะตา
สะมะณานัญญจะ ทัสสะนัง
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา
เอตัมมัง คละมุตตะมัง
ตะโป จะ

การสงเคราะห์บุตรและภรรยา
การงานที่ไม่ยุ่งเหยิงสับสน
กิจสามอย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
การบำเพ็ญทาน
การประพฤติธรรม
การสงเคราะห์หมู่ญาติ
การงานอันปราศจากโทษ
กิจสี่อย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
การงดเว้นจากบาปกรรม
การยับยั้งใจไว้ได้จากการดื่มน้ำเมา
ความไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย
กิจสามอย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
ความเคารพ
ความถ่อมตน
ความสันโดษ
ความกตัญญู
การฟังธรรมตามกาล
กิจห้าอย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
ความอดทน
ความเป็นคนว่าง่าย
การพบเห็นผู้สงบจากกิเลส
การสนทนาธรรมตามกาล
กิจสี่อย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
ความเพียรเผากิเลส

พรหมมะจะริย์ญจะ	การประพฤติพรหมจรรย์
อะริยะสัจจนะทัสสะนัง	การเห็นจริงของพระอริยเจ้า
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ	การทำพระนิพพานให้แจ้ง
เอตัมมัง คละมุตตะมัง	กิจสืออย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
มุฏฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง	จิตของผู้ใดอันโลกธรรมทั้งหลาย
ยัสสะ นะกัมปะติ	ถูกต้องแล้ว ย่อมไม่หวั่นไหว
อะโสกัง	เป็นจิตไม่เศร้าโศก
วิระขัง	เป็นจิตไร้ธุลีกิเลส
เขมมัง	เป็นจิตเกษมศานต์
เอตัมมัง คละมุตตะมัง	กิจสืออย่างนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

เอตาทิสานิ กัตตะวานะ สัพพัตถะมะปะราชาติตา

สัพพัตถะโสถถิง คัจฉันตัตันเตสังมังคละมุตตะมันติ

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ได้กระทำมงคลเช่นมงคลเหล่านี้ ให้มีใน
ตนได้แล้ว จึงเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในที่ทั้งปวง ย่อมถึงซึ่งความสวัสดิ์ใน
ทุกสถาน ชื่อนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
เหล่านั้นโดยแท้

อิติ

ด้วยประการฉะนี้ แล

ชัยมังคลคาถาโย

(นำ) หันทะ มะยัง ชะยะมังคะละ คาถาโย ภาณามะเส

พาหุง สะหัสสะมะภินิมิตตะสาธุธันตัง
ครีเมชะลิ่ง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชนะ
พญามาร ซึ่งได้เนรมิตแขนตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ ชี้อ้างพลายคีรีเมขล
พร้อมด้วยเสนามารให้ร้องกึกก้อง ด้วยธรรมวิธี มีทานบารมี เป็นต้นนั้น
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

มาราติเรกะมะภิญจิมิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักคะมะถัถะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชนะ
อาฬวกะยักษ์ดุร้าย ผู้มีจิตกระด้างลำพองหยาบช้า ยิ่งกว่าพญามาร
เข้ามารุกรานราวี่ ตลอดรุ่งราตรี ด้วยวิธีทรมานเป็นอย่างดี คือ
ขันติธรรมนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

นาฬาคีริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุทาร์ธันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชนะ
พญาช้างนาฬาคีรี ซึ่งกำลังเมามัน ร้ายแรงเหมือนไฟป่าลุกลาม
ร้องโกล้อนาถเหมือนฟ้าฟาด ด้วยวิธีลดลงด้วยน้ำ คือพระเมตตาอัน
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

**อุกขิตตะชัคคมะหิตีหัตถะสุทธารุณันตัง
ธาวันติโย ชะนะปะถัง คุลิมาละวันตัง
อิทธิภิสัง ขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ**

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชนะ
องคฺุลิมาล โจรทวารุณร้ายกาจนัก ทั้งฝีมือเยี่ยม คงดาบไล่พระองค์
ไปตลอดทาง ๓ โยชน์ ด้วยอิทธิปาฏิหาริย์นั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย
จงมีแก่ท่าน

**กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินิยา
จิฎุจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชฌเม
สันเตนะ โสมะวิธีนา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ**

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชนะ
นางจิฎุจมาณะวิกา ที่ทำมารยาเสแสร้งกล่าวโทษพระองค์ โดยผูก
ท่อนไม้กลมแนบเข้ากับท้อง ทำเป็นประดุมมีท้องแก่ ด้วยสมาธิวิธี
ในท่ามกลางประชุมชน ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

**สัจจัง วิหายะ มะตีสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโร ปิตะมะนัง อะดิอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิตโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ**

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ผู้รุ่งเรือง ด้วย
ดวงประทีป คือพระปัญญาได้พบทางชนะสัจจกนิครนถ์ ผู้มีนิสัย
ตลบตะแลง มีสันดานโหดมืดมน ด้วยเทศนาญาณวิธีนั้น ขอชัยมงคล
ทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

นันทโปกษนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธิปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นจอมมุนี โปรดให้
พระโมคคัลลานะเถระพุทธชินนรุต เนรมิตกายเป็นนาคราช ไป ทรมาน
นันทโปกษนันทะนาคราช ผู้มีฤทธิ์มาก แต่มีความรู้ผิด ด้วยวิธีแสดง
อุปเท่ห์แห่งฤทธิ์นั้น ขอขัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

ทุกคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุกัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุตติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชนะ
ท้าวพกาพรหมผู้มีฤทธิ์ มีความสำคัญตนผิดว่าเป็นผู้มีฤทธิ์รุ่งเรืองด้วย
วิสุทธิคุณ ถือนั่นด้วยมิจฉาทิฏฐิ เหมือนดังงูร้ายกำลังตรึงรัดไว้ แน่นแพ้น
ด้วยวิธีประทานยาพิเศษ คือเทศนาญาณนั้น ขอขัยมงคล ทั้งหลายจง
มีแก่ท่าน

เอตปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทีเน สะระเต มะตันที
หิต์วานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

นรชนใดไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธขัยมงคล ๘ คาถา
แม้เหล่านี้ทุกๆวัน นรชนนั้น จะพึงละเอียดได้ซึ่งอุปัทวะอันตรายทั้งหลาย
มีประการต่างๆเป็นอนันต์ ถึงซึ่งวิโมกข์สิवालันอันเป็นบรมสุข แล

มหาการุณิโก นาโถ

ผู้เป็นที่พึงของสัตว์ ประกอบแล้วพระมหาการุณา

หิตายะ สัพพะปาณินัง ปูเรตตะวา ปาละมี สัพพา

ยังบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง

ถึงแล้วซึ่งความตรัสรู้อันอุดม

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้

โหตุ เต ชะยะมังคะลัง

ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ชะยัน โต โพธิยา มูเล

สักกะยานัง นันทิวัทตะโน

เอวัง ตวััง วิชะโย โหติ

ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล

อะปะราชาติะบัลลังเก

สีเส ปะฐะวีโปกชะเร

อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง

อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ

ขอท่านจงมีชัยชนะในมงคลพิธี เหมือนพระจอมมุนีทรงชนะมารที่
โคณโพธิพฤกษ์ ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพพุทธานิเชก ทรงปราโมทย์
อยู่บนอะปะราชาติะบัลลังก์อันสูง เป็นจอมมหาปฐพี ทรงเพิ่มพูน
ความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติสาวกวงศะนั้น

สุลักขัตตัง สุมังคะลัง

เวลาที่สัตว์ประพฤติชอบ ชื่อว่าฤกษ์ดี
มงคลดี

สุปะภาตัง สุขุณฺณุตตัง

สว่างดี รุ่งดี

สุชะโณ สุขุมุตโต จะ

และขณะดี ครู่ดี

สุยฺยัญญัง พรหมะจาริสสุ

บูชาดีแล้ว ในพรหมจารีบุคคลทั้งหลาย

ปะทักขินัง กายะกัมมัง

กายกรรม เป็นประตักขินส่วนเบื้องขวา

วาจากัมมัง ปะทักขินัง

วจีกรรม เป็นประตักขินส่วนเบื้องขวา

ปะทักขินัง มะโนกัมมัง

มโนกรรม เป็นประตักขินส่วนเบื้องขวา

ปะณิธี เต ปะทักขินา

ความปรารถนาของท่าน เป็นประตักขินส่วนเบื้องขวา

ปะทักขินานิ กัตตะวานะ

สัตว์ทั้งหลาย ทำกรรมอันเป็นประตักขินส่วนเบื้องขวา

ละภันตเต ปะทักขิเณ

ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อันเป็นประตักขินส่วนเบื้องขวา

พระคาถาชินบัญชร

ของสมเด็จพระพุทธอาจารย์ (โต พรหมรังสี)

(นำ) หันทะ มะย้ง ชินะ ปัญชะระ คาทาโย ภาณามะเส

ชะยาสะนากะตา พุทธา เซตะวา มารัง สะวาหะนัง

จะตุลัจจาสะภัง ระลั้ง เย ปิวังสุ นระสะภา

พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้่องอาจในหมู่ชน ประทับ ณ ชัยอาสาสน์บัลลังก์
ทรงชนะมารผู้พริ้งพร้อมทั้งเสนามาร แล้วเสวยอมตรส คือ
สัจจ ๔ ประการ อันทำให้ผู้รู้แจ้งข้ามพ้นทุกข์ทั้งปวง

ตัณ्हังกะราทะโย พุทธา อัญฐะวีสะติ นายะกา

สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตตะเก เต มุนิสสะรา

มี ๒๘ พระองค์ มีพระตัณ्हังกร เป็นอาทิ ขออัญเชิญพระพุทธเจ้าผู้
ทรงเป็นจอมมุนีทุกพระองค์มาประดิษฐานอยู่บนกระหม่อมของ
ข้าพเจ้า

สีเส ปะติฏฐิตโต มัยหัง พุทธโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน

สังฆะ ปะติฏฐิตโต มัยหัง อูเร สัพพะคุณากะโร

ขออัญเชิญพระพุทธเจ้า ประดิษฐานอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า
พระธรรมเจ้า จงมาสถิตที่ดวงตาทั้งสอง พระสงฆ์ผู้เป็นบ่อเกิดแห่ง
คุณทั้งปวง มาประดิษฐานบนอกของข้าพเจ้า

หะทะเย เม อะนุรุทธโธ สารีปุตโต จะทักขิณ

โกณฑัญญโธ ปิณณิกาสสะหมิง โมคคัลลานะ จะ วามะเก

ขอพระอนุรุทธะ จงมาสถิตที่หัวใจ พระสารีบุตร จงมาสถิตที่แขนขวา
พระโกณฑัญญะ จงมาสถิตที่หลัง พระโมคคัลลานะ จงมาสถิตที่
แขนซ้าย

ทักษิณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะ ราหุโล
กัถสะโป จะ มะหานาโม อุกาสุง วามะโสตะเก

พระอานนท์และพระราหุล จงมาสถิตที่หูขวา พระกัถสะปะและ
พระมหานามะ จงมาสถิตที่หูซ้าย

เกสะโต ปิฎฐฐิภาคัสสะหมิง สุริโย วะ ปะกังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิตो มุนิปุงคะโว

พระมุนิผู้ประเสริฐ คือพระโสภิตะ ผู้เพียบพร้อมด้วยสิริ เรื่องรองดัง
พระอาทิตย์ จงมาสถิต ณ ท้ายทอย

กุมาระกัถสะโป เถโร มะเหสี จิตตะ วาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจัจัง ปะติฎฐฐาสิคุณากะโร

ขอพระกุมารกัถสะปะเถระ ผู้แสวงบุญทรงคุณอันประเสริฐ ผู้มีวาตะ
อันวิจิตรไพเราะ เป็นบ่อเกิดแห่งความดี จงมาประดิษฐานที่ปากของ
ข้าพเจ้าเป็นนิตย์

ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุกาสิ นันทะ สีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ซาตา นะลาเต ติละกา มะมะ

ขอพระเถระ๕ พระองค์นั้น คือพระปุณณะ พระองค์คุลิมาล พระอุภาสิ
พระนันทะ และพระสีวะลี ขอจงปรากฏเป็นกระแจะจุมเจิมที่
หน้าผาก

เสสาสิติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสิติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังคะสุ สันฐิตา

ขอพระมหาเถระทั้งหลาย ๘๐ พระองค์ ที่เหลือผู้ชนะกิเลส เป็นสาวก
ของพระชินเจ้า ผู้รุ่งเรืองอยู่ด้วยเดชแห่งศีล จงมาสถิตอยู่ที่อวัยวะ
น้อยใหญ่ทั้งหลาย

ระตะนัง ปุระโต อาลี

ทักษิณ เมตตะ สุตตะกัง

ระชัคคัง ปัจฉะโต อาลี

วาเม อังคฺลิมาละกัง

ขออัญเชิญพระรัตนปริตร จงมาพิทักษ์เบื้องหน้า พระเมตตาสูตร
จงมาพิทักษ์เบื้องขวา พระระชัคคะปริตร จงมาพิทักษ์เบื้องหลัง
พระองคฺลิมาลปริตร จงมาพิทักษ์เบื้องซ้าย

ขันธะโมระปะริตต์ถุจะ

อาภานาภฺยยะ สุตตะกัง

อากาเส ฉะทะนัง อาลี

เสสา ปากาละสัณฐิตา

ขออัญเชิญพระขันธปริตร พระโมระปริตร และพระอาภานาภฺยยะปริตร
เป็นเครื่องกางกั้นดุจหลังคาบนนภากาศ ขอพระสูตรและพระปริตร
ที่เหลือ เป็นปรากฏการกำแพงโดยรอบ

ชินา นา วัระระสังยุตฺตา

สัตตฺปปากาละ ลังกะตา

วาตะปิตตาทิสัญชาตา

พาหิรัช ฌัตตูปัทวะวา

ขอพระอาณาคืออำนาจของพระพุทธเจ้า ผู้ทรงชัยอันประกอบ
พระคุณอันประเสริฐ มาประกอบเป็นกำแพง ๗ ชั้น คุ้มครองข้าพเจ้า
จากอันตรายภายนอก มีโรคที่เกิดจากลมเป็นต้น และ อันตรายภายใน
มีโรคที่เกิดจากดีกำเร็บ จงถึงความพินาศไปไม่เหลือ

อะเสสา วินะยัง ยันตุ

อะนันตะชินะ เตชะสา

วะสะโต เม สะกิจเจนะ

สะทา สัมพุทธะปัญชะเร

ด้วยเดชแห่งพระพุทธเจ้า ผู้ทรงชัยมีพระคุณต่อสรรพสัตว์ไม่มีที่สิ้นสุด
ขออันตรายที่เหลือจงพินาศไป เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในบัญชรของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ว่าทำกิจการใด ๆ ขอให้สำเร็จทุกเมื่อเถิด

ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ

วิหะรันตัง มะฮี ตะเล

สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ

เต มะหาปุริสาสะภา

ขอพระพุทธเจ้า ผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศ จงอภิบาลรักษาข้าพเจ้า
ผู้อยู่ในภาคพื้นท่ามกลางพระชินบัญชรตลอดไป

อิจเจอร์มันโต

สุคุตโต สุรักโข

ชินานุภาเวนะ

ชิตุปัททะโว

ธัมมานุภาเวนะ

ชิตาริสังโฆ

สังฆานุภาเวนะ

ชิตันตะราโย

สัทธัมมานุภาวะपालิโต

จะรามิ ชินะ ปญฺชะเรติ

พระชินบัญชรมนต์คุ้มครองดี รักษาดี ด้วยประการฉะนี้ ด้วยอานุภาพ
ของพระพุทธเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชนะอุปัทวะ ด้วยอานุภาพของพระธรรม
ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชนะข้าศึก ด้วยอานุภาพของพระสงฆ์เจ้า ขอให้ข้าพเจ้า
เป็นผู้ชนะอันตราย เทอญ

พระคาถาโพธิบาท (ป้องกันภัยทั้งสิบทิศ)

บูรพาจารย์ พระพุทธคุณนัง บูรพาจารย์ พระธัมเมตัง
บูรพาจารย์ พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

อาคะเนยจารย์ พระพุทธคุณนัง อาคะเนยจารย์ พระธัมเมตัง
อาคะเนยจารย์ พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

ทักษิณจารย์ พระพุทธคุณนัง ทักษิณจารย์ พระธัมเมตัง
ทักษิณจารย์ พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

หริจารย์ พระพุทธคุณนัง หริจารย์ พระธัมเมตัง
หริจารย์ พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

ปัจฉิมจารย์ พระพุทธคุณนัง ปัจฉิมจารย์ พระธัมเมตัง
ปัจฉิมจารย์ พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

พಾಯัพริศมิง พระพุทธรูปคุณิ่ง พಾಯัพริศมิง พระธัมเมตัง
พಾಯัพริศมิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

อุตรริศมิง พระพุทธรูปคุณิ่ง อุตรริศมิง พระธัมเมตัง
อุตรริศมิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

อิสานริศมิง พระพุทธรูปคุณิ่ง อิสานริศมิง พระธัมเมตัง
อิสานริศมิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

อากาศริศมิง พระพุทธรูปคุณิ่ง อากาศริศมิง พระธัมเมตัง
อากาศริศมิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

ปฐวีริศมิง พระพุทธรูปคุณิ่ง ปฐวีริศมิง พระธัมเมตัง
ปฐวีริศมิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวิญชัยเย สัพพะทุกข์
สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวิญชัยเย
สัพพะระนัง สัพพะลาภัง ภาวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

พระคาถามงคลจักรวาลแปดทิศ

อิမ်สสะหมิงมงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจึงมาเป็นกำแพงแก้ว
ทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนันตตา ราชะเสมานา เขตเต
สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะสะหัสสานิ พุทธะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ
สุรักขันตุ

อิမ်สสะหมิงมงคลจักรวาล ทั้งแปดทิศ ประสิทธิจึงมาเป็นกำแพงแก้ว
ทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนันตตา ราชะเสมานา เขตเต
สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะสะหัสสานิ รัम्मะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ
สุรักขันตุ

อิမ်สสะหมิงมงคลจักรวาล ทั้งแปดทิศ ประสิทธิจึงมาเป็นกำแพงแก้ว
ทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนันตตา ราชะเสมานา เขตเต
สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะสะหัสสานิ ปัจเจกะพุทธะชาละปะริกเขตเต
รักขันตุ สุรักขันตุ

อิမ်สสะหมิงมงคลจักรวาล ทั้งแปดทิศ ประสิทธิจึงมาเป็นกำแพงแก้ว
ทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนันตตา ราชะเสมานา เขตเต
สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะสะหัสสานิ ลังฆะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ
สุรักขันตุ

คาถาหว่านทราย

อิမ်สสะหมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะ
สะหัสสานิ พุทธะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

อิမ်สสะหมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะ
สะหัสสานิ ธัมมะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

อิမ်สสะหมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะ
สะหัสสานิ ปัจเจกะพุทธะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

อิမ်สสะหมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะ
สะหัสสานิ สังฆะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

* คาถาหว่านทรายนี้ ใช้สวดไล่ภูตผีปีศาจร้ายต่าง ๆ สวดเป็นประจำทำให้
เทวดารักษา อยู่ก็เป็นสุข ไปก็เป็นสุข และเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ

บารมี ๓๐ ทัก

(ของครูบาศรีวิชัย นักบุญแห่งล้านนา)

(นำ) หันทะ มะยัง มหาปาระมีคุณัง กะโรมะ เส

ทานะ ปาระมี สัมปันโน

ทานะ อุปะปาระมี สัมปันโน

ทานะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

สีละ ปาระมี สัมปันโน

สีละ อุปะปาระมี สัมปันโน

สีละ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

เนกขัมมะ ปาระมี สัมปันโน

เนกขัมมะ อุปะปาระมี สัมปันโน

เนกขัมมะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

ปัญญา ปาระมี สัมปันโน

ปัญญา อุปะปาระมี สัมปันโน

ปัญญา ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

วิริยะ ปาระมี สัมปันโน

วิริยะ อุปะปาระมี สัมปันโน

วิริยะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

ขันตี ปาระมี สัมปันโน

ขันตี อุปะปาระมี สัมปันโน

ขันตี ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

สัจจะ ปาระมี สัมปันโน

สัจจะ อุปะปาระมี สัมปันโน

สัจจะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

อะธิฏฐานะ ปาระมี สัมปันโน

อะธิฏฐานะ อุปะปาระมี สัมปันโน

อะธิฏฐานะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

เมตตา ปาระมี สัมปัน โน

เมตตา อุปะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

อุปกขา ปาละมี สัมปันโน

อุปกขา อุปะปาละมี สัมปันโน

อุปกขา ปะระมัตถะปาละมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุปกขา ปาละมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

ทะสะ ปาละมี สัมปันโน

ทะสะ อุปะปาละมี สัมปันโน

ทะสะ ปะระมัตถะปาละมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุปกขา ปาละมี สัมปันโน อิติปิ โส ภาคะวา

พุทัง สะระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

นะมามิหัง

บทปลงสังขาร

มนุษย์เราเอ๋ย	เกิดมาทำไม	นิพพานมีสุข
อยู่โดยมิไป	ค้นหาหน่วงหนัก	หน่วงชักหน่วงไว้
ฉันทมิได้	ค้นหาผูกพัน	ห้วงนั้นพันผูก
ห้วงลูกห้วงหลาน	ห้วงทรัพย์ศฤงคาร	จงสละเสียเถิด
จะได้ไปนิพพาน	ข้ามพันภพสาม	ยามหนุ่มสาวน้อย
หน้าตาแซมซ้อย	งามแล้วทุกประการ	แก่เฒ่าหนังกาย
แต่ล้วนเครื่องเหม็น	เอ็นใหญ่เก้าร้อย	เอ็นน้อยเก้าพัน
มันมาทำเชืงใจ	ให้ร้อนให้เย็น	เมื่อยขบทั้งตัว
ขนคิ้วก็ขาว	นัยน์ตาก็มัว	เส้นผมบนหัว
ดำแล้วกลับหงอก	หน้าตาเว้าออก	ดูน่าบัดสี
จะลูกก็โอย	จะนั่งก็โอย	เหมือนดอกไม้โรย
ไม่มีเกสร	จะเข้าที่นอน	ฟังสอนภาวนา
พระอะนิจจัง	พระอะนัตตา	เราท่านเกิดมา
รังแต่จะตาย	ผู้ตีเชืงใจ	ก็ตายเหมือนกัน
เงินทองทั้งนั้น	มิติตตัวไป	ตายไปเป็นผี
ลูกเมียผัวรัก	เขาชักหน้าหนี	เขาเหม็นซากผี
เปื่อยเน่าพุงพอง	หมู่ญาติพี่น้อง	เขาหามเอาไป
เขาวางลงไว้	เขานั่งร้องไห้	แล้วกลับคืนมา
อยู่แต่ผู้เดียว	ป่าไม้ชายเขียว	เหลียวไม่เห็นใคร
เห็นแต่ฝูงแร้ง	เห็นแต่ฝูงกา	เห็นแต่ฝูงหมา
ยื้อแย่งกันกิน	ดูน่าสมเพช	กระดุกกู่เอ๋ย

เรียรายแผ่นดิน	เร่งกาหมากิน	เอาเป็นอาหาร
เที่ยงคืนสัจด	ตื่นขึ้นมินาน	ไม่เห็นลูกหลาน
พี่น้องเผ่าพันธุ์	เห็นแต่นกเค้า	จับเจ้าเรียงกัน
เห็นแต่นกแสก	ร้องแรกแหกขวัณ	เห็นแต่ฝูงผี
ร้องให้หากัน	มนุษย์เราเอ๋ย	อย่าหลงนักเลย
ไม่มีแก่นสาร	อุตส่าห์ทำบุญ	ค้าจุนเอาไว้
จะได้ไปสวรรค์	จะได้ทันพระพุทธเจ้า	จะได้เข้านิพพาน

อะหัง วันทามิ สัพพะโส อะหัง วันทามิ นิพพานะปัจจะโย โหตุ

บทปลงสังขารพิเศษ

โอ้อ่าอนิจจาสังขารเอ๋ย
เมื่อหมดหวังครั้งสุดท้ายไม่หายใจ
นอนตัวแข็งและสลดเมื่อหมดชีพ
สู่ป่าช้าสิ้นเชื้อเหลือแต่นาม
นี่แหละหนอมนุษย์เรามีเท่านั้น
วิญญูณปราศขาดลดับดับจากกาย
เมื่อชีวิตเรานี้มีลมอยู่
ทั้งภาวนาทำใจหัดให้เคย
เมื่อสิ้นลมจิตพราวจากโลกนี้
อย่าทำบาปน้อยนิดให้ติดพัน
สู่นรกอเวจีที่มีตมิต
ต้องทนทุกข์สยดสยองในกองไฟ
หมั่นสวดมนต์ภาวนารักษาศีล
ให้รู้จักเคารพนบพระธรรม
เราเกิดมาเพื่อตายมิใช่อยู่
เมื่อเกิดมาเป็นคนได้กันทั้งที่
เพื่อจะได้เป็นสุขไม่ทุกข์ยาก
ใครทำดียอมสุขแท้จงแนใจ
เร่งบำเพ็ญทานศีลและภาวนา
ทรัพย์สินภายนอกเป็นของโลกโสภระคน

มาลงเอยสิ้นสุดหยุดเคลื่อนไหว
ธาตุลมไฟน้ำดินก็สิ้นตาม
เขาตราสังข์ใส่หีบสี่คนหาม
ใครจะถามเรียกเราก้เปล่าเลย
หมดลมแล้วก็ไม่มีซึ่งความหมาย
หยุดวุ่นวายทุก ๆ สิ่งนอนนิ่งเอย
จงเร่งรู้ศีลทาน นะท่านเอ๋ย
อย่าละเลยความดีทุกวัน
จะได้พาความดีไปสวรรค์
เพราะบาปนั้นจะเป็นเงาตามเราไป
สุดที่ใครจะตามติดไปช่วยได้
ตามแต่กรรมของผู้ใดที่ได้ทำ
สอนลูกหลานให้เคยชินทุกเช้าค่ำ
อย่าลืมคำที่พระสอนวอนให้ดี
ทุกทุกคนจะต้องสู่ความเป็นผี
ก็ควรสร้างความดีติดตัวไป
ไม่คับแค้นลำบากเมื่อเกิดใหม่
ใครทำชั่วทุกข์ยากไร้ยอมถึงตน
แสวงหาแต่สิ่งส่งบุญกุศล
ทรัพย์สินภายในประดับตนพันทุกข์เอย

แดนสงบ

สักวา แดนดิน	ถิ่นสงบ
จะค้นพบ แดนใด	สุดไผ่หา
พื้นพิภพ ทิวท้ง	ฝั่งคงคา
บนเวหา สรวงสวรรค์	ชั้นพรหมมินทร์
แดนสงบ อยู่ที่ใจ	ไซ่ที่อื่น
ใจชุ่มชื่น ด้วยความดี	ใจมีศีล
ใจสงบ พบความสุข	ทุกแดนดิน
จะพบถิ่น สงบได้	ที่ใจเอ๋ย

ป่าช้า

ป่าเอ๋ยป่าช้า

เป็นศาลา หลังสุดท้าย	ของชายหญิง
มีอำนาจ ชาติยศ	ปรากฏยิ่ง
ตายนอนนิ่ง ให้เขาเผา	เท่าเทียมกัน
เมื่อไม่ตาย ต่างวุ่นวาย	หมายของข้า
เพราะค้นหา พาความคิด	ให้ปิดฝัน
ในที่สุด หยุดแค่ตาย	คล้ายคลึงกัน
อย่าหุนหัน ดันดี้อ	ถือดีเอ๋ย

คำแผ่เมตตาให้กับตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ

อะหัง นิททุกโข โหมิ

อะหัง อะเวโร โหมิ

อะหัง อภัยปัชฌ โหมิ

อะหัง อะนีโฆ โหมิ

สุขี อตตानัง ปะริหะรามิฯ

ขอให้ข้าพเจ้าจงมีความสุข

ขอให้ข้าพเจ้าจงปราศจากความทุกข์

ขอให้ข้าพเจ้าจงปราศจากเวร

ขอให้ข้าพเจ้าจงปราศจากความลำบาก

ขอให้ข้าพเจ้าจงปราศจากอุปสรรค

ขอให้ข้าพเจ้าจงมีความสุขกาย สุขใจ

รักษาตน ของตน ให้พ้นจากทุกข์ภัย

ทั้งสิ้น เทอญฯ

อุปกิเลส ๑๖

๑. อะภิชณาวิสละโภ	ความโลภเพ่งเล็งอยากได้ของเขา
๒. โทโส	ความประทุษร้ายเขา
๓. โกโร	ความโกรธเคืองเขา
๔. อุปะนาโห	ความผูกเวรหมายมั่นกัน
๕. มัคโข	ความลบหลู่ดูถูกเขา
๖. ปะลาโส	ความยกตัวขึ้นเทียมเขา
๗. อิสสา	ความริษยาเขา
๘. มัจฉะริยัง	ความตระหนี่เหนียวแน่น กีดกัน
หวงข้าวหวงของและวิชาความรู้
ที่อยู่อาศัย
๙. มายา	ความเป็นคนเจ้าเล่ห์เจ้ากล
๑๐. สาถะยยัง	ความโอ้อวดตัวให้ยิ่งกว่าคุณที่มี
๑๑. ถัมภโ	ความแข็งกระด้างดื้อดึง
เมื่อเขาสั่งสอนว่ากล่าวโดยธรรมโดยชอบ
๑๒. สารัมภโ	ความปรารถน้ายอมตาม หาเหตุผลมาอ้าง
ทู่มเถียงต่าง เมื่อขณะเขาว่ากล่าว
โดยธรรมโดยชอบ
๑๓. มาโน	ความเย่อหยิ่ง ถือเราถือเขา ถือตัว ถือตน
๑๔. อะติมานโ	ความดูถูกล่วงเกินผู้อื่น
๑๕. มะโท	ความเมาหลงในร่างกายที่ทรุดโทรมด้วยความชรา มีอยู่ทุกวันๆ
มาสำคัญว่ายัง หนุ่มยังสาวอยู่ประมาทไป และเมาหลงไหลในร่างกาย

ที่ป่วยไข้อยู่เป็นนิจ ต้องกินยาคือ ข้าวน้ำทุกเช้าค่ำ มาสำคัญว่าไม่มีโรค เป็นสุขสบายประมาทไป และเมาหลงในชีวิตที่เป็นของไม่เที่ยง พลันดับไปดังประทีปจืดไว้ในที่แจ้งฉะนั้น มาสำคัญว่ายังไม่ตาย ประมาทไปอยู่

๑๖. ปะมาโท

ความเมามัวไปอารมณ์อันใดที่น่ารัก ก็ไปหลงรักอารมณ์นั้น อารมณ์อันใดที่น่าชัง ก็ไปหลงชังชัง โกรธต่ออารมณ์เหล่านั้น

บรรจบเป็นอุปกิเลสเครื่องเศร้าหมองใจ ๑๖ ข้อ จิตเศร้าหมองด้วยอุปกิเลสข้อใดข้อหนึ่งตั้งว่ามานี้แล้ว จิตนั้นล้วนเป็นบาปอกุศลหมดทั้งสิ้น

บทพิจารณาประจำวัน ตั้งขณิกปัจจเวกขณะปาฐะ

(นำ) หันทะ มะยัง ตั้งขณิกะปัจจะเวกขณะ ปาฐัง ภาณามะเส

ปะฏิสังขา โยนิโส จีวะรัง ปะฏิเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคาย แล้วนุ่งห่มจีวร

ยาวะเทวะ สีสัสสะ ปะฏิฆาตายะ เพียงเพื่อบำบัดความหนาว

อุณณะหัสสะ ปะฏิฆาตายะ เพียงเพื่อบำบัดความร้อน

ทั้งสมะกะสะวาตาคะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ

เพียงเพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด

และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย

ยาวะเทวะ ทิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถัง

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิดความละอาย

ปะฏิสังขา โยนิโส ปิณทะปะตัง ปะฏิเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคาย แล้วฉันบิณฑบาต

เนวะ ทะวายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลिन สนุกสนาน

นะ มะทายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย

นะ มัณทะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ

นะ วิภูสะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้

ยาปะนายะ เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ

วิหิงสุปะระติยา เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย

พระหิมะจะรียานุกะหยาเย

เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพาศพิพรหมจรรย์

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะภูหังขามิ

ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่า คือความหิว

นะวัณญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ

และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น

ยาตะรา จะ เม ภาวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ

อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษ
มิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย จักมีแก่เรา ดังนี้

ปะภูสิ้งขา โยนิโส เสนาสะนัง ปะภูเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยกกายแล้ว ใช้สอยเสนาสนะ

ยาระทေး สีตัสสะ ปะภูคิตายะ เพียงเพื่อบำบัดความหนาว

อุณณะหัสสะ ปะภูคิตายะ เพียงเพื่อบำบัดความร้อน

ทังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสถานัง ปะภูฆาตายะ

เพียงเพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และ สัตว์เลื้อยคลาน
ทั้งหลาย

ยาระทေး อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะภูสิลลานารามัตถัง

เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศ และเพียงเพื่อ
ความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวณา

ปะภูสิ้งขา โยนิโส คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขารัง ปะภูเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยกกายแล้ว บริโภคเภสัชบริขาร อันเกื้อกูล
แก่คนไข้

ยาระทေး อุปปันนัง เวยาพาธิกานัง เวทะนัง ปะภูฆาตายะ

เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล

อัมพะยาปัชณะประมะตยาติ

เพียงเพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียน เป็นอย่างยิ่ง ดังนี้

“มีสติ พิจารณาทุกขณะ เพื่อละอิตตาตั่วตน”

ธาตุประภักฎลปัจจะเวกขณปาฐะ

(ผู้นำ) หันทะ มะยัง ธาตุประภักฎลปัจจะเวกขณะปาฐัง ภาณามะเส

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง

สิ่งเหล่านี้ นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุ
ตามปัจจัยอยู่เนื่องนิจ

ยะทิทัง จีวะรัง ตะหุปะ ภูญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้คือจิ๋ว และบุคคลผู้ใช้สอยจิ๋วรนั้น

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยังยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญโญ วางเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพพานิ ปะนะ อิมานิ จีวะรานิ อะชิคุจณะนียานิ

ก็จิ๋วทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปุติกายัง ปัตตะวา

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเนาอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิคุจณะนียานิ ชายันติฯ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง

สิ่งเหล่านี้ นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุ
ตามปัจจัยอยู่เนื่องนิจ

ยะทิหัง ปิณฑะปาโต ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้คือบิณฑบาต และบุคคลผู้บริโภคนั้น

ธามัตตะโก เป็นสักว่าธาดุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยังยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญโญ วางเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพโพ ปะนายัง ปิณฑะปาโต อะชิคุจณะนีโย

ก็บิณฑบาตทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปุติกายัง ปัตตะวา

ครั้งมาถูกเข้ากับกายอันเนาอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิคุจณะนีโย ชายะติฯ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธามัตตะเมเวตัง

สิ่งเหล่านี้ นี้เป็นสักว่าธาดุตามธรรมชาติเท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนื่องนิตย์

ยะทิหัง เสนาสะนัง ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้คือเสนาสนะ และบุคคลผู้ใช้สอยเสนาสนะนั้น

ธามัตตะโก เป็นสักว่าธาดุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยังยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญโญ วางเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพพานิ ปะนะ อิมานิ เสนาสะนานิ อะชิคุจณะนียานิ

ก็เสนาสนะทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปุติกายัง ปัตตะวา

ครั้งมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิกุจณะนียานิ ชายันติ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง

สิ่งเหล่านี้ นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุ
ตามปัจจัยอยู่เนื่องนิจ

ยะทิทัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร ตะหุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้คือเภสัชบริหารอันเกื้อกูลแก่คนไข้ และบุคคลผู้บริโภคนั้น
เภสัชบริหารนั้น

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยั่งยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญญโณ วางเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพโพ ปะนายัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร อะชิกุจณะนีโย

ก็คิลานเภสัชบริหารทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปุติกายัง ปัตตะวา

ครั้งมาถูกเข้ากับกายอันเนาอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิกุจณะนีโย ชายะติ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน ดังนี้

อดีตปัจจเวกขณะปาฐะ

(นำ) หันทะ มะยัง อตีตะปัจจะเวกขณะปาฐัง ภาณามะเส

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตตะวา ยัง จีวะรัง ปะริภุตตัง

จีวรใดอันเรานุ่งห่มแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้

ตัง ยาวะเทวะ สัตถัสสะ ปะภูฆาตายะ

จีวรนั้นอันเรานุ่งห่มแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว

อุณณะหัตถัสสะ ปฏิกาคาตายะ เพียงเพื่อบำบัดความร้อน

ทังสะมะกะสะวาตาทะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะภูฆาตายะ

เพียงเพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และ สัตว์เลื้อยคลาน
ทั้งหลาย

ยาวะเทวะ ทิริโกปิณะปะภูจฉาทะนัตถัง

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะอันให้เกิดความละอาย

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตฺตวา โย ปินทปะปาโต ปะริภุตโต

บิณฑบาตรใดอันเราฉันแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้

โส เนวะ ทวายะ

บิณฑบาตรนั้นอันเราฉันแล้ว ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน

นะ มะทายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามันเกิดกำลังพลังทางกาย

นะ มัณทะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ

นะ วิภูสะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้

ยาปะนายะ เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ
วิหิงสุประระติยา เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย
พรัหมมะจะรียานุกะหยาเย เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์
อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะภูหังขามิ
ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้ทุกขเวทนาเก่า คือความหิว
นะวัณจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ
และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น
ยาตะรา จะ เม ภาวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ
อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษ
มิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วยจักมีแก่เรา ดังนี้
อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต์วา ยัง เสนาสะนัง ปะริภุตตัง
เสนาสนะใด อันเราใช้สอยแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้
ตัง ยาวะเทวะ สิตัสสะ ปะภูฆาตายะ
เสนาสนะนั้นอันเราใช้สอยแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว
อุณณะหัสสะ ปุกคาตายะ เพียงเพื่อบำบัดความร้อน
ทังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะภูฆาตายะ
เพียงเพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลาน
ทั้งหลาย
ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะภูสิลลานารามัตถัง
เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศ และเพียงเพื่อ
ความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวณา
อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต์วา โย คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร
ปะริภุตโต
คิลานะเภสัชชบริหารใด อันเกือกุลแก่คนไข้ใด อันเราบริโภครแล้ว ไม่ทัน
พิจารณาในวันนี้

โธ ยาวะเทวะ อุปปันนัง เวชยาพาทิกานัง เวชนานัง ปะภูฆาตายะ
คิลานะเภสัซบริหารันันันเราบริโภคแล้ว เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนา
อันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล
อัพพะยาปัชณะประมะตายาติ
เพียงเพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่ง ดังนี้

คำกรวดน้ำตอนเช้า (แบบที่ ๑) (สัพพปัตติทานคาถา)

(นำ) หันพระ มะยัง สัพพะปัตติทานะคาถาโย ภาณามะเส

ปัญญุสลิทานิ กะตัสสะ

ยานัญญานิ กะตานิ เม

เตสฺสึจะ ภาคิโน โหนตุ

สัตตานันตาปะมะณะกา

สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีที่สุข ไม่มีประมาณ จงมีส่วนแห่งบุญที่ข้าพเจ้าได้
ทำในบัดนี้ และแห่งบุญอื่นที่ได้ทำไว้ก่อนแล้ว

เย ปิยา คุณะวันตา จะ

มัยหัง มาตาปิตาทะโย

ทิจฺฐา เม จาปะยะทิจฺฐา วา

อัญญเณ มัชฌัตตะเวรีโน

คือจะเป็นสัตว์เหล่าใด ซึ่งเป็นที่รักใคร่และมีบุญคุณ เช่น มารดาบิดา
ของข้าพเจ้าเป็นต้นก็ดี ที่ข้าพเจ้าเห็นแล้ว หรือไม่ได้เห็นก็ดี สัตว์เหล่า
อื่นที่เป็นกลางๆ หรือเป็นคู่เวรกันก็ดี

สัตตา ติจฺฐันติ โลกัสสมิง

เตภุมมา จะตุโยนิกา

ปัญฺเจะจะตุโวการา

สังสะรันตา ภาวาระเว

สัตว์ทั้งหลาย ตั้งอยู่ในโลก อยู่ในภูมิทั้งสาม อยู่ในกำเนิดทั้งสี่
มีชั้นห้าชั้น มีชั้นชั้นเดียว มีชั้น ๔ ชั้น กำลังท่องเที่ยวอยู่ใน
ภพน้อยภพใหญ่ก็ดี

(กำเนิดทั้งสี่)

๑. ชลาพุชะ สัตว์เกิดในครรภ์

๒. อัมตชะ สัตว์เกิดในไข่

๓. สังเสทชะ สัตว์ที่เกิดในเหง้าโคล

๔. โอปาติกะ สัตว์เกิดผุดขึ้นมาเอง

ชั้นห้า ปกติ สัตว์ใน กามภพ เช่น มนุษย์ สัตว์เดรัจฉาน เทวดา รูปพรหม มีชั้น
เดียว คือ อสัณฺณูปพรหม หรือที่เราเรียกว่า พรหมลูกฟัก มีชั้นสี่ชั้น คือ อรูปพรหม

ญาดัง เย ปัตติทานัมเม

อะนุโมทนตุ เต สะยัง

เย จิมัง นัปปะชานันติ

เทวา เตสัง นิเวทะยุง

สัตว์เหล่าใด รู้ส่วนบุญที่ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว สัตว์เหล่านั้น จงอนุโมทนา
เองเถิด ส่วนสัตว์เหล่าใด ยังไม่รู้ส่วนบุญนี้ ขอเทวดาทั้งหลาย จงบอก
สัตว์เหล่านั้นให้รู้

มะยา ทินนानะ ปุญญานัง

อะนุโมทะนะเหตุนา

สัพเพ สัตตา สะทา โหนตุ

อะเวรา สุขะชีวิโน

เขมัพปะทัญจะ ปโปปนตุ

เตสาสา สิขมะตัง สุภา

เพราะเหตุที่ได้อนุโมทนาส่วนบุญที่ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว สัตว์ทั้งหลาย
ทั้งปวง จงเป็นผู้ไม่มีเวร อยู่เป็นสุขทุกเมื่อ จงถึงบพอันเกษม กล่าวคือ
พระนิพพาน ความปรารถนาที่ติงามของสัตว์เหล่านั้น จงสำเร็จเถิด

คำกรวดน้ำตอนเช้า (แบบที่ ๒) ปัตติทานคาถา

(นำ) หันทะ มะยัง ปัตติทานะคาถาโย ภาณามะเส

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสิณี ภูเป ฆะเร โภธิฆะเร ตะหิง ตะหิง

เทวดาทั้งหลายเหล่าใด มีปกติอยู่ในวิหาร สิ่งสถิตที่เรือนพระสฤง
ที่เรือนโพธิ์ในที่นั้นๆ

ตา ธัมมะทาเนนะ ภาวันตุ ปุชิตา โสตถิง กะโรนเตระ วิหาระมัญชะเล

เทวดาทั้งหลายเหล่านั้น เป็นผู้ที่เราทั้งหลายบูชาแล้วด้วยธรรมทาน
ขอจงกระทำซึ่งความเจริญ ให้เกิดในมณฑลวิหารนี้

เถรา จะ มัชฌา นะวะกา จะ ภิกขะโว สารามิกา ทานะปะตี

อุปาสะกา คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อีสสะรา

พระภิกษุทั้งหลาย ที่เป็นพระเถระก็ดี ที่เป็นปานกลางก็ดี ที่ยังเป็น
ผู้บวชใหม่ก็ดี อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายผู้ให้ทาน ตลอดทั้งผู้
ประพฤติธรรมที่อาศัยอยู่ในอารามทั้งหมดนี้ ตลอดถึงมวลมนุษย์
และสรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ทุกแคว้น แคว้น ทุกบ้านทุกตำบล

สัปปาณะภูตา สุชิตา ภาวันตุ เต

ขอให้ชนทั้งหลายเหล่านั้น จงเป็นผู้มีความสุขเถิด

ชะลาพูชา เยปิ จะ อัญชะสัมภะวา สังเสทะชาตา อะละโวปะปาติกา

สัตว์ทั้งหลาย ที่เกิดจากครรภ์ก็ดี ที่เกิดจากไข่ก็ดี ที่เกิดจากเถ้าโคลนก็ดี
ที่เกิดขึ้นโตที่เดียวก็ดี

นียยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะฏิจจะ เต สัพเพปิ ทุกข์สสะ กะโรนตุ สังชะยัง

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น จงได้อาศัยธรรมอันประเสริฐเป็นธรรม
นำตนออกจากทุกข์ จงกระทำความสิ้นทุกข์ให้เกิดแก่ตนเถิด

ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม ธัมมัทธรรมา จะ ปุคคะลา

ขอพระธรรมของสัตตตะบุรุษทั้งหลายจงดำรงตลอดกาลนาน และ บุคคล
ผู้ทรงไว้ซึ่งพระธรรมจงมีอายุยืน

สังโฆ โทตุ สะมัคโค วะ อตถายะ จะ หิตายะ จะ

ขอพระสงฆ์จงมีความสามัคคีกัน เพื่อประกอบสิ่งอันเป็นประโยชน์และ
เกื้อกูลแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม สัพเพปิ ธัมมะจารีโน

ขอพระสัทธรรม จงรักษาเราทั้งหลาย ผู้มีปกติประพฤติธรรมอยู่เป็น
นิตยเถิด

วุฑฺฒิง สัมปาปุณเณยามะ ธัมเม อะริยัปปะเวทิตะ

ขอความเจริญงอกงามในธรรม ที่พระอริยะเจ้าได้ประกาศไว้ดีแล้ว
จงมีแก่เราทั้งหลายทุกเมื่อเถิด

ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณินเณ พุทธะสาสะเน

แม้สรรพสัตว์ทั้งหลาย จงเป็นผู้เลื่อมใสในพระพุทธานุชาสนา

สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาละ เทโว ปะวัสสะตุ

ขอฝนฟ้าจงตกต้องตามฤดูกาล

วุฑฺฒิภาวายะ สัตตตานัง สะมิทัง เนตุ เมทะนิง

ขอฝนจงนำความสำเร็จมาสู่พื้นปฐพี เพื่อบังเกิดความเจริญแก่
สรรพสัตว์ทั้งหลาย

มาตา ปิตา จะ อตตะระชัง นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง

มารดาและบิดาย่อมถนอมบุตรน้อยที่เกิดจากตนเป็นนิตยฉันใด

เอวัง ธัมเมนะ ราชาโน ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา

พระราชาทั้งหลาย จงทรงปกครองประชาชนโดยชอบธรรม ในกาล
ทั้งปวงฉันนั้น เทอญ

คำกรวดน้ำตอนเย็น อุทิสนาธิภูฐานะคาถา (อิมินา)

(นำ) หันทะ มะยัง อุทิสสะนาธิภูฐานะคาถาโย ภาณามะเส

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้อุทิศให้
อุปัชฌายา คุณุตตะรา	อุปัชฌาย์ผู้เลิศคุณ
อาจารย์อุปะการา จะ	แลอาจารย์ผู้เกื้อหนุน
มาตา ปิตา จะ ญาตะกา	ทั้งแม่พ่อแลปวงญาติ
สุริโย จันทิมา ราชา	สุรย์จันทร์แลราชา
คุณะวันตา นะราปี จะ	ผู้ทรงคุณหรือสูงชาติ
พรหมมะมารา จะ อินทา จะ	พรหมมารและอินทราช
โลกะปาลา จะ เทวะตา	ทั้งทวยเทพและโลกบาล
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ	ยมราชมนุษย์มิตร
มัชฌัตตา เวริกาปี จะ	ผู้เป็นกลางผู้จงผลาญ
สัพเพ สัตตา สุชี โหนตุ	ขอให้เป็นสุขสานต์ี ทุกถ้วนหน้าอย่าทุกข์ทน
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม	บุญผองที่ข้าทำจงช่วยอำนวยศุภผล
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ	ให้สุขสามอย่างล้น
ชิปปัง ปาเปละ โวมะตัง	ให้ลู่ถึงนิพพานพลัน
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้ที่เราทำ
อิมินา อุทิสเสนะ จะ	แลอุทิศให้ปวงสัตว์
ชิปปาหัง สุละเภ เจวะ	เราพลันได้ซึ่งการตัด
ตัณหาปาทานะเจทะนัง	ตัวตัณหาอุปทาน
เย สันตानะ ทินา ธัมมา	สิ่งชั่วในดวงใจ

ยวาระ นิพพานะโต มะมัง
นัสสันตุ สัพพะทาเยวะ
ยัตถะ ชาโต ภาเว ภาเว
อุชฺฐิตตัง สะติปัญญา
สัลเลโข วิริยัมหิโน

มารา ละภันตุ โนกาสัง
กาตุญจะ วิริเยสุ เม

พุทฺธาติปะวะโร นาโถ
ธัมโม นาโถ วัชรุตตะโม
นาโถ ปัจเจกะพุทฺโธ จะ
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง
เตโสตตะมานุภาเวนะ
มาโรกาสัง ละภันตุ มา
ทะสะปุญฺญานุภาเวนะ
มาโรกาสัง ละภันตุ มา

กว่าเราจะถึงนิพพาน
มลายี่นจากสันดาน
ทุกๆภพที่เราเกิด
มีจิตตรงและสติทั้งปัญญาอันประเสริฐ
พร้อมทั้งความเพียรเลิศ
เป็นเครื่องขุดกิเลสหาย
โอกาสอย่าพึงมีแก่หม่อมารสิ้นทั้งหลาย
เป็นช่องประทุษร้าย ทำลายล้าง
ความเพียรจม
พระพุทฺธผู้บรรณาถ
พระธรรมที่พึงอุคม
พระปัจเจกะพุทฺธะสม
ทบพระสงฆ์ที่พึงผยอง
ด้วยอานุภาพนั้น
ขอหม่อมารอย่าได้ช่อง
ด้วยเดชบุญทั้งสืบป้อง
อย่าเปิดโอกาสแก่มาร เทอญฯ

อาราธนากรรมฐาน

พุทธธาระน่านัง

ธัมมาราธน่านัง

สังฆาราธน่านัง

อัปมาโนพุทธโธ

อัปมาโนธัมโม

อัปมาโนสังโฆ

นะโมพุทธายะ

นะโมธัมมายะ

นะโมสังฆายะ

พุทธโธเมนาโถ

ธัมโมเมนาโถ

สังโฆเมนาโถ

พุทธะบูชา

ธัมมะบูชา

สังฆะบูชา

นิพพานะปัจจะโย โหตุ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออาราธนา คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์
อันหาประมาณมิได้ มาเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกถึง จงช่วยอภิบาลรักษา กาย
วาจา ใจ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย ให้ตั้งมั่นอยู่ด้วยธรรม เจริญไปด้วยธรรม
พร้อมทั้งให้เจริญด้วยสติ ปัญญาญาณ เข้าถึงธรรม อันเป็นเครื่องพ้น
ทุกข์ ให้ถึงซึ่งสันติสุข เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน โดยไพบูลย์ทุกประการ
และจงยังประโยชน์ ให้ถึงพร้อม ทั้งส่วนตน บุคคลอื่น ชีวิตอื่น อันเป็น
เพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ตลอดกาลนาน เทอญ

บทแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ

ขอสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตาย ด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย

อัปพะยาปัชฌา โหนตุ

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้พยาบาทเบียดเบียน ซึ่งกันและกันเลย

อนีฆา โหนตุ

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานิัง ปะริหะรันตุ

จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ รักษาตน ให้รอดพ้น จากทุกข์โทษเวรภัย
อันตรายทั้งปวง จงทุกถ้วนหน้าเถิด

กะตัง ปุญญะผะลัง มัยหัง สัพเพ ภาคี ภาวันตุ เต

ขอสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น จงเป็นผู้มีส่วนได้ เสวยผลบุญ
ที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้บำเพ็ญแล้วนี้เทอญ

บทสวดมนต์พิเศษ ธัมมจักรกัปปวัตตสูตรปาฐะ

(นำ) หันพระ ะยัง ธัมมจักรกัปปวัตตนะสูตระ ปาฐัง ะนามะเส

เอวมเม สุตังฯ เอกัง สะมะยัง ะคะวา พาราณะสิยัง วิหะระติ อิติปะตะเน
มิคะทาเย ตัตตะระ โข ะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขุ อามัน เตสิ

ข้าพเจ้า (คือพระอานนท์) ได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งพระผู้มี
พระภาคเจ้าผู้ทรงไว้ซึ่งพระมหากรุณาธิคุณ เสด็จประทับอยู่ที่ป่า
อิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี ในเวลานั้น พระองค์ได้ตรัส
เตือนพระภิกษุปัญจวัคคีย์ว่า

เทวเม ภิกขเว อันตา

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ที่สุดแห่งการกระทำสองอย่างเหล่านี้ มีอยู่

ปีพพะชิตนะ นะ เสวิตัพพา

เป็นสิ่งที่บรรพชิตไม่ควรข้องแวะเลย

โย จายัง กามะสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค

นี่คือการประกอบตนพัวพันอยู่ด้วยความใคร่ในกามทั้งหลาย

ทีโน เป็นของต่ำทราม

คัมโม เป็นของชาวบ้าน

โปถุชชะนิโก เป็นของชั้นปุถุชน

อะนะริโย ไม่ใช่ข้อปฏิบัติของพระอริยะเจ้า

อะนัตถะสัญหิตโต ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ นี้อย่างหนึ่ง

โย จายัง อัตตะกิลมะถานุโยโค

อีกอย่างหนึ่ง คือการประกอบการทรมานตนให้ลำบาก

ทุกโข เป็นสิ่งนำมาซึ่งทุกข์
อะนะริโย ไม่ใช่ข้อปฏิบัติของพระอริยะเจ้า
อนัตตะสัจฉุหิโต ไม่ประกอบด้วยประโยชน์เลย
เอเต เต ภิกขเว อุโภ อันเต อะนุปะคัมมะ มัชฌิมา ปะฏิปะทา
 ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลาง ไม่เข้าไปหาส่วน
 สุดแห่งการกระทำสองอย่างนั้น มีอยู่
ตะถาคะเตนะ อภิสัมพุทธา
 เป็นข้อปฏิบัติที่ตถาคตได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว
จักขุกระระณี เป็นเครื่องกระทำให้เกิดจักขุ
ญาณะกระระณี เป็นเครื่องกระทำให้เกิดญาณ
อุปะสมะมายะ เพื่อความสงบ
อะภิญญายะ เพื่อความรู้ยิ่ง
สัมโพธายะ เพื่อความรู้พร้อม
นิพพานายะ สังวัตตะติ เป็นไปพร้อมเพือนิพพาน
กะตะมา จะ สทา ภิกขเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา
 ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลางนั้น เป็นอย่างไรเล่า
อะยะเมวะ อะริโย อัญ्ञังคิโก มัคโค
 ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลาง คือข้อปฏิบัติเป็นหนทางอันประเสริฐ
 ประกอบด้วยองค์แปดประการ นี้เอง
เสยยะถิทัง ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ
สัมมาทิฏฐิ ความเห็นชอบ
สัมมาสังกัปป ความดำริชอบ
สัมมาวาจา การพูดจาชอบ
สัมมากัมมันโต การทำกรงานชอบ

สัมมาอาชีโว ความเลี้ยงชีพชอบ

สัมมาวายาโม ความพากเพียรชอบ

สัมมาสติ ความระลึกชอบ

สัมมาสมาธิ ความตั้งใจมั่นชอบ

อะยัง โข สภา ภิกขเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา

 ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี้แล ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลาง

ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา

 เป็นข้อปฏิบัติที่ตถาคตได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว

จักขุกะระณิ เป็นเครื่องกระทำให้เกิดจักขุ

ญาณะกะระณิ เป็นเครื่องกระทำให้เกิดญาณ

อุปะสะมาเย เพื่อความสงบ

อะภิญญาเย เพื่อความรู้ยิ่ง

สัมโพธายะ เพื่อความรู้พร้อม

นิพพานายะ สังวัตตะติ เป็นไปพร้อมเพื่อนิพพาน

อิทัง โข ปะนะ ภิกขเว ทุกขัง อะริยะสัจจัง

 ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็อริยะสัจคือทุกข์นี้ มีอยู่

ชาติปิ ทุกขา คือ ความเกิด ก็เป็นทุกข์

ชราปิ ทุกขา ความแก่ ก็เป็นทุกข์

มะระณัมปิ ทุกขัง ความตาย ก็เป็นทุกข์

โสกะ ปะริเทวะ ทุกขะ โทมะนัส สุปายาสาปิ ทุกขา

 ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ

 ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์

อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข

 ความประสพกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์

ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์

ยัมปิจฉัง นะ ภาระติ ตัมปิ ทุกขัง

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์

สังขิตเตนะ ปัญญาปาทานักขันธา ทุกขา

ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธทั้งห้า เป็นตัวทุกข์

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสมุททะโย อะริยะะสัจจัง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็อริยะสัจคือเหตุให้เกิดทุกข์นี้ มีอยู่

ยายัง ตัณหา

นี่คือ ตัณหา

โปโนพะวะวิกา

อันเป็นเครื่องทำให้มีการเกิดอีก

นันทิราคะสะหะคะตา

อันประกอบอยู่ด้วยความกำหนัด

ด้วยอำนาจความเพลิน

ตัตตะระ ตัตตะราภินันฺทินิ เป็นเครื่องให้เพลินอย่างยิ่งในอารมณ์นั้น ๆ

เสยยะถิทัง

ได้แก่ตัณหาเหล่านี้ คือ

กามะตัณหา

ตัณหาในกาม

ภะวะตัณหา

ตัณหาในความมีความเป็น

วิภะวะตัณหา

ตัณหาในความไม่มีไม่เป็น

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธะ อริยะะสัจจัง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็อริยะสัจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นี้ มีอยู่

โย ตัสสา เยวะ ตัณหายะ อะเสสะ วิตถะ นินโรธะ

นี่คือความดับสนิทเพราะจางไปโดยไม่มีเหลือของตัณหา นั่นเอง

จาโค

เป็นความสละทิ้ง

ปะภฺนิสสัคโค

เป็นความสลัดคืน

มุตติ

เป็นความปล่อย

อะนาละโย ๆ เป็นความทำไม่ให้มีที่อาศัย ซึ่งตณหานั้น

อิทัง โข ปะนะ ภิภะเว ทุกะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็อริยะสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำให้สัตว์ให้ถึงความดับ
ไม่เหลือแห่งทุกข์นี้ มีอยู่

อะยะเมวะ อะริโย อัญญังคิโก มัคโค

นี่คือข้อปฏิบัติเป็นหนทางอันประเสริฐ ประกอบด้วยองค์แปดประการ
นี้เอง

เสยยะถิทัง ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ

สัมมาทิฏฐิ ความเห็นชอบ

สัมมาสังกัปปो ความดำริชอบ

สัมมาวาจา การพูดจาชอบ

สัมมากัมมันโต การทำกรงานชอบ

สัมมาอาชีโว ความเลี้ยงชีพชอบ

สัมมาวายาโม ความพากเพียรชอบ

สัมมาสติ ความระลึกชอบ

สัมมาสมาธิ ความตั้งใจมั่นชอบ

อิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจันติ เม ภิภะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุ

อุทะปาติ ญาณัง อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา

อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา
ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้น
แล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อนว่า อริยะสัจคือทุกข์เป็น
อย่างนี้ อย่างนี้ ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญญะยันติ

ว่า ก็อริยะสัจคือทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้ ดังนี้

ตั้ง โข ประนิทัง ทุกขัง อริยะสัจจัง ประริญญาตันติ

ว่า ก็อริยะสัจจคือทุกข์นั้นแล เรากำหนดรู้ได้แล้ว ดังนี้

**อิทัง ทุกขะสะสมุทโย อริยะสัจจันติ เม ภิกขเว ปุพเพ อณะนุสสุเตสุ ัมเมสุ
จักขงอุทปะปาทีญญามัง อุทปะปาที ปัญญา อุทปะปาที วิชชา อุทปะปาที อาโลโก
อุทปะปาที**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา
ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้น
แล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อนว่า อริยะสัจจคือเหตุให้
เกิดทุกข์ เป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ดังนี้

ตั้ง โข ประนิทัง ทุกขะสะสมุทโย อริยะสัจจัง ปะหัตถัพพันติ

ว่า ก็อริยะสัจจคือเหตุให้เกิดทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรละเสีย ดังนี้

ตั้ง โข ประนิทัง ทุกขะสะสมุทโย อริยะสัจจัง ปะทีนันติ

ว่า ก็อริยะสัจจคือเหตุให้เกิดทุกข์นั้นแล เราละได้แล้ว ดังนี้

**อิทัง ทุกขะนิโรโธ อริยะสัจจันติ เม ภิกขเว ปุพเพ อณะนุสสุเตสุ ัมเมสุ
จักขง อุทปะปาที ญญามัง อุทปะปาที ปัญญา อุทปะปาที วิชชา อุทปะปาที อาโลโก
อุทปะปาที**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา
ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้น
แล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อนว่า อริยะสัจจคือความดับ
ไม่เหลือแห่งทุกข์เป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ดังนี้

ตั้ง โข ประนิทัง ทุกขะนิโรโธ อริยะสัจจัง สัจฉิกัตถัพพันติ

ว่า ก็อริยะสัจจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรทำให้แจ้ง
ดังนี้

ตั้ง โข ประนิทัง ทุกขะนิโรโธ อริยะสัจจัง สัจฉิกะตันติ

ว่า ก็อริยะสัจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เราทำให้แจ้งได้แล้ว
ดังนี้

**อิทัง ทุกขะนิโรธคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ
อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาติ ญาณัง อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ
วิชา อุทะปาติ อาโลโก อุทะปาติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา
ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้น
แล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อนว่า อริยะสัจคือข้อ
ปฏิบัติที่ทำให้สัตว์ให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์เป็นอย่างนี้ อย่างนี้
ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ภาเวตัพพันติ

ว่า ก็อริยะสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำให้สัตว์ให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์
นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรทำให้เกิดมี ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ภาวัตันติ

ว่า ก็อริยะสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำให้สัตว์ให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์
นั้นแล เราทำให้เกิดมีได้แล้ว ดังนี้

ยาวะกีวัญจะ เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตุสุ อะริยะ สัจเจสุ เอวันติ ปะริวัณ्हัง

ทะวาหะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง นะ สุวิสุทัง อะโหสิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ปัญญาเครื่องรู้เห็นตามที่เป็นจริง มีปรีวัณ्ह์สาม
มีอาการสิบสอง เช่นนั้น ในอริยะสัจทั้งสี่เหล่านี้ ยังไม่เป็นของบริสุทธิ์
หมดจดด้วยดีแก่เรา อยู่เพียงใด

เนวะ ตาวาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหมมะเก

สัสสะมะณะพราหมะณิยา ปะชาเย สะเทวะมะนุสสาเย อะนุตตะรัง

สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญูถิง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตลอดกาลเพียงนั้น เรายังไม่ปฏิญาณว่า ได้ตรัสรู้
พร้อมเฉพาะแล้ว ซึ่งอนุตตระสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลก พร้อมทั้งเทวโลก
มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ พร้อมทั้ง
เทวดาและมนุษย์

**ยะโต จะ โข เม ภิกขเว อิมสุ จะตุสุ อริยะสัจเจสุ เอวันติ
ประวัติภูฏัง ทเววาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง สุวิสุตัง
อะโหติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อใด ปัญญาเครื่องรู้เห็นตามที่เป็นจริง มี
ประวัติภูฏสาม มีอาการสิบสองเช่นนี้ ในอริยะสัจทั้งสี่เหล่านี้ เป็นของ
บริสุทธิ์หมดจดด้วยดีแก่เรา

**อะถาหัง ภิกขเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรหมะเก สัสสะมะณะ
พราหมะณียา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสาเย อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง
อะภิสัมพุทโธ ปัจฉัญญาสิง**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อนั้น เราปฏิญาณว่า ได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว
ซึ่งอนุตตระสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลก พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก
พรหมโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดาและ
มนุษย์

ญาณัญจะ ปะนะ เม ภิกขเว ทัสสะนัง อุทะปาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็ญาณและทัศนะ ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา

อะกุปปา เม วิมุตติ ว่าความหลุดพ้นของเราไม่กลับกำเริบ
อะยะมันติมา ชาติ ความเกิดนี้ เป็นการเกิดครั้งสุดท้าย
นัตถิทานิ पुณฺ्हะโวติ ฯ บัดนี้ ความเกิดอีกย่อมไม่มี ดังนี้
อิทมะโวจะ ภะคะวา ฯ

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสธรรมปริยาย อันนี้แล้ว

อัตรตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขุ ภาคะวะโต ภาลิตัง อะภินันทุง

พระภิกษุปัญจวัคคีย์ ก็มีใจยินดี เพลินภาชิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อิมัสสะมิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัสสะมิง ภัญญะมานะ

ก็แล เมื่อไวยากรณ์นี้ อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอยู่

อายัสสะมะโต โภณฑัญญัสสะ วิระชัง วีตะมะลัง ธัมมะจักขุง อุทะปาทิ

จักขุในธรรม อันปราศจากธุลี ปราศจากมลทิน ได้เกิดขึ้นแล้ว
แก่พระผู้มีอายุ โภณฑัญญะ

ยังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมันติ

ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีอันเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งปวงนั้นมีอันดับไป
เป็นธรรมดา

ปะวัตติเต จะ ภาคะวะตา ธัมมะจักเก

ก็ครั้นเมื่อธรรมจักร อันพระผู้มีพระภาคเจ้าให้เป็นไปแล้ว

ภุมมา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง

เหล่าภุมมะเทวดา ก็ยังเสียงให้บันลือลั่น

เอตัมภาคะวะตา พาราณะสิยัง อิลิปะตะเน มิคะทาเย อะนุตตะรัง ธัมมะ

จักกัง ปะวัตติตัง อัมปะภิวัตติยัง สะมะเณนะวา พราหมะเณนะ วา เท

เวนะ วา มาเรนะ วา พรหมุณา วา เกนะจิ วา โลกัสสมินติ

ว่านั่นจักรคือธรรม ไม่มีจักรอื่นสู้ได้ อันพระผู้มีพระภาคเจ้า
ให้เป็นไปแล้ว ในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี อันสมณะ
พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม และใครๆในโลก ยังไม่ให้เป็นไปได้แล้ว
ดังนี้

ภุมมานัง เทวานัง สัททัง สุตตะวา จาตุมมะหาราชิกา เทวา

สัททะมะนุสสาเวสุง

เทพเจ้าเหล่าชั้นจาตุมหาราช ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้น
ภุมมะเทวดาแล้ว ก็ยังเสียงให้บันลือลั่น

จาคุมมะหาราชิกานัง เทวานัง สัททัง สุตตะวา ตาวะติงสา เทวา สัททะ
มะนุสสาเวสูง

เทพเจ้าเหล่าชั้นดาวดึงส์ ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้นจาคุมมะหาราช
แล้ว ก็ยังเสียงให้บันลือลั่น

ตาวะติงสานัง เทวานัง สัททัง สุตตะวา ยามา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง

เทพเจ้าเหล่าชั้นยามา ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้นดาวดึงส์แล้ว
ก็ยังเสียงให้บันลือลั่น

ยามานัง เทวานัง สัททัง สุตตะวา ตุสิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง

เทพเจ้าเหล่าชั้นดุสิต ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้นยามาแล้ว ก็ยัง
เสียงให้บันลือลั่น

ตุสิตานัง เทวานัง สัททัง สุตตะวา นิมมานะระตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง

เทพเจ้าเหล่าชั้นนิมมานรดี ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้นดุสิตแล้ว
ก็ยังเสียงให้บันลือลั่น

นิมมานะระตีนัง เทวานัง สัททัง สุตตะวา ประระนิมิตะวะสะวัตตี เทวา

สัททะมะนุสสาเวสูง

เทพเจ้าเหล่าชั้นปรนิมิตวสวัตตี ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้น
นิมมานรดีแล้ว ก็ยังเสียงให้บันลือลั่น

ประระนิมิตะวะสะวัตตีนัง เทวานัง สัททัง สุตตะวา พรหมมะกายิกา เทวา

สัททะมะนุสสาเวสูง

เทพเจ้าเหล่าที่เกิดในพรหม ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้น
ปรนิมิตวสวัตตีแล้ว ก็ยังเสียงให้บันลือลั่น

เอตัม ณะกะวะตา พาราณะสิยัง อิติปะตะเน มิคะทาเย อะนุตตะรัง

ธัมมะจักกัง ปะวัตติตัง อัมปะภูวัตติยัง สะมะเณนะ วา พราหมะเณนะ

วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรหมมุนา วา เกนะจิ วา โลกัสสะมินติ

ว่านั่นจักรคือธรรม ไม่มีจักรอื่นสู้ได้ อันพระผู้มีพระภาคเจ้า ให้เป็นไป
แล้ว ในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี อันสมณะพราหมณ์
เทวดา มาร พรหม และใครๆในโลก ยังไม่ให้เป็นไปได้ แล้ว ดังนี้

**อิติหะ เตนะ ขะณณะ เตนะ มุหุตเตนะ ยาวะ พรหมะโลกา สัทโท
อัพภูคคัจฉิ**

โดยขณะหนึ่งครู่หนึ่งนั้น เสียงขึ้นไปถึงพรหมโลก ด้วยประการฉะนี้
อะยัญจะ ทะสะสะหัสสี โลกะธาตุ สังกัมปิ สัมปะกัมปิ สัมปะเวธิ

ทั้งหมื่นโลกธาตุนี้ ได้หวั่นไหวสะเทือนสะท้านลั่นไป

อัปปะมาโณ จะ โอะหาโร โอะภาโส โลกะ ปาตุระโหสิ

ทั้งแสงสว่างอันยังไม่มีประมาณ ได้ปรากฏแล้วในโลก

อะติกกัมเมวะ เทวานัง เทวานุภาวัง

ล่องเทวานุภาพของเทพยดาทั้งหลายเสียหมด

อะถะ โข ภาคะวา อุทานัง อุทานะสิ อัญญาสิ ะตะ โภ โภณทัณฺเณ

อัญญาสิ ะตะ โภ โภณทัณฺเณติ อิติหิทัง อายัสสะมะโต โภณทัณฺเณสสะ

ลำดับนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ทรงเปล่งอุทานว่า โภณทัณฺเณ
ได้รู้แล้วหนอ ผู้เจริญ เพราะเหตุที่นั่นนามว่า อัญญาโภณทัณฺเณนี้
นั้นเทียว

อัญญาโภณทัณฺเณเตวาระ นามัง อะโหสิตี

ได้มีแล้วแก่พระผู้มีอายุ โภณทัณฺเณ ด้วยประการ ฉะนี้แล

อะนัตตะลักขณะสูตร

(นำ) หันทะ มะยัง อะนัตตะลักขณะสูตรตะ ปาฐัง ภาณามะเส

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง ภะคะวา พาราณสียัง วิหะระติ

อิสิปะตะเน มิคะทาเย ตัตตะระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขุ อามันเตสิ
ข้าพเจ้า(คือพระอานนท์) ได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า
เสด็จประทับอยู่ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี ในเวลานั้น
พระองค์ได้ตรัสเตือนพระภิกษุปัญจวัคคีย์ว่า

รูปัง ภิกขะเว อะนัตตา รูပ္ปัญจะ หิทัง ภิกขะเว อัตตา อะภาวิสสะ

นะยิทัง รูปัง อาพาธายะ สังวัตเตยยะ ลัพพะเถ จะ รูเป เอวัง เม รูปัง

โหตุ เอวัง เม รูปัง มา อโหสีติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย รูป (คือร่างกายนี้) ไม่ใช่ตัวตน ก็หากว่ารูปนี้
เป็นตัวตนแล้วไซ้ รูปนี้ก็คงไม่เป็นไปเพื่ออาหาร ทั้งยังจะได้ตาม
ความปรารถนาในรูปว่า ขอรูปร่างของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด อย่าได้เป็น
อย่างนั้นเลย

ยัสมา จะ โข ภิกขะเว รูปัง อะนัตตา ตัสมา รูปัง อาพาธายะ สังวัตตะติ

นะจะ ลัพพะติ รูเป เอวัง เม รูปัง โหตุ เอวัง เม รูปัง มา

อโหสีติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเหตุที่รูปไม่ใช่ตัวตน รูปจึงเป็นไปเพื่อ
อาหาร และไม่ได้ตามความปรารถนาในรูปว่า ขอรูปร่างของเราจงเป็น
อย่างนี้เถิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

เวทะนา อะนัตตา เวทะนา จะ หิทัง ภิกขะเว อัตตา อะภาวิสสะ นะยิทัง

เวทะนา อาพาธายะ สังวัตเตยยะ ลัพพะเถ จะ เวทะนายะ เอวัง เม เวทะนา

โหตุ เอวัง เม เวทะนา มา อโหสีติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เวทนา(คือความรู้สึกอารมณ์) ไม่ใช่ตัวตน ก็หากว่าเวทนานี้เป็นตัวตนแล้วไซ้ร้ เวทนานี้ก็คงไม่เป็นไปเพื่ออาหาร ทั้งยังจะได้ตามความปรารถนาในเวทนานว่า ขอเวทนาของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

**ยัสมา จะ โข ภิกขเว เวทนา อะนัตตา ตัสมา เวทนา อาพาธายะ
สังวัตตะติ นะจะ ลัพพะติ เวทนายะ เอวัง เม เวทนา โหตุ เอวัง เม
เวทนา มา อโหสีติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเหตุที่เวทนานั้นไม่ใช่ตัวตน เวทนาจึงเป็นไปเพื่ออาหาร และไม่ได้ตามความปรารถนาในเวทนานว่า ขอเวทนาของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

**สัญญา อะนัตตา สัญญา จะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภะวิสสะ นะยิทัง
สัญญา อาพาธายะ สังวัตเตยยะ ลัพพะถะ จะ สัญญายะ เอวัง เม สัญญา
โหตุ เอวัง เม สัญญา มา อโหสีติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัญญา(คือความจำ) ไม่ใช่ตัวตน ก็หากว่า สัญญานี้เป็นตัวตนแล้วไซ้ร้ สัญญานี้ก็คงไม่เป็นไปเพื่ออาหาร ทั้งยังจะได้ตามความปรารถนาในสัญญาว่า ขอสัญญาของเราจง เป็นอย่างนี้เถิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

**ยัสสะมา จะ โข ภิกขเว สัญญา อะนัตตา ตัสสะมา สัญญา อาพาธายะ
สังวัตตะติ นะ จะ ลัพพะติ สัญญายะ เอวัง เม สัญญา โหตุ เอวัง เม
สัญญา มา อโหสีติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเหตุที่สัญญาไม่ใช่ตัวตน สัญญาจึงเป็นไปเพื่ออาหาร และไม่ได้ตามความปรารถนาในสัญญาว่า ขอสัญญาของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

**สังขารา อะนัตตา สังขารา จะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภะวิสสังสุ นะ ยิทัง
สังขารา อาพาธายะ สังวัตเตยยุง ลัพพะถะ จะ สังขาระสุ เอวัง เม สังขารา
โหนตุ เอวัง เม สังขารา มา อหะสุณติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สังขารทั้งหลาย (คือสภาพที่เกิดกับใจ ประจวบใจให้
ดีบ้าง ชั่วบ้าง) ไม่ใช่ตัวตน ก็หากว่าสังขารนี้เป็นตัวตนแล้วไซ้ร้ สังขาร
นี้คงไม่เป็นไปเพื่ออาหาร ทั้งยังจะได้ตามความปรารถนาใน สังขารว่า
ขอสังขารของเราจงเป็นอย่างนี้เกิด อย่าได้เป็นอย่างนั้น เลย

**ยัสสะมา จะ โข ภิกขเว สังขารอ อะนัตตา ตัสมา สังขารอ อาหารายะ
สังวัตตันติ นะ จะ ลัพพะติ สังขารเอสุ เอวัง เม สังขารอ โหนตุ เอวัง เม
สังขารอ มา อหะสุตติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเหตุที่สังขารไม่ใช่ตัวตน สังขารจึง
เป็นไปเพื่ออาหาร และไม่ได้ตามความปรารถนาในสังขารว่า
ขอสังขารของเราจงเป็นอย่างนี้เกิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

**วิญญานัง อะนัตตา วิญญานัญจะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภะวิสสะ
นะยิทัง วิญญานัง อาหารายะ สังวัตเตยยะ ลัพพะถะ จะ วิญญานเ เอวัง
เม วิญญานัง โหตุ เอวัง เม วิญญานัง มา อโหสีติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย วิญญาน(คือความรู้) ไม่ใช่ตัวตน ก็หากว่า
วิญญานนี้เป็นตัวตนแล้วไซ้ร้ วิญญานนี้ก็คงไม่เป็นไปเพื่ออาหารทั้ง
ยังจะได้ตามความปรารถนาในวิญญานว่า ขอวิญญานของเราจงเป็น
อย่างนี้เกิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

**ยัสสะมา จะ โข ภิกขเว วิญญานัง อะนัตตา ตัสมา วิญญานัง อาหารายะ
สังวัตตะติ นะ จะ ลัพพะติ วิญญานเ เอวัง เม วิญญานัง โหตุ เอวัง เม
วิญญานัง มา อโหสีติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเหตุที่วิญญานไม่ใช่ตัวตน วิญญาน
จึงเป็นไปเพื่ออาหาร และไม่ได้ตามความปรารถนาในวิญญานว่า ขอ
วิญญานของเราจงเป็นอย่างนี้เกิด อย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขเว รุปัง นิจัจจ วา อะนิจัจจ วาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะสำคัญความข้อนี้นั้นเป็นไฉน รูปเที่ยงหรือ
ไม่เที่ยง

อะนิจจัง ภันเต

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า ไม่เที่ยงพระเจ้าข้า

ยัมปะนา นิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเต

เป็นทุกข์พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง

มะมะ เอโสหะมัสสะมิ เอโส เม อัตตาติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือที่เรา
จะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา

โน เหตัง ภันเต

ไม่ควรเห็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า

ตังกิง มัญญูถะ ภิกขะเว เวทนา นิจจา วา อะนิจจา วาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะสำคัญความข้อนี้นั้นเป็นไฉน เวทนาเที่ยง
หรือไม่เที่ยง

อะนิจจา ภันเต

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเต

เป็นทุกข์พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง

มะมะ เอโส หะมัสสะมิ เอโส เม อัตตาติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือที่
เราจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา

โน เหตัง ภันเต ไม่ควรเห็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขะเว สัญญา นิจจา วา อะนิจจา วาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะสำคัญความข้อนี้อันไหน สัญญาเที่ยง
หรือไม่เที่ยง

อะนิจจา ภันเต ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า ไม่เที่ยงพระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจัจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเต เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า

**ยัมปะนานิจัจัง ทุกขัง วิपरินามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง
มะมะ เอโส หะมัสมิ เอโส เม อัตตาคาติ**

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือที่
เราจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา

โน เหตัง ภันเต

ไม่ควรเห็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขะเว สังขารา นิจจา วา อะนิจจา วาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะสำคัญความข้อนี้อันไหน สังขารเที่ยง
หรือไม่เที่ยง

อะนิจจา ภันเต

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจัจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเต เป็นทุกข์พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง
มะมะ เอโส ทมัสสะมิ เอโส เม อัตตาคติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือที่
เราจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา

โน เห่ง ภันเต ไม่ควรเห็นอย่างนั้นพระเจ้าข้า

ตังกิง มัญญะถะ ภิกขะเว วิญญาณัง นิจจัง วา อะนิจจัง วาติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะสำคัญความข้อนี้อเป็นไฉน วิญญาณเที่ยง
หรือไม่เที่ยง

อะนิจจัง ภันเต ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเต เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง
มะมะ เอโส ทมัสสะมิ เอโส เม อัตตาคติ

ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือที่เรา
จะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา

โน เห่ง ภันเต ไม่ควรเห็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า

ตัสมาติหะ ภิกขะเว ยังกิญจิ รูปัง อติตานาคะตะปัจจุปันนัง อัชฌัตตัง วา

พะหิทธา วา โอฟาริกัง วา สุขุมัง วา หีนัง วา ปณัตถัง วา ยันทุเร สันติเก วา

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเหตุนี้แล รูปอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เป็นอดีต
อนาคตและปัจจุบัน ภายในก็ตาม ภายนอกก็ตาม หยาบก็ตาม
ละเอียดก็ตาม เลวก็ตาม ประณีตก็ตาม อยู่ไกลก็ตาม อยู่ใกล้ก็ตาม

สัพพัง รูปัง เนตัง มะมะ เนโสทมัสสะมิ นะ เมโส อัตตาคติ เอวะเมตัง ยะ

ถาภูตัง สัมมปปัญญาเย ทัญญัพพัง

รูปทั้งหมดนั้น เธอทั้งหลายพึงเห็นด้วยปัญญาอันชอบตามความเป็นจริงอย่างนี้ว่า นั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่ใช่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา
ยากาจิ เวทนา อตีดานาคะตะปัจจุปปันนา อชฌัตตะตา วา พหิทธา วา
โอาหาริกา วา สุขุมมา วา หีนา วา ปณิตา วา ยันทุเร สันติเก วา

เวทนาอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งที่เป็นอดีต อนาคตและปัจจุบัน ภายในก็ตาม ภายนอกก็ตาม หยาบก็ตาม ละเอียดก็ตาม เลวก็ตาม ประณีตก็ตาม อยู่ไกลก็ตาม อยู่ใกล้ก็ตาม

สัพพา เวทนา เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ เมโส อตตะตาติ เอวะเมตัง
ยะถากุตัง สัมมัมปัญญายะ ทัญญัพพัง

เวทนาทั้งหมดนั้น เธอทั้งหลายพึงเห็นด้วยปัญญาอันชอบตามความเป็นจริงอย่างนี้ว่า นั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่ใช่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา

ยา กาคิ สัญญา อตีดานาคะตะปัจจุปปันนา อชฌัตตะตา วา พหิทธา วา
โอาหาริกา วา สุขุมมา วา หีนา วา ปณิตา วา ยันทุเร สันติเก วา

สัญญาอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งที่เป็นอดีต อนาคตและปัจจุบัน ภายในก็ตาม ภายนอกก็ตาม หยาบก็ตาม ละเอียดก็ตาม เลวก็ตาม ประณีตก็ตาม อยู่ไกลก็ตาม อยู่ใกล้ก็ตาม

สัพพา สัญญา เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ เมโส อตตะตาติ เอวะเมตัง
ยะถากุตัง สัมมัมปัญญายะ ทัญญัพพัง

สัญญาทั้งหมดนั้น เธอทั้งหลายพึงเห็นด้วยปัญญาอันชอบตามความเป็นจริงอย่างนี้ว่า นั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่ใช่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา

เย เกจิ สังขารา อตีดานาคะตะปัจจุปปันนา อชฌัตตะตา วา พหิทธา วา
โอาหาริกา วา สุขุมมา วา หีนา วา ปณิตา วา เยทุเร สันติเก วา

สังขารเหล่าใดเหล่าหนึ่ง ทั้งที่เป็นอดีต อนาคตและปัจจุบัน ภายใน
ก็ตาม ภายนอกก็ตาม หยาบก็ตาม ละเอียดก็ตาม เลวก็ตาม ประณีต
ก็ตาม อยู่ไกลก็ตาม อยู่ใกล้ก็ตาม

สัพเพ สังขารา เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ เมโส อตตาทิ เอวะเมตัง

ยะถาภูตัง สัมมปปัญญาเยะ ทัญญัพพัง

สังขารทั้งหมดนั้น เธอทั้งหลายพึงเห็นด้วยปัญญาอันชอบตามความ
เป็นจริงอย่างนี้ว่า นั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่ใช่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตน
ของเรา

**ยังกิญจิ วิญญาณัง อตีตानาคะตะปัจจุปปันนัง อัชฌัตตัง วา พะหิทธา วา
โอรุหาริกัง วา สุขุมัง วา ทีนัง วา ปณัตถัง วา ยันทุเร สันติเก วา**

ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทั้งที่เป็นอดีต อนาคตและปัจจุบัน ภายในก็ตาม
ภายนอกก็ตาม หยาบก็ตาม ละเอียดก็ตา เลวก็ตาม ประณีตก็ตาม
อยู่ไกลก็ตาม อยู่ใกล้ก็ตาม

สัพพัง วิญญาณัง เนตัง มะมะ เนโสหะมัสสะมิ นะ เมโส อตตาทิ เอวะเมตัง

ยะถาภูตัง สัมมปปัญญาเยะ ทัญญัพพัง

ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้น เธอทั้งหลายพึงเห็นด้วยปัญญาอันชอบ
ตามความเป็นจริงอย่างนี้ว่า นั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่ใช่เป็นเรา นั่น ไม่ใช่
ตัวตนของเรา

เอวัง ปัสสัง ภิกขะเว สุตตะวา อะริยะสสาวะโก รูปีสสะมิงปิ นิพพินทะติ

เวทะนายะปิ นิพพินนะติ สัญญาเยปิ นิพพินทะติ สังขาระสุปิ นิพพินทะติ

วิญญาณัสสะหิมิงปิ นิพพินทะติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวกผู้ได้สดับแล้วอย่างนี้ ย่อมเบื่อหน่าย
ในรูป ย่อมเบื่อหน่ายในเวทนา ย่อมเบื่อหน่ายในสัญญา ย่อมเบื่อหน่าย
ในสังขาร ย่อมเบื่อหน่ายในวิญญาณ

นิพพินทั้ง วิรัชชะติ วิจารณ์ วิมูจจะติ

เมื่อเปื้อน่าย ย่อมคลายกำหนด เพราะสิ้นกำหนด จิตก็หลุดพ้น
วิมุตตัสสะหมิง วิมุตตะมีติ ญาณัง โทติ ชีณา ชาติ วุสิตัง พรหมมะจรียัง
กะตัง กะระณียัง นาปะรัง อิตถัตตายาติ ปะชานาตีติ

เมื่อจิตพ้นแล้ว ย่อมมีญาณหยั่งรู้ว่า จิตหลุดพ้นแล้ว รู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว
พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำ ได้กระทำสำเร็จแล้ว กิจอื่น
เพื่อความเป็นอย่างนี้ มิได้มีอีกแล้ว

อิหะมะโวจะ ะคะวา อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขุ ะคะวะโต

ภาสิตัง อะภินันทุง

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสสอนนัตตลักษณะสูตรนี้จบลง พระภิกษุ
ปัญจวัคคีย์ต่างก็มีใจยินดี ชื่นชมในพระภาชิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า
อิมัสสมิถุจะ ปะนะ เวยยากะระณัสสะหมิง ภัญญะมานะ ปัญจะวัคคิยานัง
ภิกขุณัง อะนุปาทายะ อาสะเวหิ จิตตานิ วิมุตจิงสูติ

ก็ขณะเมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า กำลังตรัสเทศนาพระภาชิตนี้อยู่
พระภิกษุปัญจวัคคีย์ก็มีจิตหลุดพ้นแล้ว จากอาสวะ (กิเลสที่เป็น
ผลของความเคยชินแห่งการเกิดกิเลส) ทั้งหลาย เพราะไม่ยึดมั่นถือ
มั่นด้วยอุปาทาน ดังนี้แล

อาทิตตะปริยาเยสูตร

(นำ) หันทะ มะยัง อาทิตตะปริยาเยสุตตะ ปาฐัง ภาณามะเส

เอวัมเม สุตัง เอกัง สะมะยัง ภาคะวา คะยายัง วิหะระติ คะยาสีเส สัทธิง
ภิกขุสะหัสสะนัง ตัตตะระ โข ภาคะวา ภิกขุ อามันเตสิ

ข้าพเจ้า(คือพระอานนท์) ได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า
เสด็จประทับอยู่ที่คยาสีสะประเทศ ใกล้แม่น้ำคยา ก็ด้วยพระภิกษุ
หนึ่งพันรูป ในกาลนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเตือน พระภิกษุทั้ง
หลายให้ตั้งใจฟังภาชิตนี้ว่า

สัพพัง ภิกขเว อาทิตตัง ภิญจะ ภิกขเว สัพพัง อาทิตตัง จักขุ ภิกขเว
อาทิตตัง รุปา อาทิตตา จักขุวิญญาณัง อาทิตตัง จักขุสัมผัสโส อาทิตโต

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งทั้งปวงเป็นของร้อน ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็
อะไรเล่าชื่อว่าสิ่งทั้งปวง ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุ (คืออินทรีย์ตา) เป็น
ของร้อน รูปทั้งหลายเป็นของร้อน วิญญาณอาศัยจักขุเป็นของร้อน
สัมผัสอาศัยจักขุเป็นของร้อน

ยัมปิทัง จักขุสัมผัสสะปัจจะยา อุปปีชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง เณระ อาทิตตัง

ความรู้สึกอารมณ์(คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี แม้อันนั้นก็
เป็นของร้อน ร้อนด้วยอะไร อันอะไรมาเผาให้ร้อน

อาทิตตัง ราคะคคินา โทสะคคินา โมหะคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระ
เณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ
วะทามิ

เรากล่าวว่า ร้อนด้วยไฟคือราคะ ด้วยไฟคือโทสะ ด้วยไฟคือโมหะร้อน ด้วยความเกิด ด้วยความแก่ และความตาย ร้อนด้วยความโศก ด้วยความร่ำไรร่ำพัน ด้วยความเจ็บกาย ด้วยความเสียใจ ด้วยความคับแค้นใจทั้งหลาย

โสดัง อาทิตตัง สัททา อาทิตตา โสตะวิญญาณัง อาทิตตัง โสตะสัมผัสโส อาทิตโต

โสดะ(คือหู)เป็นของร้อน เสียงทั้งหลายเป็นของร้อน วิญญาณ อาศัย โสตะเป็นของร้อน สัมผัสอาศัยโสดะเป็นของร้อน

ยัมปีทัง โสตะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัมปี อาทิตตัง เณระ อาทิตตัง

ความรู้สึกอารมณ์(คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะโสดะสัมผัสเป็นปัจจัยนี้ แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี แม้อันนั้นก็ เป็นของร้อน ร้อนด้วยอะไร อันอะไรมาเผาให้ร้อน

อาทิตตัง รากัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระ เณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะ ทามิ

เรากล่าวว่า ร้อนด้วยไฟคือราคะ ด้วยไฟคือโทสะ ด้วยไฟคือโมหะร้อน ด้วยความเกิด ด้วยความแก่ และความตาย ร้อนด้วยความโศก ด้วยความร่ำไรร่ำพัน ด้วยความเจ็บกาย ด้วยความเสียใจ ด้วยความคับแค้นใจทั้งหลาย

ฆานัง อาทิตตัง คันธา อาทิตตา ฆานะวิญญาณัง อาทิตตัง ฆานะสัมผัสโส อาทิตโต

ฆานะ(คือจมูก)เป็นของร้อน กลิ่นทั้งหลายเป็นของร้อน วิญญาณ อาศัยฆานะเป็นของร้อน สัมผัสอาศัยฆานะเป็นของร้อน

**ยัมปิทั้ง ขมานะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง เกณะ อาทิตตัง**

ความรู้สึกอารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะขมานะสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี แม้อันนั้นก็
ของร้อน ร้อนด้วยอะไร อันอะไรมาเผาให้ร้อน

**อาทิตตัง รากัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ
โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ ะทามิ**

เรากล่าวว่า ร้อนด้วยไฟคือราคะ ด้วยไฟคือโทสะ ด้วยไฟคือโมหะร้อน
ด้วยความเกิด ด้วยความแก่ และความตาย ร้อนด้วยความโสภ ด้วย
ความรำไรรำพัน ด้วยความเจ็บกาย ด้วยความเสียใจ ด้วยความคับแค้น
ใจทั้งหลาย

**ชีวหา อาทิตตา ระสา อาทิตตา ชิวหาวิญญานัง อาทิตตัง ชิวหาสัมผัสโส
อาทิตโต**

ชีวหา(คือลิ้น)เป็นของร้อน รสทั้งหลายเป็นของร้อน วิญญานอาศัย
ชีวหาเป็นของร้อน สัมผัสอาศัยชีวหาเป็นของร้อน

**ยัมปิทั้ง ชิวหาสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง เกณะ อาทิตตัง**

ความรู้สึกอารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะชีวหาสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี แม้อันนั้นก็
ของร้อน ร้อนด้วยอะไร อันอะไรมาเผาให้ร้อน

**อาทิตตัง รากัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ
โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ ะทามิ**

เรากล่าวว่า ร้อนด้วยไฟคือราคะ ด้วยไฟคือโทสะ ด้วยไฟคือโมหะ
ร้อนด้วยความเกิด ด้วยความแก่ และความตาย ร้อนด้วยความโสภ

ด้วยความร่ำไรร่าพัน ด้วยความเจ็บกาย ด้วยความเสียใจ ด้วยความ
คับแค้นใจทั้งหลาย

**กาโย อาทิตโต โผฏฐัพพา อาทิตตา กายะวิญญูณัง อาทิตตังกายะสัมผัสโส
อาทิตโต**

กายเป็นของร้อน โผฏฐัพพะ (คืออารมณ์ที่จะพึงถูกต้องด้วยกาย) เป็น
ของร้อน วิญญูณอาศัยกายเป็นของร้อน สัมผัสอาศัยกายเป็นของร้อน
**ยัมปิทั้ง กายะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง เภนะ อาทิตตัง**

ความรู้สึกอารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะกายสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี แม้อันนั้นก็
ของร้อน ร้อนด้วยอะไร อันอะไรมาเผาให้ร้อน

**อาทิตตัง รากัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ
โสเกหิ ประิเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ ะทามิ**

เรากล่าวว่า ร้อนด้วยไฟคืออรากะ ด้วยไฟคือโทสะ ด้วยไฟคือโมหะ
ร้อนด้วยความเกิด ด้วยความแก่ และความตาย ร้อนด้วยความโศก
ด้วยความร่ำไรร่าพัน ด้วยความเจ็บกาย ด้วยความเสียใจ ด้วยความ
คับแค้นใจทั้งหลาย

**มะโน อาทิตโต ัมมา อาทิตตา มะโนวิญญูณัง อาทิตตัง มะโนสัมผัสโส
อาทิตโต**

มณะ(คือใจ)เป็นของร้อน ธรรมทั้งหลาย (คืออารมณ์ที่เกิดกับใจ) เป็น
ของร้อน วิญญูณอาศัย มณะเป็นของร้อน สัมผัสอาศัยมณะเป็นของร้อน
**ยัมปิทั้ง มะโนสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง เภนะ อาทิตตัง**

ความรู้สึกอารมณ์(คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะ มโนสัมผัส เป็นปัจจัยนี้

แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี แม้อันนั้นก็เป็น
ของร้อน ร้อนด้วยอะไร อันอะไรมาเผาให้ร้อน

**อาทิตตัง รากค์คคินา โทสคคินา โมหคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณณะ
โสเกติ ประริเทเวหิ ทุกเขติ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ ะทามิ**

เรากล่าวว่า ร้อนด้วยไฟคือราคะ ด้วยไฟคือโทสะ ด้วยไฟคือโมหะ
ร้อนด้วยความเกิด ด้วยความแก่ และความตาย ร้อนด้วยความโศก
ด้วยความร่ำไรร่ำพัน ด้วยความเจ็บกาย ด้วยความเสียใจ ด้วยความ
คับแค้นใจทั้งหลาย

**เอวัง ปัสสัง ภิกขะเว สุตตะวา อริยะสวาระโก จักขุสะหมิงปิ นิพพินทะติ รูเปสุปิ
นิพพินทะติ จักขุวิญญาณปิ นิพพินทะติ จักขุสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวก ผู้ได้สดับแล้ว มาเห็นอยู่อย่างนี้ ย่อม
เบื่อหน่ายทั้งในจักขุ ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในรูปทั้งหลาย ย่อมเบื่อหน่าย
ทั้งในวิญญาณอาศัยจักขุ ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในสัมผัสอาศัย จักขุ

**ยัมปิทัง จักขุสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขะมะสุขัง วา ตัสสะหมิงปิ นิพพินทะติ**

ความรู้สึกอารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี ย่อมเบื่อหน่าย ทั้ง
ในความรู้สึกนั้น

**โสตัสสมิงปิ นิพพินทะติ สัทเทสุปิ นิพพินทะติ โสตะวิญญาณปิ นิพพินทะติ
โสตะสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ**

ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในโสตะ ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในเสียงทั้งหลาย ย่อม
เบื่อหน่ายทั้งในวิญญาณอาศัยโสตะ ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในสัมผัส
อาศัยโสตะ

**ยัมปิทัง โสตะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขะมะสุขัง วา ตัสสะหมิงปิ นิพพินทะติ**

ความรู้สึกอารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะโสตะสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี ย่อมเบื่อหน่าย ทั้ง
ในความรู้สึคนั้น

**ฆานัสัมมิงปี นิพพินทะติ คันเรสุปี นิพพินทะติ ฆานะวิญญาณปี นิพพินทะติ
ฆานะสัมผัสเสปี นิพพินทะติ**

ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในฆานะ ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในกลิ่นทั้งหลาย ย่อม
เบื่อหน่ายทั้งในวิญญาณอาศัยฆานะ ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในสัมผัส
อาศัยฆานะ

**ยัมปีทัง ฆานะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปีชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขมะสะสุขัง วา ตัสสะหมีงปี นิพพินทะติ**

ความรู้สึกอารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะฆานะสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี ย่อมเบื่อหน่าย
ทั้งในความรู้สึคนั้น

**ชีวหาเยปี นิพพินทะติ ระเสสุปี นิพพินทะติ ชิวหาวิญญาณปี นิพพินทะติ
ชีวหาสัมผัสเสปี นิพพินทะติ**

ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในชีวหา ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในรสทั้งหลาย ย่อมเบื่อ
หน่ายทั้งในวิญญาณอาศัยชีวหา ย่อมเบื่อหน่ายทั้งในสัมผัสอาศัย
ชีวหา

**ยัมปีทัง ชิวหาสัมผัสสะปัจจะยา อุปปีชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขมะสะสุขัง วา ตัสสะหมีงปี นิพพินทะติ**

ความรู้สึกอารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะชีวหาสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี ย่อมเบื่อหน่าย
ทั้งในความรู้สึคนั้น

**กายัสัมมิงปี นิพพินทะติ โผฐฐัพเพสุปี นิพพินทะติ กายะวิญญาณปี
นิพพินทะติ กายะสัมผัสเสปี นิพพินทะติ**

ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในกาย ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในโณฏฐัพพะทั้งหลาย ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในวิญญาณอาศัยกาย ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในสัมผัสอาศัยกาย

**ยัมปิทัง กายะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วาทุกขัง วา
อะทุกขมะสุขัง วา ตัสสะหิมงปิ นิพพินทะติ**

ความรู้สึกรารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะกายสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี ย่อมน้อมป้อนนําย
ทั้งในความรู้สึกรานั้น

**มะโนสสะหิมงปิ นิพพินทะติ รัมเมสุปิ นิพพินทะติ มะโนวิญญาณปิ นิพพินทะติ
มะโนสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ**

ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในมโนะ ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในธรรมทั้งหลาย ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในวิญญาณอาศัยมโนะ ย่อมน้อมป้อนนํายทั้งในสัมผัสอาศัยมโนะ

**ยัมปิทัง มะโนสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา
อะทุกขมะสุขัง วา ตัสสะหิมงปิ นิพพินทะติ**

ความรู้สึกรารมณ์ (คือเวทนา) เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัยนี้
แม้อันใด เป็นสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี ย่อมน้อมป้อนนํายทั้ง
ในความรู้สึกรานั้น

นิพพินทัง วิรัชชะติ วิราคา วิมุจจะติ

เมื่อป้อนนําย ย่อมคลายกำหนด เพราะคลายกำหนด จิตก็พ้นจาก
ความถือมั่น

**วิมุตตัสสะหิมง วิมุตตะมีติ ญาณัง โหติ ขีณา ชาติ วุสิตัง พรหมมะจะริยัง
กะตัง กะระณียัง นาปะรัง อิตถัตตายาติ ปะชานาตีติ**

เมื่อจิตพ้นแล้วก็เกิดญาณรู้ว่าเราพ้นแล้ว ดังนี้ อริยสาวกนั้น ย่อมทราบ
ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์เราได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำ เราทำ

เสร็จแล้ว ก็ขอร้องอีกเพื่อความเป็นอย่างงี้มิได้มี

อิหะมะโวจะ ภาคะวา อັตตะมะนา เต ภิกขุ ภาวะคะโต ภาลิตัง อะภินันทุง
พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสธรรมปริยายอันนี้แล้ว พระภิกษุทั้งหลาย
เหล่านั้น ก็มีใจยินดี เพลินภาษิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อิมัสมีญจะปะนะ เวยยากระระณัสสะหมิง ภัญญะมาเน ตัสสะ ภิกขุสะหัสสัสสะ
อะนุปาทายะ อาสะเวหิ จิตตานิ วิมุจจิงสูติ

ก็แล เมื่อไวยากรณนี้ อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอยู่ จิตของ
พระภิกษุพันรูปนั้น ก็พ้นจากอาสวะทั้งหลาย ไม่ถือมั่นด้วย อุปาทาน
ดังนี้ แล

มหาสมัยสูตร

(นำ) หันทะ มะย้ง มะหาสะมะยะสุดตะปาฐัง ภาณามะเส

เอวมเม สุตัง เอกัง สะมะย้ง ภาคะวา สักเกสุ วิหะระติ

กะปิละ วัตถุสมิง มหาวะเน

ข้าพเจ้า (คือพระอานนท์) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้ สมัยหนึ่งพระผู้มี
พระภาคเจ้า เสด็จประทับอยู่ในสักกะชนบท ณ ป่ามหาวัน
ใกล้กรุงกบิลพัสดุ์

มะหะตา ภิกขุสังฆะนะ สัทธิง ปัญจะมัตเตหิ ภิกขุสะเตหิ สัพเพหะ
อะระหันเตหิ

กับด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ ล้วนเป็นพระอรหันต์ ทั้งหมด
ทะสะหิ จะ โลกะธาตุหิ เทวะตา เภยยะนะ สันนิปะติตา โหนติ ภาคะวันตัง
ทัสสะนายะ ภิกขุสังฆัญจะ

อนึ่ง เทพดาทั้งหลาย ก็มาแล้วจากโลกธาตุ ทั้ง ๑๐ โดยมากเป็นผู้
มาประชุมกันแล้ว เพื่อทักขนาพระผู้มีพระภาคเจ้าและภิกษุสงฆ์

อะถะโข จะตุนนัง สุทธาวาสะกายิกานัง เทวานัง เอตะทะโหสิ

ครั้งนั้นแล ความปริวิตกนี้ ได้มีแก่เทพดาชั้นสุทธาวาส ๔ องค์ว่า

อะย้ง โข ภาคะวา สักเกสุ วิหะระติ กะปิละวัตถุสมิง มหาวะเน มะหะตา
ภิกขุสังฆะนะ สัทธิง ปัญจะมัตเตหิ ภิกขุสะเตหิ สัพเพ หะวะ อะระหันเตหิ

พระผู้มีพระภาคเจ้านี้แล ประทับอยู่ ณ ป่ามหาวัน ใกล้กรุง กบิลพัสดุ์
ในสักกะชนบท กับด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ ล้วนเป็น
พระอรหันต์ทั้งหมด

ทະสะหิ จะ โลกะธาตฺหิ เทวะตา เภภฺยเยนะ สันนิปะตะตา โหนติ

ภะคะวันตัง ทัสสะนายะภิกขุสังฆัญจะ

อนึ่ง เทพยดาทั้งหลายก็มาแล้วจากโลกธาตุ ๑๐ โดยมาก เป็นผู้
ประชุมกันแล้ว เพื่อทักขนาพระผู้มีพระภาคเจ้าและภิกษุสงฆ์

ยันนฺนะ มะยฺมปิ เยนะ ภะคะวา เตนุปะสังกะเมยยามะ อุปะสังกะมิตวา

ภะคะวะโต สันติเก ปัจเจกะคาถา ภาเสยยามาติ

อย่างกระนั้นเลย แม้เราทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับโดยที่ใด
ฟังเข้าไปโดยที่นั่น ครั้นเข้าไปใกล้แล้ว ฟังกล่าวคาถาเฉพาะองค์ละ
คาถา ในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อะละโข ตา เทวะตา เสยยะถาปิ นามะ พะละวา ปุริโส สัมมิญฺชิตัง วา

พาหัง ปะสาเรยยะ ปะสาริตัง วา พาหัง สัมมิญฺชเยยยะ เอวะเมวะ สุทฺธาวาเสสุ

เทเวสุ อันตะราหิตา ภะคะวะโต ปุระโต ปาตุระหังสุ

ครั้งนั้นแล เทพยดาทั้งหลายนั้น เปรียบเหมือนบุรุษผู้มีกำลัง ฟังเหยียด
แขนทิ้งออก หรือฟังคู้แขนที่เหยียดออกแล้วเข้ามา อย่างเดียวกันฉันนั้น
ได้อันตรธานในเทวโลกชั้นสุทธาวาส มาปรากฏ เบื้องพระพักตร์ ของ
พระผู้มีพระภาคเจ้า

อะละโข ตา เทวะตา ภะคะวันตัง อะภิวาเทตวา เอกะมันตัง อัญฺจิสฺสุ

ครั้งนั้นแล เทพยดาทั้งหลายนั้น ถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว
ได้ยืนอยู่ส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง ฐิตา โข เอกา เทวะตา ภะคะวะโต สันติเก อิมัง คาถัง อะภาสิ

เทพยดาองค์หนึ่ง ซึ่งยืนอยู่แล้วส่วนข้างหนึ่งแล ได้ภาชิตคาถานี้ใน
สำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

มะหาสะมะโย ปะวะนัสสิมิง เทวะกายา สะมาคะตา อาคะตัมหะอิมัง

ธัมมะสะมะยัง ทักขิตาเยวะ อะปะรา ชิตะสังฆันติ

วันนี้เป็นมหาสมัยในปามหาวัน หมู่เทพยดาทั้งหลาย มาประชุมกันแล้ว
เราเป็นผู้มาแล้ว สุธรรมสมัยนี้ ได้เห็นพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์

อะละโฆ อะปะรา เทวะตา ภาคะวันโต สันติเก

ลำดับนั้นแล เทพยดาอีกองค์หนึ่ง ได้ภาษิตคาถานี้ ในสำนักของ
พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

**อิมัง คาลัง อะภาสิ ตัตตระ ภิกขะโว สะมาทะหังสูง จิตตัง อัตตะโน อุชุกะ
มะกังสุ สาระถีวะ เนตตานิ คะเหตวา อินทริยานิ รักขันติ ปณติตาติ**

พระภิกษุทั้งหลาย ในที่ประชุมนั้น มั่นคงแล้ว ได้ทำจิตของตนให้ตรง
เหมือนสารถีถือเชือกทั้งหลายยืนอยู่ ท่านเป็นบัณฑิต รักษาอินทรีย์
ทั้งหลาย ดังนี้

อะละโฆ อะปะรา เทวะตา ภาคะวะโต สันติเก อิมัง คาลัง อะภาสิ

ลำดับนั้น เทพยดาอีกองค์หนึ่ง ได้ภาษิตคาถานี้ ในสำนักของพระผู้มี
พระภาคเจ้าว่า

**เฉตวะวา ซีลัง เฉตวะวา ปะลีฆัง อินทะซีลัง โหหัจจะมะเนชาเต จะรันติ สุทธา
วิมะลา จักขุมะตา สุทันทา สุสุ นาคาติ**

ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น ตัดกิเลสจตุหัตถะปุ กิเลสจตุหัตถะสลัก ถอนกิเลส
ดุจเสาเชื่อนแล้ว เป็นผู้ไม่หวั่นไหวแล้ว ท่านเป็นผู้หมดจด ไม่มีมลทิน
เทียวไป ท่านเป็นพระนาคะหนุ่ม มีดวงตาทรมาณดีแล้วดังนี้

อะละโฆ อะปะรา เทวะตา ภาคะวะโต สันติเก อิมัง คาลัง อะภาสิ

ลำดับนั้นแล เทพยดาอีกองค์หนึ่ง ได้ภาษิตคาถานี้ ในสำนักของ
พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

**เย เกจิ พุทธัง สะระณัง คะตา เส นะ เต คะมิสสันติ อะปายะภูมิง ปะหายะ
มานุสัง เทหัง เทวะกายัง ปะริปุเรสสันตีติ**

ชนทั้งหลายเหล่าใดเหล่าหนึ่ง ถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นสรณะชนทั้งหลาย

เหล่านั้น จักไม่ไปสู่อบายภูมิ ละกายเป็นของมนุษย์แล้ว จักยังกายทิพย์ ให้บริบูรณ์ ดังนี้

อะละโฆ ภาวะวา ภิกขุ อามันเตสิ

ลำดับนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้า รับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า
เยภุยนะ ภิกขเว ทสเสสุ โลกะธาตฺสุ เทเวตา สันนิปะติตา โหนติ ตะถาคะตัง ทัสสะนายะ ภิกขุสังฆัญจะ

ภิกษุทั้งหลาย เทพยดาทั้งหลายในโลกธาตุ๑๐ ประชุมกันแล้ว โดยมาก เพื่อทัศนาคาคตและภิกษุสงฆ์

เย ปิเต ภิกขเว อะหะสุง อะตีตะมัทธานัง อะระหันโต สัมมาสัมพุทฺธา เต สัมปิ ภาวะวันตานัง เอตะปะระมาเยวะ เทเวตา สันนิปะติตา อะหะสุง

ภิกษุทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายนั้น แม้ใด ได้มีแล้วในอดีตกาล เทพยดาทั้งหลาย มีประมาณเท่านี้แหละ ได้เป็น ผู้ประชุมกันแล้ว เพื่อทัศนาคาพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย แม่นั้น

เสยยะถาปิ มัยหัง เอตะระหิ เยปิ เต ภิกขเว ภาวะวิสสันติ

แม้เหมือนเทพยดาทั้งหลายประชุมกัน เพื่อทสสะนาเราในบัดนี้

อะนาคะตะมัทธานัง อะระหันโต สัมมาสัมพุทฺธา เตสัมปิ ภาวะวันตานัง เอตะปะระมาเยวะ เทเวตา สันนิปะติตา ภาวะวิสสันติ

ภิกษุทั้งหลาย พระผู้มีพระภาค อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายนั้น แม้ใด จักมีในอนาคต เทพยดาทั้งหลาย มีประมาณเท่านี้แหละ จักเป็นผู้ประชุมกันแล้ว เพื่อทสสะนาพระผู้มีพระภาค อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย แม่นั้น

เสยยะถาปิ มัยหัง เอตะระหิ อาจิกขิสสามิ ภิกขเว เทเวกา ยานัง นามานิ

แม้เหมือนเทพยดาทั้งหลาย ประชุมกัน เพื่อทสสะนาเราในบัดนี้ ภิกษุทั้งหลาย เราจักบอกซึ่งชื่อของพวกเทพยดาทั้งหลาย

กิตตะยิสสามิ ภิกขเว เทวะกายานัง นามานิ เทลิสสามิ ภิกขเว

เทวะกายานัง นามานิ

ภิกษุทั้งหลาย เราจักกำหนดซึ่งชื่อของพวกเทพดาทั้งหลาย ภิกษุทั้งหลาย
เราจักแสดงซึ่งชื่อของพวกเทพดาทั้งหลาย

ตั้ง สุณณะ สาธุกัง มะนะสิกะโรละ ภาลิสสามิติ

เธอทั้งหลาย จงฟังซึ่งการแสดงชื่อของเทพดานั้น จงทำในใจให้สำเร็จ
ประโยชน์เกิด เราจักภาซิต ณ บัดนี้

เอวมันเตติ โข เต ภิกขุ ภาวะะโตะ ปัสสัสโสสูง ภาวะะวา เอตะทะโวจะ

ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น ทูลรับแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า อย่างนั้นพระเจ้า
เจ้าข้า ดังนี้แล พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงได้ ตรัสภาซิตนี้ว่า

สิโลกะมะนุสกัสสามิ

ยัตถะ ภูมมา ตะทัสสิตา

เย สิตา คิริคัพพะรัง

ปะหิตัตตา สะมาหิตา

เราจะทำสิโลก (คือถ้อยคำที่ประพันธ์ผูกเป็นคำฉันท์) ภูมมะเทพดา
ทั้งหลาย อาศัยแล้วในที่ใด ภิกษุทั้งหลายอาศัยแล้วในที่นั้น

ปฎฐ สีหาวะ สลลีนา โลมะหังสา ภิสัมภโน โอทาทะมะนะสา สุทธา

วิปะสันนะมะนาวิลา

มีตนอันส่งไปแล้ว ตั้งจิตมั่นเป็นอันมาก ซ่อนเร้นอยู่แล้ว ดังราชสีห์
ครอบงำเสียซึ่งชนพองสยองเกล้า มีใจผูกฝ่อง หมดจด ไสสะอาด
ไม่ขุ่นมัว

ภियो ปญจะสะเต ญัตวา วะเน กาปิละวัตถะเว ตะโต อามัน ตะยิ สัตถา

สาวะเก สาสะเน ระเต

พระศาสดา ทรงทราบภิกษุที่อยู่ ณ ป่ามทาวัน ใกล้กรุงกบิลพัสดุ์
ประมาณ ๕๐๐ เศษ แต่นั้นจึงตรัสเรียกพระสาวกทั้งหลายผู้ยินดี แล้ว
ในพระศาสนาว่า

เทวะกายา อะภิกันตา เต วิชานาถะ ภิกขะโว เต จะ อาตัมปะมะกะรุง
สุตวา พุทธัสสะสาสะนัง

ภิกษุทั้งหลาย หมู่เทพยตามุ่งมางกันแล้ว ท่านทั้งหลาย จงรู้จักหมู่
เทพยดาเหล่านั้น ภิกษุเหล่านั้นสดับพุทธศาสน์แล้ว ได้กระทำ
ความเพียรเจริญทิพยจักขุญาณ

เต สัมปาตุระหุ ญานัง อะมะนุสสานะ ทัสสะนัง

ทิพยจักขุญาณ เครื่องเห็นพวกอมมนุษย์ ได้ปรากฏแล้วแก่ท่าน

อัปเปเก สะตะมัททักขุง สะหัสสัง อะถะ สัตตะริง

ภิกษุทั้งหลายบางพวก ได้เห็นอมมนุษย์ ๑ ร้อย บางพวก ได้เห็น
อมมนุษย์ ๗ พัน

สะตัง เอเก สะหัสสานัง อะมะนุสสานะ มัททะสูง อัปเปเกนันทะมัททักขุง

ทิสา สัพพา ผุฏา อะหุง

บางพวก ได้เห็นอมมนุษย์ ๑ แสน บางพวกได้เห็นอมมนุษย์ไม่มีกำหนด
อมมนุษย์ทั้งหลาย ได้แผ่ไปแล้วทั่วทิศ

ตัถุจะ สัพพัง อะภิญญาเย ะวัคคิตตะวานะ จักขุมา ตะโต อามัน ตะยิ

สัตถา สาวะเก สาสะเน ระเต

พระศาสดาผู้มีดวงตา ทรงใคร่ครวญ ทราบเหตุนั้นสิ้นแล้ว แต่นั้นจึง
ตรัสเรียกพระสาวก ผู้ยินดีแล้วในศาสนาว่า

เทวะกายา อะภิกันตา เต วิชานาถะ ภิกขะโว เย โวหัง กิตตะยิสสามิ

คิราหิ อะนุปุพพะโส

ภิกษุทั้งหลาย หมู่เทพยดามาประชุมกันแล้ว ท่านทั้งหลายจงรู้จักหมู่
เทพยดาเหล่านั้น เราจักบอกแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยวาจาโดยลำดับ

สัตตะสะหัสสาวะ ยักขา ภูมมา กาปิละวัตตะวา อิทธิมันโต ชุติมันโต

วันณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง ะวัง

ยักษ์ทั้งหลาย ๗ พัน เป็นภุมมะเทพยดา อาศัยกรุงกบิลพัสดุ์ มีฤทธิ์
มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่ง
ภิกษุทั้งหลาย

ฉะสหัสสตา เหมะวะตา ยักขานานัตตะวัณณิโน อิทธิมันโต ชุติมันโต

วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

ยักษ์ทั้งหลาย ๖ พัน อยู่ที่เขาสยามะวะตา มีรัศมีต่าง ๆ กัน มีฤทธิ์
มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่ง
ภิกษุทั้งหลาย

อิจเจเต โสพะสะสะหัสสตา ยักขา นานัตตะวัณณิโน อิทธิมันโต ชุติมันโต

วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

ยักษ์ทั้งหลาย ๓ พัน อยู่ที่เขาสาดาศิริ มีรัศมีต่าง ๆ กัน มีฤทธิ์
มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่ง
ภิกษุทั้งหลาย

เวสสามิตตา ปัญจะสะตา ยักขา นานัตตะวัณณิโน อิทธิมันโต ชุติมันโต

วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

ยักษ์ทั้งหลายเหล่านั้น รวมเป็น หมื่น ๖ พัน มีรัศมีต่าง ๆ กัน มีฤทธิ์
มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่ง
ภิกษุทั้งหลาย

เวสสามิตตา ปัญจะสะตา ยักขา นานัตตะวัณณิโน อิทธิมันโต ชุติมันโต

วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

ยักษ์ทั้งหลาย ๕๐๐ อยู่ที่เขาสยามิต มีรัศมีต่าง ๆ กัน มีฤทธิ์
มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่ง
ภิกษุทั้งหลาย

กุมภิโร ราชะคะทิกโก เวปุลลัสสะ นิเวสะนัง ภियโย นัง สะตะสะหัสสัง

ยักขานัง ปะยิรุปาสะติ กุมภิโร ราชะคะทิกโก โสปากะ สะมิติง วะนัง

ยักษ์ชื่อกุมภีร์ อยู่แล้วในกรุงราชคฤห์ เขาชื่อเวปุลละ เป็นที่อยู่ของ
ยักษ์ชื่อกุมภีร์นั้น แสนแห่งยักษ์ทั้งหลายเศษ เข้าไปเผ่ายักษ์ชื่อ
กุมภีร์นั้น ยักษ์ชื่อกุมภีร์ ผู้อยู่แล้วในกรุงราชคฤห์เมื่อนั้น ได้มาแล้วสู่
ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

**ปริมัญจะ ทิสัง ราชา ณะตระกูล ฐุ ปะสาสะติ คันธัพพานัง อาธิปะติ มะหา
ราชา ยะสัสสิ โส**

ท้าวธตรฐ ผู้อยู่ด้านทิศบูรพา ปกครองอยู่ซึ่งทิศนั้นเป็นอธิบดีของ
พวกคนธรรพ์ เธอเป็นมหาราช มียศ

ปุตตปิ ตัสสะ พะหะโว

แม้บุตรทั้งหลายของเธอเป็นอันมาก

อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน

โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

มีนามว่าอินทร์ มีกำลังมาก มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่ง
มาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

**ทักขินัญจะ ทิสัง ราชา วิรุฬโห ตัปปะสาสะติ กุมภันทานัง อาธิปะติ มะ
หาราชา ยะสัสสิ โส**

ท้าววิรุฬหก ผู้อยู่ด้านทิศทักษิณ ปกครองอยู่ซึ่งทิศนั้น เป็นอธิบดีของ
พวกกุมภันท์ เธอเป็นมหาราช มียศ

ปุตตปิ ตัสสะ พะหะโว

แม้บุตรทั้งหลายของเธอเป็นอันมาก

อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะมันโต ยะสัสสิโน

โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

มีนามว่าอินทร์ มีกำลังมาก มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่ง
มาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

**ปัจฉิมัญจะ ทิสัง ราชา วิรูปักโข ปะสาสะติ นาคานัง อาธิปะติ มะหาราชา
ยะสัสสิ โส**

ท้าววิรูปักษ์ ผู้อยู่ด้านทิศปัจฉิม ปกครองอยู่ซึ่งทิศนั้น เป็นอธิบดีของ
พวกนาค เธอเป็นมหาราช มียศ

ปุตตาปี ตัสสะ พะหะโว

แม่บุตรทั้งหลายของเธอเป็นอันมาก

อินทะนามา มะหัพพะลา อิทิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต

ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

มีนามว่าอินทร์ มีกำลังมาก มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่ง
มาสู่ปามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

อุตตะรัญจะ ทิสัง ราชา กุเวโร ตัปะปะสาสะติ ยักขานัง อาธิปะติ

มะหาราชา ยะสัสสิ โส

ท้าวกุเวร ผู้อยู่ด้านทิศอุดร ปกครองอยู่ซึ่งทิศนั้น เป็นอธิบดีของพวกยักษ์
เธอเป็นมหาราช มียศ

ปุตตาปี ตัสสะ พะหะโว

แม่บุตรทั้งหลายของเธอเป็นอันมาก

อินทะนามา มะหัพพะลา อิทิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โม

ทะมานา อะภิกกามุง ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

มีนามว่าอินทร์ มีกำลังมาก มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดี
มุ่งมาสู่ปามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

ปุริมะทิสัง ณะตะรัญโฐ ทักขิณณะ วิรุฬหะโก ปัจฉิเมณะ วิรูปักโข กุเวโร

อุตตะรัง ทิสัง

ท้าวอชตรัญฐ เป็นใหญ่ทิศบูรพา ท้าววิรุฬหกเป็นใหญ่ทิศทักษิณ
ท้าววิรูปักษ์เป็นใหญ่ทิศปัจฉิม ท้าวกุเวรเป็นใหญ่ทิศอุดร

จัตตารโ เต มหาราชา สมนันตา จะตุโร ทิสา ทัททลละมานา อัญญังสุ

วะเน กาปิละวัตตะเว

มหาราชทั้ง ๔ นั้น ยศทิศทั้ง ๔ โดยรอบให้รุ่งเรือง ประทับอยู่ในป่า
มหาวันใกล้กรุงกบิลพัสดุ์

เตสัง มายาวิน ทาสา

บ่าวทั้งหลายของมหาราชทั้ง ๔ นั้น มีมายา

อาคุ วัณณะนิกา สะฐา มายา กุณฺเณชฺช เวณฺเณชฺช วิญฺญ จะ วิญฺญโต สะหะ

ล่อลวงโอ้อวดเจ้าเล่ห์ มาด้วยกันคือกุณฺเณชฺช เวณฺเณชฺช วิญฺญ วิญฺญตะ

จันทะโน กามะเสณฺฐโร จะ กิณนุชฺฉณชฺช นิชฺฉณชฺช จะ ปะนะนาโท

โอปะมัญญโย จะ เทวะสุโต จะ มาตะลิ จิตตะเสโน จะ คันธัพพะ

นะโพราชา ชะโนสะโก อาคุ ปัญจะสิโข เจวะ ติมพะรุ สุริยะวัจจะสา

จันทนะ กามะเสณฺฐระ กิณนุชฺฉณชฺช นิชฺฉณชฺช ปะนะนาทะ โอปะมัญญะ

เทวะสุตะ มาตะลิ จิตตะเสนะ คันธัพพะ ปัญจสิชะ ติมพะรุ

สุริยะวัจจะสา มาทั้งนั้น

เอเต จัญญะ จะ ราชาโน คันธัพพา สะหะ ราชุกิ โมทะมานา อะภิกกามุง

ภิกขุณฺัง สะมิตฺติง วะนัง

คนธรรพราชาทั้งหลายเหล่านั้นและเหล่าอื่น ก็ด้วยเทวะราช

ทั้งหลาย ยินดีมุ่งมาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

อะถาคู นากะสา นาคา เวสาลา สะหะตัจจะกา กัมพะลัสสะตะรา อาคุ

ปายาคา สะหะ ญาติภิก

อนึ่ง นาคทั้งหลายอยู่ในสระ ชื่อนาสสะกะบ้าง อยู่ในเมืองเวสาลีบ้าง

ก็ด้วยบริษัทแห่งตัจจะกะนาคราชก็มา กัมพลนาคและ

อัสสะตะระนาคก็มา นาคผู้อยู่ในป่า ชื่อปายาคะก็ด้วยญาติทั้งหลาย

ก็มา

ยามุนา ณะตระรัฎฐา จะ อาคฺคา นาคา ยะสัสสิโน

นาคผู้อยู่ในแม่น้ำยมุนา เกิดในสกุลณะตระรัฎฐ ผู้มีศบบริวารก็มา

เอราวัณโณ মহานาค โสပါคะ สมิติง ะนัง

เอราวรรณเทพบุตร ผู้เป็นช้างใหญ่ แม้เขาก็มาสู่ป่ามหาวัน เป็นที่
ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

เย นาคะราชา สะหะสา ะรันตี ทิพพา ทิชา ปักขิ วิสุทธะ จักขุ เวหาสะยา

เต ะนะมัชณะปัตตา

สัตว์ทระวิชาติเป็นทิพย์ มีปีกมีตาอันบริสุทธิ์ คือพระยาครุฑเหล่าใด
นำนาคคระราชไปได้โดยฉับพลัน พระยาครุฑเหล่านั้น ได้มาโดยอากาศ
ถึงท่ามกลางแห่งป่ามหาวัน

จิตรา สุปันณา อิติ เตสะนามัง อะภะยันตะทา นาคะราชานะมาลี

สุปันณะโต เขมะมะกาลิ พุทโธ

ชื่อของพญาครุฑเหล่านั้นว่า จิตรสุบรรณ ในกาลนั้นอภัยได้มีแล้วแก่
นาคราชทั้งหลาย พระพุทธเจ้า ได้ทรงกระทำพญานาค ให้เกษมจาก
พญาสุบรรณ

สัณหาหิ วาจาหิ อุปะวะหะยันตา นาคา สุปันณา สะระณะมะกังสุ พุทัง

พญานาคกับพญาสุบรรณ เจรจากันด้วยวาจาอันไพเราะ กระทำ
พระพุทธเจ้าให้เป็นสรณะ

ชิตา ะชิระหัตถะณะ สะมุทัง อะสุรา ลิตา ภาตะโร ะสะวัสเสเต อิทิมันโต

ยะสัสสิโน

พวกอสุร ซึ่งอยู่ในมหาสมุทร อันวชิระหัตถ์ คือพระอินทร์ ได้รับชนะแล้ว
นาคและสุบรรณนั้น เป็นผู้มฤทธิ มียศ เคยเป็นพี่น้องของท้าว ะสะวะ
คือพระอินทร์

กาละกัณฐา มะหาภิสมา อะสุรา ทานะเวฆะสา เวปะจิตติ สุจิตติ จะ

ปะหาราโท นะมุจิจิ สะหะ

พวกกาลกัณฐาอสูร มีกายใหญ่พิลึกก็มา พวกทานเวฆะสาอสูรก็มา
เวปะจิตตือสูรก็มา สุจิตตือสูรก็มา และปะหาราทอสูรก็มา นมุจี
พระยามารก็มาด้วย

**สะตัญจะ พะลิตุตตานัง สัพเพ เวโรจะนามะกา สันนัยหิตวา พะลิง เสนัง
ราหุภัททะมุปาคะมง**

บุตรของพะลือสูร ๑ ร้อย มีชื่อว่าไฟโรจน์ทั้งหมด ผูกสอดเครื่องเสนา
อันมีกำลัง เข้าไปใกล้อะสุรินทะราหูแล้ว กล่าวว่

สะมะโยทานิ ภัททันเต ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

ดูก่อนท่านผู้เจริญ บัดนี้เป็นสมัยกาลที่ประชุมกันดังนี้แล้ว ได้เข้า ไปสู่
ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

อาโป จะ เทวา ปะฐฐะวี จะ เตโซ วาโย ตะทาคะมง

เทพยดาทั้งหลาย ชื่ออาโปด้วย ชื่อปฐฐะวีด้วย ชื่อเตโซด้วย ชื่อวาโยด้วย
ก็มาในกาลนั้น

วะรุธนา วารุธนา เทวา โสโม จะ ยะสะสะสา สะหะ

เทพยดาทั้งหลาย ชื่อวะรุธนะด้วย ชื่อวารุธนะด้วย ชื่อโสมะ และชื่อ ยสะ
ก็มาด้วยกัน

**เมตตากะรุธนากายิกา อาคฺคา เทวา ยะสัสสิโน ทะเสเต ทะสะธา กายา สัพเพ
นानัตตะวัณณิโน**

เทพยดาทั้งหลาย ผู้บังเกิดแล้วด้วยเมตตาและกรุณาตามเป็นผู้มียศ
ก็มา พวกแห่งเทพยดาทั้งหลาย ๑๐ เหล่านี้ ตั้งอยู่แล้วโดยส่วน ๑๐
ล้วนมีรัศมีต่างๆกันทั้งหมด

อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง

ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมา สู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุม

แห่งภิกษุทั้งหลาย

เวณชฺฐ จะ เทวา สะหะลี จะ อะสะมา จะ ทูเว ยะมา จันท์สสุปะนิสา เทวา
จันทะมาคฺค ปุรัักขิตา สุริยัสสุปะนิสา เทวา สุริยะมาคฺค ปุรัักขิตา

เทพยดาทั้งหลาย ชื่อเวณชฺฐด้วย ชื่อสะหะลีด้วย ชื่ออะสะมาด้วย ชื่อ
ยะมะด้วย ทั้ง ๒ พวกก็มา เทพยดาทั้งหลาย ผู้อาศัยพระจันทร์
กระทำพระจันทร์ไว้เบื้องหน้าก็มา เทพยดาทั้งหลาย ผู้อาศัยพระอาทิตย์
กระทำพระอาทิตย์ไว้เบื้องหน้า ก็มา

นักขัตตานิ ปุรัักขิตวา อาคฺค มันทะพะลาหะกา

เทพยดาทั้งหลาย กระทำนักขัตตระฤกษ์ทั้งหลายไว้เบื้องหน้าก็มา
มันทะพะลาหะกเทพยดาทั้งหลายก็มา

วะสุณัง วาสะโว เสฏฺฐโฐ สักโก ปาคะ ปุรินทะโท ทะเสเต ทะสะธา กายา
สัพเพ นานัตตะวณฺณิโน

แม้ท้าวสักกะวาสะวะปุรินททะ ผู้ประเสริฐกว่าอสูรเทพยดาทั้งหลายก็
เสด็จมา หมู่แห่งเทพยดาทั้งหลาย ๑๐ เหล่านี้ ตั้งอยู่แล้วโดยส่วน ๑๐
ล้วนมีรัศมีต่างๆกันทั้งหมด

อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง
ภิกขุณัง สะมิติง วะนัง

มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมา สู่ปามหาวัน เป็นที่ประชุม
แห่งภิกษุทั้งหลาย

อะถาคฺค สะหะญฺฐ เทวา ชะละมัคคิสิขาริวะ อะริญฺฐะกา จะ โรชา จะ อุมมา
ปุปะนะนิภาสิโน ะรุณา สะหะธัมมา จะ อัจจฺจตา จะ อะเนชะกา สุละยะ
รุจิรา อาคฺค อาคฺค วาสะวะเนสิโน

อนึ่ง เทพยดาทั้งหลาย ชื่อสะหะญฺฐ ก็มา รุ่งเรืองดุจเปลวประทีป ชื่อ
อริญฺฐกะและชื่อโรชะก็มา มีรัศมีดุจสีแห่งดอกผักตบ ชื่อวรุณะ และ

ชื่อสหะธรรม ชื่ออัจจุตะ และชื่ออเนชกะ ชื่อสุเลยยะรุจิระกัมา ชื่อ
วาสสะวะเนสินกัมา

ทะเลเต ทะสะธา กายา สัพเพ นานัตตะวัณณิโน

หมู่แห่งเทพดาทั้งหลาย ๑๐ เหล่านี้ ตั้งอยู่แล้วโดยส่วน ๑๐ ล้วนมี
รัศมีต่าง ๆ กันทั้งหมด

อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง

ภิกขุนัง สะมิติง วะนัง

มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมาสู่ปามหาวัน เป็นที่ประชุม
แห่งภิกษุทั้งหลาย

สะมานา มะหาสะมานา มานุสา มานุสุตตะมา ชิตทาปะทูลิกา อาคู อาคู

มะโนปะทูลิกา อะถาคู หาระโย เทวา

เทพดาทั้งหลาย ชื่อสะมานะ ชื่อมหาสะมานะ ชื่อมานุสะ ชื่อ
มานุสุตตะมะ ชื่อชิตทาปะทูลิกะกัมา ชื่อมะโนปะทูลิกะกัมา อนึ่ง
เทพดาทั้งหลาย ชื่อหาระยะกัมา

เย จะ โลหิตะวาสิโน ปาระคะ มะหาปาระคะ อาคู เทวา ยะสัสสิโน

เทพดาซึ่งชื่อโลหิตตะวาสิ กัมา เทพดาทั้งหลาย ชื่อปาระคะ ชื่อ
มะหาปาระคะ ผู้มียศ กัมา

ทะเลเต ทะสะธา กายา สัพเพ มานัตตะวัณณิโน

หมู่แห่งเทพดาทั้งหลาย ๑๐ เหล่านี้ ตั้งอยู่แล้วโดยส่วน ๑๐ ล้วนมี
รัศมีต่าง ๆ กันทั้งหมด

อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อะภิกกามุง

ภิกขุนัง สะมิติง วะนัง

มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมา สู่ปามหาวัน เป็นที่ประชุม
แห่งภิกษุทั้งหลาย

สุกกา กะรุมาหา อะรุณา อาคุ เวฆะนะสา สะหะ โธทาตะคัยหา ปาโมกขา
อาคุ เทวา วิจักขณะ

เทพยดาทั้งหลาย ชื่อสุกกา ชื่อกะรุมะหะ ชื่ออรุณะ ชื่อเวฆะนะสะ
ก็มาด้วยกัน เทพยดาทั้งหลาย ชื่อโธทาตะคัยหะ ผู้เป็นหัวหน้า ชื่อ
วิจักขณะ ก็มา

สะทามัตตา ทาระคะชา มิสสะกา จะ ยะสัสสีโน ณะนะยัง อากาปะชุนโน
โย ทิสา อะภิวัสสะติ

ชื่อสะทามัตตะ ชื่อทาระคะชะ และชื่อมิสสะกะ ผู้มียศก็มาปะชุนนะ
เทพบุตร ซึ่งคำรามให้ฝนตกทั่วทิศ ก็มา

ทะเสเต ทะสะธา กายา สัพเพ นานัตตะวณฺณิโน

หมู่แห่งเทพยดาทั้งหลาย ๑๐ เหล่านี้ ตั้งอยู่แล้ว โดยส่วน ๑๐ ล้วนมี
รัศมีต่าง ๆ กันทั้งหมด

อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสีโน โมทะมานา อะภิกกามุง
ภิกขุณัง สะมิตัง ะระนัง

มีฤทธิ์ มีอำนาจ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมา สู่ปามหาวัน เป็นที่ประชุม
แห่งภิกษุทั้งหลาย

เขมียา ตุสสิตา ยามา กัฏฐะกา จะ ยะสัสสีโน ลัมพิตะกา ลามะเสฏฐา โชติ
นามา จะ อาสะวา นิมมานะระติโน อาคุ อะถาคู ปะระนิมมิตา

เทพยดาทั้งหลาย ชื่อเขมียะ ชื่อตุสสิตะ ชื่อยามะ และชื่อกัฏฐกะ มียศ
ชื่อลัมพิตกะ ชื่อลามะเสฏฐะ ชื่อโชตินามะ และชื่ออาสะวะ ชื่อ
นิมมานะระติก็มา อนึ่ง เทพยดาทั้งหลาย ชื่อปะระนิมมิตะ ก็มา

ทะเสเต ทะสะธา กายา สัพเพ นานัตตะวณฺณิโน

หมู่แห่งเทพยดาทั้งหลาย ๑๐ เหล่านี้ ตั้งอยู่แล้ว โดยส่วน ๑๐
ล้วนมีรัศมีต่าง ๆ กันทั้งหมด

อิทธิมันโต ชุติมันโต วัฒนธวันโต ยะสัสสินโน โมทะมานา อะภิกกามุง
ภิกขุณัง สะมิติง วัณนัง

มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ ยินดีมุ่งมา สู่ป่ามหาวัน เป็นที่ประชุม
แห่งภิกษุทั้งหลาย

สัฎฐเทเต เทวะนิกายา สัพเพ นานัตตะวัณณินโน นามันวะเยนะ อาคัณฺฐุง
เยจัญญเณ สะทิสสา สะหะ

หมู่เทพยดาทั้ง ๖๐ นี้ล้วนมีรัศมีต่าง ๆ กันทั้งหมด มาแล้วโดยกำหนด
ชื่อเทพยดาทั้งหลายเหล่านั้น ก็มาพร้อมกัน ด้วยคิดว่า

ปะวุดตะชาติ มัคคีลัง โอะฆะติณณะมะนาสะวัง ทักเขโมฆะตะรัง นาคัง จัน
ทังวะ อะลิตาติตัง

เราทั้งหลาย จักเห็นพระนาครผู้ปราศจากชาติ ผู้ไม่มีกิเลสจตุตตปุ ผู้มี
โอฆะอันข้ามได้แล้ว ผู้ไม่มีอาสวะ พ้นจากโอฆะ ผู้ล่วงกรรมดำ คือ
อะกุศลได้แล้ว ดุจพระจันทร์พ้นจากเมฆพะลาหก ฉะนั้น

สุพรัหมะ ปะระมัตโต จะ ปุดตา อิทธิมะโต สะหะ สันนังกุมมาโร
ติสโส จะ โสปากะ สะมิติง วัณนัง

สุพรม กับประระมัตตะพรม ผู้เป็นบุตรของท่านผู้มีฤทธิ์ ก็มาด้วย
สันนังกุมารพรม กับติสสะพรม แม้เขาก็มา สู่ป่ามหาวัน เป็นที่
ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

สะหัสสะพรัหมะโลกานัง มะหาพรัหมาภิติฏฐะติ อูปะปันโน ชุติมันโต
ภิสมากาโย ยะสัสสิ โส

ท้าวมหาพรม ย่อมปกครองพรมมะโลกพันหนึ่ง บังเกิดแล้วใน
พรมมะโลก มีอานุภาพ มีกายใหญ่โต มียศ ก็มา

ทะเสตตะ อิสสะรา อาคุ ปัจเจกะวะสะวัตติโน เตสัณฺฐะจะ มัชฌะโต อาคา
หาริโต ปะริวาริโต

พรหมทั้ง ๑๐ เป็นอิสระในพวกพรหมพັນหนึ่งนั้น ก็มามีอำนาจอัน
เป็นไปต่าง ๆ กัน

เต จะ สัพเพ อะภิกันเต สินเท เทเว สะพรัหมะเก มาระเสนา อะภิกกามิ
มหาพรหมนั้น ชื่อหาริตะ อันมีบริวารแวดล้อมแล้ว มาในท่ามกลาง
แห่งพรหมทั้งหลายเหล่านั้น มารเสนา ได้เห็นพวกเทวดาพร้อมด้วย
พระอินทร์ พระพรหม ทั้งหมดนั้น ก็มาด้วย

ปัสสะ กัณห์สสะ มันทิยัง เอะละ คัณหะละ พันธะละ ราเคนะ พันธะมัตถุ โว
แล้วกล่าวว่า ท่านจงดูความเขลาของพวกข้าศึก พญามารจึงกล่าว
ว่าท่านทั้งหลายจงมาจับพวกเทพยดาเหล่านี้ผูกไว้ ความผูกด้วยราคะ
จงมีแก่ท่านทั้งหลาย

สะมันตา ปะริวาเรละ มา โว มุญจิตละ โภจิ นัง อิติ ตัตตะ มะหาเสโน
กัณหะเสนัง อะเปสะยิ

ท่านทั้งหลาย จงแวดล้อมไว้โดยรอบ ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยใครๆ ไป
พญามารบังคับเสนามารในที่ประชุมนั้น ดังนี้

ปาณินา ตะละมาหัจจะ สะรัง กัตวานะ เภระวัง ยะธา ปาวุสสะโก เมโข
ณะนะยันโต สะวิชชุกโก

แล้วตบพื้นแผ่นดินด้วยฝ่ามือ กระทบเสียงน่ากลัว เหมือนมหาเมฆ
ยังฝนให้ตกค้ำรามอยู่ เป็นไปกับด้วยฟ้าแลบ

ตะทา โส ปัจจุทาวัตติ สังกุทโธ อะสะยังวะเส ตัญจะ สัพพัง อะภิญญาเย
วะวัชิตวานะ จักขุมา ตะโต อามันตะยิ สัตถา สาวะเก สาสะเน ระเต

ในกาลนั้น พญามารนั้น ไม่ยังใครให้เป็นไปในอำนาจ ได้เสียใจกลับ
พระศาสดาผู้มีดวงตา พิจารณาแล้วทราบเหตุ นั้นทั้งสิ้น แต่นั้นจึง
ตรัสเรียกซึ่งพระสาวกทั้งหลาย ผู้ยินดีแล้วในพระศาสนาว่า

มาระเสนา อะภิกันตา เต วิชานาละ ภิกขะโว เต จะ อาตัมปะมะกะรุ
สุตตะวา พุทฺธัสสะ สาสะนัง

ภิกษุทั้งหลาย มารเสนามารทั้งหลาย ก็มา เธอทั้งหลายจงรู้จักเขา
ภิกษุเหล่านั้น สดับพุทธศาสนาแล้ว ได้กระทำความเพียรเจริญ
ทิพยจักขุญาณเห็นแล้ว

วितะราเคหิ ปักกามุง เนลลัง โลมัมปิ อัญชชยุง

มารเสนา ได้หลีกไปจากภิกษุทั้งหลาย ผู้ปราศจากราคะ ไม่ยังแม้
โลมชาติของท่านให้ไหวได้

**สัพเพ วิชิตะสังคามา ภาเยยตีตา ยะสัสสิโน โมทันทิ สะหะ ภูเตหิ สภาวะกา
เต ชะเนสุตาทิ**

(พญามารกล่าวสรรเสริญว่า) พระสาวกทั้งหลายของพระองค์ ทั้งหมด
มีสงครามชนะแล้ว ล่วงความกลัวเสียได้ มียศปรากฏแล้วในประชุมชน
บันเทิงอยู่กับด้วยพระอริยะ ผู้เกิดแล้วในพระศาสนา ดังนี้

อาฏานาฏิยะปริตตั้ง

(นำ) หันทะ มะยัง อาฏานาฏิยะปริตตั้ง ภาณามะเส

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ

สิขิสสะปิ นะมัตถุ

เวสสะภุสสะ นะมัตถุ

นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ

โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ

กัสสะปัสสะ นะมัตถุ

อังกีระสัสสะ นะมัตถุ

โย อิมัง ธัมมะมะเทเสถ

เย จาปิ นิพพุตตา โลเก

เต ชะนา อะปิสุณา

หิตัง เทวะมะนุสสานัง

วิชาจะระณะสัมปันนัง

วิชาจะระณะสัมปันนัง

นะโม เม สัพพะพุทธานัง อุปันนानัง มะเหลินัง

ตัมกังกะโร มะหาวิโร

สระระณังกะโร โลกะทีโต

โกณทัณฺเฑญฺญ ชะนะปาโมกโข

สุมะโน สุมะโน ธีโร

โสภีโต คุณะสัมปันโน

ปะทุโม โลกะปัสสะโต

จักขุมันตัสสะ สิริมะโต

สัพพะภูตานุกัมปิโน

นะหาตะกัสสะ ตะปัสสิโน

มาระเสนัปปะมัททีโน

พราหมะณัสสะ วุสีมะโต

วิปปะมุตตัสสะ สัพพะธิ

ลักกะยะปุตตัสสะ สิริมะโต

สัพพะทุกขาปะนุฑะนัง

ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง

มะหันตา วีตะสาระทา

ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง

มะหันตัง วีตะสาระทัง

พุทธัง วันทามะ โคตะมันติ

อุปปันนानัง มะเหลินัง

เมธังกะโร มะหายะโส

ทีปังกะโร ชุตินธะโร

มังคะโล บุริสาสะโก

เรวะโต ระติวัฑฒะโน

อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโม

นาระโท วัระสาระถี

ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร
สุชาโต สัพพะโลกักโค
อัตถะทัสสี การุณิโก
สิหัตถโธ อะสะโม โลก
ปุตโต จะ วรระโท พุทโธ
สิขี สัพพะหิโต สัตถา
กะกุสันโธ สัตถะวาโห
กัสสะโป สิริสัมปันโน

เอเต จัญญะ จะ สัมพุทธา อะเนกะสะตะโกฏฐะโย
สัพเพ พุทธา อะสะมะสะมา
สัพเพ ทะสะพะลุเปตา
สัพเพ เต ปะฏิขานันติ
สีหะนาทัง นะหันเต เต
พรัหมะจักกััง ปะวัตเตนติ
อุเปตา พุทธะธัมเมหิ
ทิวัตติงสะลักขะณูเปตา
พยามัปปะภายะ สุปปะภา
พุทธา สัพพะปัญโญ เอเต
มะหัพพะภา มะหะเตชา
มะหาการุณิกา อีรา
ทีปา นาถา ปะติภูฐา จะ
คะตี พันธู มะหัสสาสา
สะเทวะกัสสะ โลกัสสะ
เตสาทัง สิริสะ ปาเท

สุเมโธ อัปปะฏิปุคคะโล
ปิยะทัสสี นะราสะโก
ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท
ติสโส จะ วรระตัง วรร
วิปัสสี จะ อะนุปะโม
เวสสะภู สุขะทายะโก
โกนาคะมะโน ระณัญชะโห
โคตะโม สักยะปุคคะโว ฯ

เอเต จัญญะ จะ สัมพุทธา อะเนกะสะตะโกฏฐะโย
สัพเพ พุทธา มะหิทธิกา
เวสรัชเชหุปาคะตา
อาสะภันฐานะมุตตะมัง
ปะริสาสุ วิสาระทา
โลกะ อัปปะฏิวัตติยัง
อัญญาระสะหิ นายะกา
สีตยานุพัปปัญชะนาระธา
สัพเพ เต มุนิกุญชะธา
สัพเพ ขีณาสะวา ชินา
มะหาปัญญา มะหัพพะลา
สัพเพสานัง สุขาวะหา
ตาณา เลณา จะ ปาณินัง
สะระณา จะ ทิเตสิโน
สัพเพ เอเต ปะรายะนา
วันทามิ ปุริสุตตะเม

จะจะสา มณะสา เจจะ
สะยะเน อาสะเน ฐาเน
สะทา สุขนะ รักขันตุ
เตหิ ตัง รักชิต สันโต
สัพพะโรคะวินิมุตโต
สัพพะเวระมะติกันโต

เตสัง สัจเจนะ สีเลนะ

เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ

ปรัตถิมัสสัมมิง ทิสภาคาเค

เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ

ทักขินัสสัมมิง ทิสภาคาเค

เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ

ปัจฉิมัสสัมมิง ทิสภาคาเค

เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ

อุตตะรัสสัมมิง ทิสภาคาเค

เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ

ปุริมะทิสัง ณะตะรัฎฐโฐ

ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข

จัตตารโ เต มะหาราชา

เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ

อากาสัญฐา จะ ภูมัมภฐา

เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ

นัตถิ เม สระระณัง อัญญัง

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

วันทาเมเต ตะถาคะเต

คะมะเน จาปี สัพพะทา

พุทธา สันติกะรา ตูวัง

มุตโต สัพพะภะเยนะ จะ

สัพพะสันตาปะวัชชิตโต

นิพพุโต จะ ตูวัง ภะวะ

ขันติเมตตาพะเลนะ จะ

อาโรคะเยนะ สุขนะ จะ

สันติ ภูตา มะหิทธิกา

อาโรคะเยนะ สุขนะ จะ

สันติ เทวา มะหิทธิกา

อาโรคะเยนะ สุขนะ จะ

สันติ นาคา มะหิทธิกา

อาโรคะเยนะ สุขนะ จะ

สันติ ยักขา มะหิทธิกา

อาโรคะเยนะ สุขนะ จะ

ทักขิณนะ วิรุฬหะโก

กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง

โลกะปาลา ยะสัสสิโน

อาโรคะเยนะ สุขนะ จะ

เทวา นาคา มะหิทธิกา

อาโรคะเยนะ สุขนะ จะ

พุทโธ เม สระระณัง ะรัง

โหตุ เต ชะยะมังคะลัง

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก
ระตะนัง พุทธะสมัง นัตถิ
ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก
ระตะนัง อัมมะสมัง นัตถิ
ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก
ระตะนัง สังฆะสมัง นัตถิ

สักกัตถวา พุทธะระตะนัง
หิตัง เทวะมะนุสสานัง
นัสสันตูปัททวา สัพเพ
สักกัตถวา อัมมะระตะนัง
ปะริฬาหุปะสะมะนัง
นัสสันตูปัททวา สัพเพ
สักกัตถวา สังฆะระตะนัง
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง
นัสสันตูปัททวา สัพเพ
สัพพีติโย วิวัชชันตุ
มา เต ภาวัตวันตะราโย
อะภิวาทะนะสีลิสสะ
จัตตารอ อัมมา วัชฌันติ

อัมโม เม สรรณัง ะรัง
โหตุ เต ชะยะมังคะลังฯ
สังโฆ เม สรรณัง ะรัง
โหตุ เต ชะยะมังคะลังฯ
วิชชะติ วิวัธัง ปุถุ
ตัสสะมา โสตถิ ภาวันตุ เต
วิชชะติ วิวัธัง ปุถุ
ตัสสะมา โสตถิ ภาวันตุ เต
วิชชะติ วิวัธัง ปุถุ
ตัสสะมา โสตถิ ภาวันตุ เต
โอสะถัง อุตตะมัง ะรัง
พุททะเตเชนะ โสตถินา
ทุกขา วุปะสะเมนตุ เต
โอสะถัง อุตตะมัง ะรัง
อัมมะเตเชนะ โสตถินา
ภะยา วุปะสะเมนตุ เต
โอสะถัง อุตตะมัง ะรัง
สังฆะเตเชนะ โสตถินา
โรคา วุปะสะเมนตุ เต
สัพพะโรโค วินัสสะตุ
สุขี ทีฆายุกะ ภาวะ
นิจัจัง วุฑฒาปะจายิน
อายุ วัฒนโณ สุขัง พะลัง

คำแปล บทอาถรรพณ์ปิณฑระ

ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้าจงมีแด่ พระวิปัสสีพุทธเจ้า ผู้ทรงมีพระ
ปัญญาจักขุ ผู้ทรงไว้ซึ่งพระสิริ ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้าจงมีแด่พระ
สิขีพุทธเจ้า ผู้ทรงมีพระทัยอนุเคราะห์ต่อสัตว์ทั้งปวง ความนอบน้อมแห่ง
ข้าพเจ้าจงมีแด่พระเวสสกะพุทธเจ้า ผู้ทรงมีกิเลสอันชำระแล้ว ผู้ทรงมี
ตบะธรรม ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้าจงมีแด่ พระกะกุสันธะพุทธเจ้า
ผู้ทรงย่อأيเสียซึ่งมาร และเหล่าเสนาทั้งหลาย ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้าจง
มีแด่พระโกนาคะมะนะพุทธเจ้า ผู้ทรงลอยบาปแล้ว ผู้อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว
ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้าจงมีแด่ พระกัสสะปะพุทธเจ้า ผู้ทรงพ้นแล้วจาก
กิเลสทั้งปวง ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้าจงมีแด่ พระอังคีรสพุทธเจ้า ผู้ทรง
เป็นโอรสแห่งศกยะราช ผู้ทรงไว้ซึ่งพระสิริ

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ได้ทรงแสดงแล้ว ซึ่งธรรมนี้ อันเป็นเครื่อง
บรรเทาเสียซึ่งทุกข์ทั้งปวง อนึ่ง แม้ชนเหล่าใดก็ดี ที่ดับกิเลสได้แล้วในโลก
เห็นแจ้งแล้วตามความเป็นจริง ชนเหล่านั้นเป็นผู้ไม่มีความส่อเสียด เป็น
ผู้ทรงความเป็นใหญ่ ปราศจากความครั่นคร้ามแล้ว เทวดาและมนุษย์ทั้ง
หลาย พวกเขานอบน้อมอยู่ ซึ่งพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ผู้ทรงเป็นโคตมะโคตร
ผู้ทรงเกื้อกูลแก่มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ผู้ทรงถึงพร้อมแล้ว ด้วยวิชาและ
จรรยา ผู้ทรงความเป็นใหญ่ เป็นผู้ปราศจากความครั่นคร้ามแล้ว ข้าพเจ้าทั้ง
หลาย ขอนมัสการพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงเป็นโคตรมะโคตร ผู้ทรงถึง
พร้อมแล้ว ด้วยวิชาและจรรยา ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่ พระพุทธเจ้าทั้ง
หลายทั้งปวง ผู้แสวงหาคุณอันใหญ่ ซึ่งได้อุบัติแล้ว คือพระตณ्हังกรผู้กล้า
หาญ พระเมธังกรผู้มียศใหญ่ พระสรณังกรผู้เกื้อกูลแก่โลก พระทีปังกรผู้ทรง
ไว้ซึ่งปัญญาอันรุ่งเรือง พระโกณฑัญญะผู้เป็นประมุขแก่หมู่ชน พระมังคละผู้

เป็นบุรุษประเสริฐ พระสุมมะนะผู้เป็นธีระบุรุษมีพระหฤทัยงาม พระเรวะตะผู้เพิ่มพูนความยินดี พระโสภิตะผู้สมบรูณ์ด้วยพระคุณ พระอะโนมะทัสสีผู้อุดมอยู่ในหมู่ชน พระปะทุมะผู้ทำให้โลกสว่าง พระนาระทะผู้เป็นสารถีประเสริฐ พระปะทุมุตตระผู้เป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์ พระสุเมธะผู้หาบุคคลเปรียบมิได้ พระสุชาตะผู้เลิศกว่าสัตว์โลกทั้งปวง พระปิยะทัสสีผู้ประเสริฐกว่าหมู่นรชน พระอัทธะทัสสีผู้มีพระกรุณา พระธรรมมะทัสสีผู้บรรเทามีดี พระสิทธัตถะผู้หาบุคคลมิได้ในโลก พระติสสะผู้ประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย พระปุสสะพุทธเจ้าผู้ประทานธรรมอันประเสริฐ พระวิปัสสีผู้หาที่เปรียบมิได้ พระสิขีผู้เป็นศาสดาผู้เกื้อกูลแก่สรรพสัตว์ พระเวสสะภูผู้ประทานความสุข พระกัสสะปะผู้สมบรูณ์ด้วยสิริ พระโคตรมะผู้ประเสริฐแห่งหมู่ศากกะยะราช พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น และพระพุทธรูปเจ้าหลายร้อยโกฏิเหล่าอื่น ทุกพระองค์เสมอด้วยพระพุทธรูปเจ้า ผู้ไม่มีใครเปรียบ ทุกพระองค์ล้วนทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่ พระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์ ทรงพระทศพลญาณ และพระเวสอารัชชะญาณ ทรงยืนยันความตรัสรู้อันประเสริฐแก่ลูกหลานของพระองค์

พระพุทธรูปเจ้าเหล่านี้ ทรงปราศจากความครั้นคร้าม บั่นถือนีหะนาท ในท่ามกลางพุทธบริษัท ประกาศธรรมมะจักรอันประเสริฐในโลก ไม่มีผู้ใดจะคัดค้านได้ พระองค์ทรงเป็นผู้นำ ทรงคุณสมบัติของพระพุทธรูปเจ้า ๑๘ ประการ ทรงประกอบด้วยพระพุทธรูปลักษณะ ๓๒ ประการ และพระอนุลักษณะ พระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์ ทรงพระฉัพพรรณฉะรังสีโดยรอบ หนึ่งว่าทรงเป็นมุณีผู้ประเสริฐ รู้แจ้งธรรมทั้งปวง สิ้นอาสสะวะ และเป็นผู้นะ ทรงมีพระรัศมีสว่างไสว ทรงมีเดชมาก มีปัญญามาก มีกำลังมาก มีความกรุณาใหญ่ หลวงมั่นคง ประทานความสุขแก่ชนทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นที่พัก ที่พึ่ง ที่พำนักคุ้มครองหลบภัยของเหล่าสัตว์ ทรงเป็นญาติ เป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้ขจัด

ทุกข์ และกระทำประโยชน์ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงเป็นที่พึ่งของชาวโลกและเทวดา ข้าพระองค์ขอน้อมไหว้พระยุคลบาท ของพระพุทธเจ้าเหล่านั้น ด้วยเศียรเกล้า ขอน้อมไหว้พระพุทธเจ้า ผู้เป็นบุรุษประเสริฐ ข้าพระองค์ขอน้อมไหว้พระตถาคตเจ้าเหล่านั้น ในเวลาเย็น เติบ นิ่ง นอน ด้วยวาจา ด้วยใจเสมอ

ขอพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้ประทานพระนิพพาน จงคุ้มครองท่านให้มีความสุขเสมอ เมื่อพระองค์คุ้มครองท่านแล้ว ขอให้ท่านปลอดภัยทั้งปวงเถิด ขอท่านจงปลอดภัยโรคทั้งปวง ปราศจากความเดือดร้อนทุกอย่าง ไม่มีใครๆปองร้าย เป็นผู้สงบ ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้น จงคุ้มครองข้าพเจ้า ให้เป็นผู้ปราศจากโรค มีความสุข ด้วยพลาณภาพ แห่งความสัตย์ ศีล ขันติ และเมตตาธรรม

เหล่าคนธรรพ์ผู้มีฤทธิ์มากในทิศบูรพา จงคุ้มครองข้าพเจ้าให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข เหล่ากุมภัณฑ์ผู้มีฤทธิ์มากในทิศทักษิณ จงคุ้มครองข้าพเจ้าให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข เหล่านาคผู้มีฤทธิ์มากในทิศประจิม จงคุ้มครองข้าพเจ้า ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข เหล่ายักษ์ผู้มีฤทธิ์มากในทิศอุดร จงคุ้มครองข้าพเจ้า ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข ท้าวธนะระฐเป็นผู้รักษาโลกในทิศบูรพา ท้าววิรุณหกรักษาโลกในทิศทักษิณ ท้าววิรูปักษ์รักษาโลกในทิศประจิม ท้าวกุเวรรักษาโลกในทิศอุดร ขอมหาราชผู้รักษาโลกทั้งสี่พระองค์ ผู้มีบริวารมากดังกล่าว จงคุ้มครองข้าพเจ้า ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข ขอเหล่าเทวดาและนาคผู้มีฤทธิ์มาก สถิตอยู่ในอากาศและบนพื้นดิน จงคุ้มครองข้าพเจ้าให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข ขอเทวดาผู้มีฤทธิ์มาก อาศัยอยู่ในพระศาสนา นี้ จงคุ้มครองข้าพเจ้า ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่

ท่าน รัตนันไดโนโลก มีมากมายหลายอย่าง รัตนันที่เสมอด้วย พระพุทธ
รัตนัน พระธรรมรัตนัน พระสังฆรัตนัน ย่อมไม่มี เพราะเหตุนี้ ขอความสวัสดิ
จงมีแก่ท่าน

เพราะทำความเคารพ พระพุทธรัตนัน อันเป็นตั้งโอสถอันอุดม
ประเสริฐ เป็นประโยชน์แก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระพุทธ
สวัสดิ ขอสรรพพะอูปัทวะทั้งหลาย จงพินาศไป ขอทุกข์ทั้งหลายของท่านจง
ส่งไป เพราะทำความเคารพ พระธรรมรัตนัน อันเป็นตั้งโอสถอันอุดม
ประเสริฐสำหรับระงับความกระวนกระวาย ด้วยเดชแห่งพระธรรมสวัสดิ ขอ
สรรพอูปัทวะทั้งหลาย จงพินาศไป ขอภัยทั้งหลายของท่านจงส่งไป เพราะ
ทำความเคารพพระสังฆรัตนัน อันเป็นตั้งโอสถอันประเสริฐ ควรแก่การบูชา
ควรแก่การต้อนรับด้วยวัตถุ ด้วยเดชแห่งพระสังฆรัตนันสวัสดิ ขอสรรพพะ
อูปัทวะทั้งหลาย จงพินาศไป ขอโรคทั้งหลายของท่านจงส่งไป

ขอสิ่งร้ายทั้งปวงจงบาราศไป ขอโรคทั้งปวงจงพินาศไป ขอท่านอย่าได้
มีอันตราย เป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน ธรรม๔ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ
พละ ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้นับไหว้ และอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ เป็นนิตย

อาฏานาฏิยะปริตร คือ พระปริตรของท้าวภูเวงผู้ครองนคร
อาฏานาฏ เป็นพระปริตรที่ ท้าวภูเวงได้นำมากราบทูลพระพุทธเจ้า กล่าว
ถึงพระนามของพระพุทธเจ้า ๗ พระองค์ และคุณ ของพระพุทธเจ้าเหล่า
นั้น รวมทั้งอานุภาพพระพุทธเจ้าและเทวานุภาพ หากสาธยายมนต์นี้เป็น
ประจำ จะช่วยปกป้องคุ้มภัย โดยเฉพาะจากอมนุษย์ทั้งปวง

กรณียเมตตะสูตรตั้ง

(นำ) หันทะ มะยัง กระณียเมตตะสูตรตั้ง ภาวนามาเส

กระณียะมัตถะกุสะเลนะ ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ

สักโก อุษุ จะ สุหุชุ จะ สุวะโจ จัสสะ มุฑุ อะนะติมานี

กุลบุตรผู้ฉลาดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ และมุ่งหมายจะบรรลุสันตะบาท (นิพพาน) อยู่เสมอ จะพึงทำก็คือ เป็นคนกล้า เป็นคนซื่อ เป็นคนตรง วาง่าย อ่อนโยน ไม่เย่อหยิ่ง

สันตุสสะโก จะ สุกะโร จะ อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ

สันตินทะริโย จะ นิปะโก จะ อัปปะคัพโภ กุเลสุ อะนะนุกิทธิโร

เป็นผู้สันโดษ เป็นผู้เลี้ยงง่าย เป็นผู้มีกิจธุระน้อย มีความประพฤติเบา (คือไม่สะสม) มีอินทรีย์อันสงบระงับ มีปัญญารักษาตน ไม่ คะนอง ไม่คลุกคลีกับสกุลทั้งหลาย

นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺณจิ เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยุง

สุชินโน วา เขมิโน โหนตุ สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขิตตตา

ไม่ประพฤติในสิ่งที่วิญญูชนดำหนิติเตียนได้ แล้วพึงแผ่เมตตาจิตว่า ขอ สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุขกายสบายใจ มีแต่ความเกษมสำราญเถิด

เย เกจิ ปาณะภูตฺตติ ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา

ทีฆา วา เย มะหันตา วา มัชฌิมา รัสสะกา อะนุกะถุลา

สัตว์มีชีวิตทั้งหลายทุกๆจำพวก ที่เป็นสัตว์ตัวอ่อนหรือตัวแข็งก็ตาม เป็นสัตว์มีลำตัวยาวหรือลำตัวใหญ่ก็ตาม มีลำตัวปานกลางหรือ ตัวสั้นก็ตาม เป็นตัวเล็กหรือตัวโตก็ตาม

ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร

ภูตา วา สัมภะเวสี วา สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขิตตตา

เป็นสัตว์ที่มองเห็นหรือมองไม่เห็นก็ตาม ที่อยู่ไกลหรืออยู่ใกล้ก็ตาม
ที่เกิดแล้วหรือกำลังหาที่เกิดอยู่ก็ตาม ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงนั้น
จงสุขกายสบายใจเถิด

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพละ นาติมัญญูณะ กัตตะจิ นัง กิญจิ
พะยาโรสะนา ปะภีฆะสัญญา นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ
บุคคลไม่พึงข่มเหงกันและกัน ไม่พึงดูหมิ่นเหยียดหยามใครๆ ไม่พึง
คิดก่อกวนให้แค้นและกัน เพราะความโกรธและความคุ่นแค้น

มาตา ยะธา นิยัง ปุตตัง อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข
เอวมปิ สัพพะภูเตสุ มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
มารดาถนอมบุตรคนเดียวผู้เกิดในตน ด้วยการยอมสละชีวิตของตน
แทนฉันใด พึงเจริญเมตตาจิตไม่มีประมาณไปในสัตว์ทั้งปวงฉันนั้น

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
อุทธัง อะโธ จะ ทิริยัญจะ อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง
พึงเจริญเมตตาจิตอันกว้างใหญ่หาขอบเขตมิได้ ไม่คิดผูกเวร ไม่มีศัตรูคู่ภัย
ไปในสัตว์โลกทั้งสิ้น ทั้งในทิศเบื้องบน (อรูปปะภพ) เบื้องกลาง (รูปปะภพ)
และเบื้องต่ำ(กามาวะจรปะภพ)

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน वा สะยาโน वा ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ
เอตัง สะติง อะธิฏฐุยยะ พรหมมะเมตัง วิหารัง อิระมาหุ
ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น จะยืน จะเดิน จะนั่ง จะนอน ตลอดเวลาที่ตนยัง
ตื่นอยู่ พึงตั้งสติอันประกอบด้วยเมตตานี้ให้มั่นไว้ บัณฑิตทั้งหลาย
กล่าวว่า การอยู่ด้วยเมตตานี้ เป็นพรหมวิหาร (การอยู่อย่างประเสริฐ)

ทิฏฐัญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง นะ हि चातु คัพพะเสยยัง ปุณะเรตีติ
ท่านผู้เจริญเมตตาจิต ที่ละความเห็นผิดแล้ว มีศีลบริบูรณ์ มีความ
เห็นชอบ ขจัดความใคร่ในกามได้แล้ว ก็จะไม่กลับมาเกิดอีกเป็นแน่แท้

พระวินัย

ยันเตนะ ภาวะวะตา ชานะตา ปัสสะตา อระหะตา สัมมาสัมพุทเธนะ
ประฐะมัง ปาราชิกัง กัตถะ ปัญฺญัตตันติ เวสาลียัง ปัญฺญัตตันติ กัง
อาร์พภาติ สุทินนัง กะลันทะปุตตัง อาร์พภาติ กัสมิง วัตถุสมินติฯ
สุทินโน กะลันทะปุตโต ปุราณะหุติยิกายะ เมถุนัง ธัมมัง ปะฏิเสวิ ตัสมิง
วัตถุสมินติฯ

เตนะ สะมะเยนะ พุทฺโธ ภาวะวา เวรฺธูชายัง วิหะระติ
นะเพรฺพุจิมันทะมูเล มะหะตา ภิกขุสังฆะนะ สัทธิง ปัญฺจะมัตเตหิ
ภิกขุสะเตหิฯ

อัสโสสิ โข เวรฺธูโช พราหะมโณ สะมะโณ ขะลฺ โภ โคตะโม
สัถยะปุตโตสัถยะกุลา ปัพพะชิตโต เวรฺธูชายัง วิหะระติ นะเพรฺพุจิมันทะ
มูเล มะหะตา ภิกขุสังฆะนะ สัทธิง ปัญฺจะมัตเตหิ ภิกขุสะเตหิ

ตังโฆ ปะนะ ภาวันตัง โคตะมัง เอวัง กัลยาโณ กิตติสัทโ
อัพภุคคะโต อิติปิ โส ภาวะวา อระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน
สุคะโต โลกะวิฑู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิสัตถา เทวะมะนุสสานัง
พุทฺโธ ภาวะวาติฯ

โส อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรหะมะกัง
สัสสะมะณะพราหะมณิง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิญญา
สัจฉิกัตถวา ปะเวเทติ

โส ธัมมัง เทเสติ อาทิกัลยาณัง มัชฌะกัลยาณัง ปะริโยสานะ
กัลยาณัง สาทถัง สะพยฺญุชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทฺธัง
พรหะมะจะริยัง ปะกาเสติฯ

สาธฺ โข ปะนะ ตะถารูปานัง อระหะตัง ทัสสะนัง โทตติ

พระสูตร

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง ภะคะวา อันตะรา จะ ราชะคะหัง
อันตะรา จะ นาลันทัง อัทธานะมัคคะปะฏิปันโน โหติ มะหะตา
ภิกขุสังฆะเนะ สัทธิง ปญฺจะมัตเตหิ ภิกขุสะเตหิฯ

สุปปิโยปิ โข ประริพพาชะโก อันตะรา จะ ราชะคะหัง อันตะราจะ
นาลันทัง อัทธานะมัคคะปะฏิปันโน โหติ สัทธิง อันเตวาสิเนะ พรัหมะทัต
เตนะ มาณะเวนะฯ

ตัตตระ สุตัง สุปปิโย ประริพพาชะโก อะเนกะปะริยาเยนะ พุทธัสสะ
อะวัณณัง ภาสะติ ฐัมมัสสะ อะวัณณัง ภาสะติ สังฆัสสะ อะวัณณัง
ภาสะติฯ สุปปิยัสสะ ปะนะ ประริพพาชะกัสสะ อันเตวาสิเนะ พรัหมะทัตโต
มาณะโว อะเนกะปะริยาเยนะ พุทธัสสะ วัณณัง ภาสะติ ฐัมมัสสะ วัณณัง
ภาสะติ สังฆัสสะ วัณณัง ภาสะติ ฯ

อิติหะ เต อุกโ อาจะริยันเตวาสิ อัญญะมัญญัสสะ อุกุวิปัจจะนิกะวาทา
ภะคะวันตัง ปิฎฐิติโต ปิฎฐิติโต อะนุพันธา โหนติ ภิกขุ สังฆัญจะฯ

พระสังคินี

กุสะลา ธัมมา อะกุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ฯ กะตะเม ธัมมา
กุสะลา ฯ ยัสสัมมิง สะมะเย กามาจะจะรัง กุสะลัง จิตตัง อุปปันนัง โหติ
โสมะนัสสะสะหะคะตัง ญาณะสัมปะยุตตัง รูปรัมมะณัง วา สัททารัมมะณัง
วา คันธารัมมะณัง วา ระสารัมมะณัง วา โผฏฐัพพารัมมะณัง วา
ธัมมารัมมะณัง วา ยัง ยัง วา ปะนาร์พกะ ตัสสัมมิง สะมะเย ผัสโส โหติ
อะวิกเขโป โหติ เย วา ปะนะ ตัสสัมมิง สะมะเย อัญญะปิ อตถิ
ปะฏิจะสะมุปปันนา อะรูปิโน ธัมมา อิเม ธัมมา กุสะลา ฯ

พระวิภังค์

ปัญจักขันธาฯ รุปักขันโธ เวทะนากขันโธ สัตถุญญากขันโธ สังขารักขันโธ
วิญญูญักขันโธ ฯ ตตถะ กะตะโม รุปักขันโธ ฯ ยังกิญจิ รุปัง อะตีตানা
คะตะปัจจุปปันนัง อัชฌัตตัง วา พะหิทธา วา โอพาริกัง วา สุขุมัง วา
หีนัง วา ปะณีตัง วา ยัง ทูเร วา สันติเก วา ตะเทกัชฌัง อะภิสัตถุญญิต์วา
อะภิสังขิปิต์วา อะยัง วุจจะติ รุปักขันโธ ฯ

พระธาตุกะถา

สังกะโท อะสังกะโท ฯ สังกะหิเตนะ อะสังกะหิตัง อะสังกะหิเตนะ
สังกะหิตัง สังกะหิเตนะ สังกะหิตัง อะสังกะหิเตนะ อะสังกะหิตัง ฯ
สัมปะโยโค วิปะโยโค ฯ สัมปะยุตเตนะ วิปะยุตตัง วิปะยุตเตนะ
สัมปะยุตตัง อะสังกะหิตัง ฯ

พระปุคคะละปัญญัตติ

ฉะ ปัญญัตติโย ชันธะปัญญัตติ อายะตะนะปัญญัตติ ธาตุปัญญัตติ
สัจจะปัญญัตติ อินทริยะปัญญัตติ ปุคคะละปัญญัตติ ฯ กิตตาวะตา
ปุคคะลานัง ปุคคะละปัญญัตติ ฯ สะมะยะวิมุตโต อะสะมะยะวิมุตโต
กุปปะธัมโม อะกุปปะธัมโม ปะริหานะธัมโม อะปะริหานะธัมโม
เจตะนาภัพโพ อะนุรักขะนาภัพโพ ปุชชะโน โคตฺตระภู ภาเยปะระโต
อะภาเยปะระโต ภัพพาอะมะโน อะภัพพาอะมะโน นิยะโต อะนิยะโต
ปะฏิปันนะโก ฆะเลฏฐิตอ อะระหา อะระหัตตายะ ปะฏิปันโน ฯ

พระกถาวัตร

ปุคคะโล อุปะลัฬกะติ สัจฉิกัถณะปะระมัตถะนาติ อามันตา ฯ
โย สัจฉิกัถโถ ปะระมัตถโถ ตะโต โส

ปุคคะโล อุปะลัฬกะติ สัจฉิกัถณะปะระมัตถะนาติ ฯ นะ เหว้ง
วัตตัพเพฯ อาชานาติ นิคคะหัง ्हัญจิ

ปุคคะโล อุปะลัฬกะติ สัจฉิกัถณะปะระมัตถะเนนะ เตะนะ ะตะ เระ
วัตตัพเพ โย สัจฉิกัถโถ ปะระมัตถโถ ตะโต โส

ปุคคะโล อุปะลัฬกะติ สัจฉิกัถณะปะระมัตถะนาติ ฯ มิจฉา ฯ

พระยะมะกะ

เย เกจิ กุสะลา ัมมา สัพเพ เต กุสะละมุลา ฯ เย วา ปะนะ
กุสะละมุลา สัพเพ เต ัมมา กุสะลา ฯ เย เกจิ กุสะลา ัมมา สัพเพ เต
กุสะละมุเลนนะ เอกะมุลา ฯ เย วา ปะนะ กุสะละมุเลนนะ เอกะมุลา สัพเพ
เต ัมมา กุสะลา ฯ

พระมหาปัญญา

เหตุปัจจัย โอรัมมณะปัจจัย อธิปัตติปัจจัย อนันตระปัจจัย
สมะนันตระปัจจัย สะหะชาตปัจจัย อัญญะมัญญะปัจจัย
นิสสะยะปัจจัย อุปะนิสสะยะปัจจัย ปุเรชาตปัจจัย ปัจฉาชาตปัจจัย
อาเสวะนะปัจจัย กัมมะปัจจัย วิปากะปัจจัย อาหาระปัจจัย
อินทริยะปัจจัย ฌานะปัจจัย มัคคะปัจจัย สัมปะยุตตะปัจจัย
วิปะยุตตะปัจจัย อตถิปัจจัย นัตถิปัจจัย วิคะตตะปัจจัย
อะวิคะตตะปัจจัย ฯ

บังสุกุลตาย

อะนิจจา	วะตะ	สังขารา	อุปปาทวะยะธัมมิโน			
อุปปัชชิตะวา	นิรุชฌันติ	เตสัง	วูปะสะโม สุโข			
สัพเพ	สัตตา	มะรันติ	จะ	มะริงสุ	จะ	มะริสสะเร
ตะเถวาหัง	มะริสสามิ	นัตถิ	เม	เอตถะ	สังสะโย	

บังสุกุลเป็น

อะจิรัง	วะตะยัง	กาโย	ปะฐะวัง	อะธิเสสสะติ
ฉุทไธ	อะเปตะวิญญาโณ	นิรัตถังวะ	กะลิงคะรัง	

ธัมมะสังคินี มาติกา

กุสะลา ธัมมา อะกุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ฯ
สุขาเย เวทะนายะ สัมปะยุตตา ธัมมา ทุกขาเย เวทะนายะ
สัมปะยุตตา ธัมมา อะทุกขะมะสุขาเย เวทะนายะ สัมปะยุตตา ธัมมา ฯ
วิปากา ธัมมา วิปากะธัมมะธัมมา เนวะวิปากะนะวิปากะธัมมะธัมมา ฯ
อนุปาตินนุปาทานิยา ธัมมา อะอนุปาตินนุปาทานิยา ธัมมา
อะอนุปาตินนุปาทานิยา ธัมมา ฯ
สังกิลิฏฐะสังกิเลสิกา ธัมมา อะสังกิลิฏฐะสังกิเลสิกา ธัมมา
อะสังกิลิฏฐาสังกิเลสิกา ธัมมา ฯ
สะวิตักกะสะวิจารณ์า ธัมมา อะวิตักกะวิจารณ์ัตตา ธัมมา
อวิตักกาวิจารณ์า ธัมมา
ปีติสะหะคะตา ธัมมา สุขะสะหะคะตา ธัมมา อุกเขสะหะคะตา ธัมมา ฯ
ทัสสะเนนะ ปะหาตัพพา ธัมมา ภาวะนายะ ปะหาตัพพา ธัมมา
เนวะ ทัสสะเนนะ นะ ภาวะนายะ ปะหาตัพพา ธัมมา ฯ
ทัสสะเนนะ ปะหาตัพพะเหตุกา ธัมมา ภาวะนายะปะหาตัพพะเหตุกา
ธัมมา เนวะทัสสะเนนะ นะ ภาวะนายะ ปะหาตัพพะเหตุกา ธัมมา ฯ
อาจะยะคามิโน ธัมมา อะปะจะยะคามิโน ธัมมา เนวาจะยะคามิโน
นาปะจะยะคามิโน ธัมมา ฯ
เสกขา ธัมมา อะเสกขา ธัมมา เนวะเสกขา นาเสกขา ธัมมา
ปะริตตา ธัมมา มะหัคคะตา ธัมมา อัปปะมาณา ธัมมา
ปะริตตารัมมะณา ธัมมา มะหัคคะตารัมมะณา ธัมมา
อัปปะมาณารัมมะณา ธัมมา ฯ

ทีณา ธัมมา มัชฌิมา ธัมมา ปะณีตา ธัมมา ฯ

มิจฉัตตะนियะตา ธัมมา สัมมัตตะนियะตา ธัมมา อะนियะตา ธัมมา ฯ

มัคคารัมมะณา ธัมมา มัคคะเหตุกา ธัมมา มัคคาธิปะติโน ธัมมา ฯ

อุปปันนา ธัมมา อะนุปันนา ธัมมา อุปปาทีโน ธัมมา ฯ

อะตีตา ธัมมา อะนาคะตา ธัมมา ปัจจุปปันนา ธัมมา ฯ

อะตีตารัมมะณา ธัมมา อะนาคะตารัมมะณา ธัมมา

ปัจจุปปันนารัมมะณา ธัมมา ฯ

อัชฉัตตะตา ธัมมา พะหิทธา ธัมมา อัชฉัตตะพะหิทธา ธัมมา ฯ

อัชฉัตตารัมมะณา ธัมมา พะหิทธารัมมะณา ธัมมา

อัชฉัตตะพะหิทธารัมมะณา ธัมมา ฯ

สะนัทตะสะนะสัปปะภูชา ธัมมา อะนัทตะสะนะสัปปะภูชา ธัมมา

อะนัทตะสะนาปปะภูชา ธัมมา ฯ

วิปัสสนาภูมิปาฐะ

ปัญญาจักขันธา รุปักขันโธ เวทนะนากขันโธ สัตถุญญากขันโธ
สังขารักขันโธ วิญญูญานักขันโธ ฯ

ทหะวาทะสายะตะนะนิฯ จักขุชวายะตะนัง รุปายะตะนัง โสตะอายะตะนัง
สัททหายะตะนัง ฆานายะตะนัง คันธายะตะนัง ชิวหายะตะนัง
ระสหายะตะนัง กายายะตะนัง โผฏฐัพพะอายะตะนัง มะนายะตะนัง
ธัมมายะตะนัง ฯ

อัญญาณะระสะ ธาตุโย จักขุธาตุ รูปะธาตุ จักขุวิญญาณะธาตุ
โสตะธาตุ สัททะธาตุ โสตะวิญญาณะธาตุ ฆานะธาตุ คันธะธาตุ ฆานะ
วิญญาณะธาตุ ชิวหาธาตุ ระสะธาตุ ชิวหาวิญญาณะธาตุ กายะธาตุ
โผฏฐัพพะธาตุ กายะวิญญาณะธาตุ มะโนธาตุ ธัมมะธาตุ
มะโนวิญญาณะธาตุ ฯ

พาวิสะตินทะรียานิ จักขุณฑะรียัง โสตินทะรียัง ฆานินทะรียัง
ชิวหินทะรียัง กายินทะรียัง มะนินทะรียัง อิตถินทะรียัง ปุริสสินทะรียัง
ชีวิตินทะรียัง สุชินทะรียัง ทุกชินทะรียัง โสมนัสสินทะรียัง
โทมนัสสินทะรียัง อุเปกชินทะรียัง สัทถินทะรียัง วิริยินทะรียัง
สะตินทะรียัง สะมาธินทะรียัง ปัญญินทะรียัง อะนัญญะตัญญูสสามิตินทะรียัง
อัญญินทะรียัง อัญญาตาวินทะรียัง ฯ

จัตตารี อะริยะสัจจานิฯ ทุกขัง อะริยะสัจจัญญ์ ทุกขะสะมุททะโย
อะริยะสัจจัญญ์ ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัญญ์ ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา
อะริยะสัจจัญญ์ ฯ

อะวิชชาปัจจะยา สังขารา สังขาระปัจจะยา วิญญาณัง
วิญญาณะปัจจะยา นามะรูปัง นามะรูปะปัจจะยา สะพายะตะนัง

สหพยะตะนะปัจจะยา ผัสโส ผัสสะปัจจะยา เวทนาเวทนาปัจจะยา
ตัญหา ตัญหาปัจจะยา อูปาทานัง อูปาทานะปัจจะยา ภาโว ภาวะปัจจะยา
ชาติ ชาติปัจจะยา ชะรามะระณัง โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุยาสา
สัมภะวัน เอะวะเมตัสสะ เภาวะลัสสะ ทุกข์ขันธัสสะ สมุททะโย โหติ ฯ
อะวิชชายะตะเววะ อะเสสะวิราคะนิโรธา สังขาระนิโร สังขาระนิโรธา
วิญญาณะนิโรโธ วิญญาณะนิโรธา นามะรูปะนิโรโธ นามะรูปะนิโรธา
สหพยะตะนะนิโรโธ สหพยะตะนะนิโรธา ผัสสะนิโรโธ ผัสสะนิโรธา
เวทนะนิโรโธ เวทนะนิโรธา ตัญหานิโรโธ ตัญหานิโรธา อูปาทานะนิโรโธ
อูปาทานะนิโรธา ภาวะนิโรโธ ภาวะนิโรธา ชาตินิโรโธ ชาตินิโรธา
ชะรามะระณัง โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสา นิรุชฌันติ ฯ
เอะวะเมตัสสะ เภาวะลัสสะ ทุกข์ขันธัสสะ นิโรโธ โหติ ฯ

บทอนุโมทนา

(นำ) ยะถา วาริวะหา ปุรา ปะริปุเรนติ สาคะรัง

ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทรสาครให้บริบูรณ์ได้ฉันใด

เอวะ เมวะ อีโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ

ทานที่ท่านอุทิศให้แล้วในโลกนี้ ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไป
แล้วได้ ฉันนั้น

อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง ขออิฏฐผลที่ท่านปรารถนาแล้วตั้งใจแล้ว

ชิปปะเมวะ สะมิชณะตุ จงสำเร็จโดยฉับพลัน

สัพเพ ปุเรนตุ สังกัปปา ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที่

จันโท ปันณะระโส ยะถา เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ

มะณิ โชติระโส ยะถา เหมือนแก้วมณีอันสว่างใสควรยินดีฯ

สามัญญานูโมทนาคาถา

สัพพีติโย วิวัชขันตุ ความจัญไรทั้งปวง จงบาราศไป

สัพพะโรโค วินัสสะตุ โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหาย

มา เต ภาวัตวันตะราโย อันตรายอย่ามีแก่ท่าน

สุขี ทีฆายุกุ ภาวะ ท่านจงเป็นผู้มีความสุขมีอายุยืน

อะภิวาทะนะสีลิสสะะ นิจัจัง วุฑฒาปะจายิโน จัตตารุ รัมมาวัฑฒันติ อายุ

วัฒนโณ สุขัง พะลัง ฯ

ธรรมสี่ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มี
ปรกติไหว้กราบ มีปรกติอ่อนน้อม ต่อผู้ใหญ่ เป็นนิตย์

มงคลจักรวาลน้อย

สัพพะพุทธานุภาวณะ ด้วยอนุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง

สัพพะธัมมานุภาวณะ ด้วยอนุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง

สัพพะสังฆานุภาวณะ ด้วยอนุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง

พุทฺธระระตะนัง ธัมมระระตะนัง สังฆระระตะนัง ตินฺนณัง ระตะนानัง

อานุภาวณะ

ด้วยอนุภาพแห่งระตะนะสาม คือ พุทฺธะรัตตะนะ ธรรम्मะรัตตะนะ

สังฆะรัตตะนะ

จะตุราสีตีสะหัสสะธัมมักขันธานุภาวณะ

ด้วยอนุภาพแห่งพระธรรมะชั้นธัมมิกขันธแปดหมื่นสี่พัน

ปิฎกัตตะยานุภาวณะ ด้วยอนุภาพแห่งพระไตรปิฎก

ชินะสาวะกานุภาวณะ ด้วยอนุภาพแห่งพระสาวกของพระชินเจ้า

สัพเพ เต โรคา สรรพพะโรคทั้งหลายของท่าน

สัพเพ เต ภะยา สรรพพะภัยทั้งหลายของท่าน

สัพเพ เต อันตะรายา สรรพพะอันตรายทั้งหลายของท่าน

สัพเพ เต อุปัททะวา สรรพพะอุปัททวะทั้งหลายของท่าน

สัพเพ เต ทุนนิมิตา สรรพพะนิมิตร้ายทั้งหลายของท่าน

สัพเพ เต อะวะมังคะลา สรรพพะอะวะมงคลทั้งหลายของท่าน

วินัสสันตุ จงพินาศไป

อายุวัฑฒะโก ความเจริญอายุ

ธนะวัฑฒะโก ความเจริญทรัพย์

สิริวัฑฒะโก ความเจริญสิริ

ยะสะวัฑฒะโก ความเจริญยศ

พระละวัชณะโก

วัณณะวัชณะโก

สุชะวัชณะโก

โหตุ สัพพะทา

ทุกขะโรคะภะยา เวรา

โสกา สัตตุ จุปัททะวา

อะเนกา อันตะรายาปิ

วินัสสันตุ จะ เตชะสา

ชะยะสิทธิ ณะนัง ลาภัง

โสตถิ ภาคะยัง สุขัง พะลัง

สิริ อายุ จะ วัฒนโณ จะ

โมคัง วุฑฒิ จะ ยะสะวา โภคะ

สะตะวัสสา จะ อายุ จะ

ชีวะสิทธิ ะวันตุ เต ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง

รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะพุทธานุภาเวนะ

สะทา โสตถิ ะวันตุ เต

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง

รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะธัมมานุภาเวนะ

สะทา โสตถิ ะวันตุ เต

ความเจริญกำลัง

ความเจริญวรรณะ

ความเจริญสุข

จงมี (แก่ท่าน) ในกาลทั้งปวง

ทุกขโรครภัย และเวรทั้งหลาย

ความโศก ศัตรู แลอุปัททวะทั้งหลาย

ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็นอเนก

จงพินาศไปด้วยเดช

ความชำนาญ ความสำเร็จ ทรัพย์สิน ลาภ

ความสวัสดิ ความมีโชค ความสุข กำลัง

สิริอายุแลวรรณะ

ความเจริญและความเป็นผู้มียศ

แลอายุยืนร้อยปี

แลความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่

จงมีแก่ท่าน ฯ

ขอสรรพพะมังคลจงมีแก่ท่าน

ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน

ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง

ขอความสวัสดิทั้งหลาย

จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ

ขอสรรพพะมังคลจงมีแก่ท่าน

ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน

ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง

ขอความสวัสดิทั้งหลาย

จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนนะ
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต

ขอสรรพพระมงคลจงมีแก่ท่าน
ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
อานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง
ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย
จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ

กาละทานะสุตตะคาถา

กาเล ทะทันทิ สะปัญญา วะทัญญู วีตะมัจฉะรา
กาเลนะ ทินนัง อะริเยสุ อุกกุเตสุ ตาทิสู
วิปะสันนะมะนา ตัสสะ วิปูลา โหติ ทักขินา

ทายกทั้งหลายเหล่าใด เป็นผู้ที่มีปัญญามีปรกติ รู้จักคำพูด ปราศจาก
ความตระหนี่ มีใจเลื่อมใสแล้วในพระอริยะเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ตรงคงที่
บริจาคทานทำให้เป็นของที่ตนถวายโดยกาลนิยมในกาลสมัย ทักขินาของ
ทายกนั้นเป็นคุณสมบัติ มีผลไพบุลย์

เย ตัตถะ อะนุโมทันทิ เวยยาวัจจัง กะโรนติ วา

ชนทั้งหลายเหล่าใดอนุโมทนา หรือช่วยกระทำการชวนชวายเป็นทานนั้น
นะ เตะนะ ทักขินา โอนา

ทักขินาทานของเขามีได้บกพร่องไป ด้วยเหตุนั้น

เตปิ ปุญญัสสะ ภาคินโน

ชนทั้งหลายแม้เหล่านั้น ย่อมเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญนั้นด้วย

ตัสสะมา ทะเท อัปปะฏิวานะจิตโต ยัตถะ ทินนัง มะหัพพะลัง

เหตุนี้ ทายกควรเป็นผู้มีจิตไม่ทอดทิ้ง ให้ในที่ใดมีผลมากควรให้ในที่นั้น

ปุญญานิ ประระโลกัสสะมิง ปะติฏฐา โหนติ ปาณินันติ ฯ

บุญย่อมเป็นที่พึ่งอาศัยของสัตว์ทั้งหลายในโลกหน้า ฉะนี้

อัครปประสาทะสุตตะคาถา

อัครคะโต เว ปะสันนानัง

อัครคัง รัมมัง วิชานะตัง

เมื่อบุคคลรู้จักกรรมอันเลิศ เลื่อมใสแล้วโดยความเป็นของเลิศ

อัครเค พุทธะ ปะสันนानัง

เลื่อมใสแล้วในพระพุทธเจ้าผู้เลิศ

ทักษิณยะเย อะนุตตะเร

ซึ่งเป็นทักษิณยะบุคคลอันเยี่ยมยอด

อัครเค รัมเม ปะสันนानัง

เลื่อมใสแล้วในพระธรรมอันเลิศ

วิราคะปะสะเม สุขะ

ซึ่งเป็นธรรมปราศจากราคะ

แลสงบระงับเป็นสุข

อัครเค สังฆะ ปะสันนानัง

เลื่อมใสแล้วในพระสงฆ์ผู้เลิศ

ปุณฺณุกะเขตเต อะนุตตะเร

ซึ่งเป็นบุญเขตอย่างยอด

อัครคัสสะมัง ทานัง ทะทะตัง

ถวายทานในท่านผู้เลิศนั้น

อัครคัง ปุณฺณัง ปะวัฑฒะติ

บุญที่เลิศก็ย่อมเจริญ

อัครคัง อายุ จะ วัฒนโณ จะ

อายุ วรรณะ ที่เลิศ

ยะโส กิตติ สุขัง พะลัง

แลยศ เกียรติคุณ สุขะ พละ

ที่เลิศย่อมเจริญ

อัครคัสสะ ทาทา เมธาวิ อัครคะรัมมะสะมาหิโต

ผู้มีปัญญาตั้งมั่นในธรรมอันเลิศแล้ว ให้ทานแก่ท่านผู้เป็นบุญเขต อันเลิศ

เทวะภูโต มะนุสโส วา

จะไปเกิดเป็นเทพยดาหรือไปเกิดเป็นมนุษย์ก็ตาม

อัครคัปปัตโต ปะโมหะตติ

ย่อมถึงความเป็นผู้เลิศบันเทิงอยู่ ดังนี้แล

ติโรกฐทกะกัณทปะปัจฉิมะคาถา

อะทาลี เม อะกาลิ เม ญาติमितตา สะชา จะ เม

บุคคลมาระลึกอุปการะอันท่านได้ทำแก่ตนในกาลก่อนว่า ผู้นี้ได้ให้
สิ่งนี้แก่เรา ผู้นี้ได้ทำกิจนี้ของเรา ผู้นี้เป็นญาติ เป็นมิตร เป็นเพื่อน
ของเรา ดังนี้

เปตานิ้ง ทักขินัง ทักชา ปุพเพ กะตะมะนุสสะรัง

ก็ควรให้ทักษิณาทาน เพื่อผู้ทีละโลกนี้ไปแล้ว

นะ ทิ รุณณัง วา โสโก วา ยา วัญญา ปะริเทวะนา

การร้องไห้ก็ดี การเศร้าโศกก็ดี หรือการรำไรรำพันอย่างอื่นก็ดี บุคคล
ไม่ควรทำทีเดียว

นะตัง เปตานิรมัตถายะ

เพราะว่าการร้องไห้เป็นต้นนั้น ไม่เป็นประโยชน์แก่ญาติทั้งหลาย
ผู้ละโลกนี้ไปแล้ว

เอวัง ติญจันติ ญาตะโย

ญาติทั้งหลายย่อมตั้งอยู่อย่างนั้น

อะยัญจะ โข ทักขินา ทินนา

ก็ทักษิณานุปทานนี้แล อันท่านให้แล้ว

สังฆัมหิ สุปะตัญจिता

ประดิษฐานไว้ดีแล้วในสงฆ์

ทีฆะรัตตัง หิตายัสสะ ฐานะโส อุปะกัปปะติ

ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ละโลกนี้ไปแล้วนั้นตลอดกาลนาน
ตามฐานะ

โส ญาติธัมโม จะ อะยัง นิตฺถลิตโต

ญาติธรรมนี้นั้น ท่านได้แสดงให้ปรากฏแล้ว

เปตานะปูชา จะ กะตา อุพารา

แลบูชาอันยิ่ง ท่านก็ได้ทำแล้วแก่ญาติทั้งหลายผู้ละโลกนี้ไปแล้ว

พะลัญจะ ภิกขุณะมนุปะทินนัง

กำลังแห่งภิกษุทั้งหลาย เชื่อว่าท่านได้เพิ่มให้แล้วด้วย

ตุมมะเหทิ ปุญญัง ปะสุตัง อะนัปะกัณติ

บุญไม่น้อย ท่านได้ชวนชวายเป็นแล้ว ดังนี้แล

อาราธนาธรรม

พรหมมา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะติ
กัตถัญชะลี อันทิวะรัง อะยาจะละ
สันตีระ สัตตาปปะระชั๊กชะชาติกา
เทเสตุ รัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง

ท้าวสหัมบดีพรหม	เป็นบรมในพรหมมา
ทรงฤทธิศักดิ์ดา	กว่าบริษัททุกหมู่พรหม
น้อมหัตถ์น้อมสการ	ประดิษฐาน ณ ที่สม
ควรแล้วจึงบังคม	ชูลีบาทพระศาสดา
ขอพรอันประเสริฐ	วาระเลิศมโหฬาร
ปวงสัตว์ในโลกา	กิเลสน้อยก็ยังมี
ขอองค์พระจอมปราชัญ	สู่ธรรมมาสน์อันรู้จี
โปรดปวงประชาชนี	ท่านจงโปรดแสดงธรรม
นิมนต์ท่านเจ้าขา	ผู้ปรีชาอันเลิศล้ำ
โปรดแสดงพระสัทธรรม	เทศนาประวาที
เพื่อให้สัมฤทธิ์ผล	แก่ปวงชนบรรดามี
สู่สุขเกษมศรี	สมตั้งเจตนาเทอญ ฯ

อาราธนะยัง กะโรมะ

คำอาราธนาพระปริตร

- วิปัติปะฏิหพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา**
สัพพะ ทุกขะวินาสายะ ประริตตัง พระรุณะ มังคะลัง
ขอท่านทั้งหลาย จงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความ
วิบัติ เพื่ออันสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง เพื่อความวิบัติความทุกข์ทั้งปวง
- วิปัติปะฏิหพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา**
สัพพะ ภาวะะวินาสายะ ประริตตัง พระรุณะ มังคะลัง
ขอท่านทั้งหลาย จงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความ
วิบัติ เพื่ออันสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง เพื่ออันพินาศแห่งภัยทั้งปวง
- วิปัติปะฏิหพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา**
สัพพะ โรคะะวินาสายะ ประริตตัง พระรุณะ มังคะลัง
ขอท่านทั้งหลาย จงสวดพระปริตรอันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความ
วิบัติ เพื่ออันสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง และเพื่อความวิบัติแห่งโรคทั้งปวง

อาราธนาศีลห้า

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
ติสสะระณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
ติสสะติสสะระณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ตตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
ติสสะระณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอศีลห้า พร้อมทั้ง
ไตรสรณะคมน์ เพื่อรักษา

(ถ้าคนเดียวขึ้นต้นว่า “อะหัง ภันเต วิสุง วิสุง” และลงท้ายว่า “ยาจามิ ”)
(คำว่า วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ใช้กล่าวเมื่อต้องการรักษาเป็นข้อๆ)

ศีลห้า

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
กาเมสุมิฉฉาจारा เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง
สะมาทิยามิ

คำอาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง ภันเต ติสระระณ นะสะหะ
อัญฺจันคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ ฯ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณ นะสะหะ
อัญฺจันคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ ฯ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณ นะสะหะ
อัญฺจันคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ ฯ

อาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต ติสระระณนะ สะหะ อัญฺจัน สีสานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณนะ สะหะ อัญฺจัน สีสานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณนะ สะหะ อัญฺจัน สีสานิ ยาจามะ

(ถ้าคนเดียวใช้ อะหัง แทน มะยัง และใช้ ยาจามิ แทน ยาจามะ)

ศีล ๘

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๒. อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๓. อพรัหมจะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง
สะมาทิยามิ
๖. วิกาละโภชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
๗. นัจจะคีตะวาทิตะ วิสุกะทัสสะนา มาลาตันระวิเลปะนะ
ธารณะ มัณฑะนะ วิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง
สะมาทิยามิ
๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(พระสาวดร์รับรองว่า)

สีเลนะ สุคะติง ยันติ (ฟังรับว่า สาธุ)

สีเลนะ โภคะสัมปะทา (ฟังรับว่า สาธุ)

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ ตัสมา สีลัง วิโสธะเย ฯ (ฟังรับว่า สาธุ)

ถ้าให้ศีล ๘ มิใช่อุโบสถศีล ให้ว่าเฉพาะคำว่า

อิมินา อัญญา สิกขาปะทานิ แล้วต่อด้วยบท

สีเลนะ สุคะติง ยันติ สีเลนะ โภคะสัมปะทา

คำขอบวชชี

(กราบพระ)

(ตั้ง นะโม ๓ จบ)

เฝ้าหน้า ภัณฑะ สุจิระประรินิพพุตัมปิ ตั้ง ภาคะวันตัง สาระณัง คัจฉา
มิ ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ ปัพพชชัง มัง ภัณฑะ สังโฆ ธาเรตุ อชชัตคเค
ปาณูปเตตัง สาระณัง คะตัง

ทุติยัมปาหัง ภัณฑะ สุจิระประรินิพพุตัมปิ ตั้ง ภาคะวันตัง สาระณัง
คัจฉามิ ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ ปัพพชชัง มัง ภัณฑะ สังโฆ ธาเรตุ
อชชัตคเค ปาณูปเตตัง สาระณัง คะตัง

ตะติยัมปาหัง ภัณฑะ สุจิระประรินิพพุตัมปิ ตั้ง ภาคะวันตัง สาระณัง
คัจฉามิ ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ ปัพพชชัง มัง ภัณฑะ สังโฆ ธาเรตุ
อชชัตคเค ปาณูปเตตัง สาระณัง คะตัง

คำแปล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้เสด็จ
ดับขันธะประรินิพพานานแล้ว ก็ทั้งพระธรรมและพระสงฆ์ว่าเป็นสาระณะ
ที่พึ่ง ที่ระลึก ขอพระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่า เป็นผู้บวชในพระธรรมวินัย ผู้ถึง
พระรัตนตรัยเป็นสาระณะตลอดชีวิต ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ไตรสรณคมน์

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(๓ จบ)

พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ

สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ

พระท่านว่า ติสระระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง

พึงรับว่า อามะ ภันเต

คำประกาศสมาทานอุโบสถศีล

(พระนำ)

อิมัง อัญญังคะสะมันนาคะตัง พุทธะปัญญัตตัง อุโบสะถัง
อิมัญจะ รัตติง อิมัญจะ ทิวะสัง สัมมะเทวะ อะภิรักขิตุง สมาதியามิ

ณ โอกาสบัดนี้ ข้าพเจ้าขอสมาทานซึ่งพระอุโบสถศีล ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้แล้ว ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ ๘ ประการ ดังสมาทานมาแล้วนี้ เพื่อจะรับรักษาไว้ให้ดี ให้บริบูรณ์ มิให้ขาด มิให้ทำลาย สิ้นวันหนึ่งยันค่ำกับตลอดคืนหนึ่งยันรุ่ง ณ เวลา วันนี้ ขอกุศลเหล่านี้ จงมาเป็นอุปะนิสัย เป็นพะละวะปัจจยแก่การกระทำให้แจ้งซึ่งแห่งพระนิพพานในอนาคตกาลอันใกล้นี้เทอญ

คำสรุพอุโบสถศีล

เมื่อสมาทานศีลจบ พระท่านจะสรุปศีล ดังนี้

อิมานิ อัญญะ สิกขาปะทานิ อุโปสะถะสีละวะเสนะ มะนะสิกะริต
ตะวา สารุกัง กัตตะวา อัปปะมาเทนะ รักขิตัพพานิ ฯ
(รับพร้อมกันว่า) อามะ ภันเต

คำขอขมาโทษ

(ผู้ขอ) เถเร ปะมาเทนะ ทวารัตตะเยนะ กัตตัง สัพพัง

อะปะรารัง ขมะละ เม ภันเต

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอพระเถระจงอดโทษซึ่งความผิดทั้งปวงที่ข้าพเจ้าได้กระทำล่วงเกินด้วยความประมาทในพระเถระด้วยไตรทวาร

(ถ้าหลายรูปเปลี่ยน ขมะละ เม เป็น ขมะตุ โน)

(ผู้รับ) อะหัง ขะ मामิ ตะยาปิ เม ขะมิตัพพัง

ข้าพเจ้ายกโทษให้ และขอให้ท่านพึงยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

(ถ้าหลายรูปเปลี่ยน ตะยาปิ เป็น ตุมมะเทหิปี)

(ผู้ขอ) ขะ मामิ ภันเต

ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้ายกโทษให้

(ถ้าหลายรูปเปลี่ยน ขะ मामิ เป็น ขะ मामะ)

คำลาสิกขา

สิกขัง ปัจจักขามิ คิหิติ มัง ธาเรละ

หุตติยัมปิ สิกขัง ปัจจักขามิ คิหิติ มัง ธาเรละ

ตะติยัมปิ สิกขัง ปัจจักขามิ คิหิติ มัง ธาเรละ

(ให้กล่าว ๓ ครั้ง)

ขอท่านผู้เจริญ ขอท่านจงจำข้าพเจ้าไว้ว่า เป็นผู้บอกสิกขาบทถึงความ เป็นคนฤหัสถ์ สามัญชนแล้ว

(แปลครั้งเดียว)

แสดงอาบัติ (ปลงอาบัติ)

- (พระรชาอ่อน) : สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
ขอแจ้งให้ทราบว่ากระผมต้องอาบัติทั้งหมดหลายตัว
สัพพา คระรุละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
ขอแจ้งให้ทราบว่าอาบัติทั้งหมดเป็นอาบัติหนักบ้างเบา บ้าง
อะหัง ภันเต สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย
อาปัชชิง ตา ตุมหะ มูเล ปะฏิเทเสมิ
กระผมต้องอาบัติหลายตัว ต่างกรณีกัน ขอแสดงอาบัติ นั้นกับท่าน
- (พระรชามาก) : ปัสสะลี อาวุโส ตา อาปัตติโย
คุณยอมรับว่าต้องอาบัตินั้นหรือ?
- (พระรชาอ่อน) : อุกาสะ อามะ ภันเต ปัสสามิ
ถูกแล้วขอรับ กระผมยอมรับ
- (พระรชามาก) : อายะติง อาวุโส สังวะเรยยาสิ
ต่อไปคุณควรจะสำรวมระวัง
- (พระรชาอ่อน) : สาธุ สุกฺกุ ภันเต สังวะริสสามิ
หุตติยัมปิ สาธุ สุกฺกุ ภันเต สังวะริสสามิ
ตะตติยัมปิ สาธุ สุกฺกุ ภันเต สังวะริสสามิ
สาธุ กระผมจะสำรวมระวังให้ดีที่สุดขอรับ
นะ ปุเนวัง กะริสสามิ
กระผมจะไม่ทำเรื่องที่ต้องอาบัติเช่นนั้นอีก
นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ
กระผมจะไม่พูดเรื่องที่ทำให้ต้องอาบัติเช่นนั้นอีก
นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ
กระผมจะไม่คิดเรื่องที่ทำให้ต้องอาบัติเช่นนั้นอีก
(จบพระรชาอ่อน)

- (พรรษามาก) : สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
 ขอแจ้งให้ทราบว่าผมต้องอาบัติทั้งหมดหลายตัว
 สัพพา คระรุละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
 ขอแจ้งให้ทราบว่าอาบัติทั้งหมดเป็นอาบัติหนักบ้างเบา บ้าง
 อะหัง อาวุโส สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย
 อาปัชชิง ตา ตุ้ยหะ มุเล ปะฏิเทเสมิ
 ผมต้องอาบัติหลายตัว ต่างกรณีกัน ขอแสดงอาบัตินั้น กับคุณ
- (พรรษาอ่อน) : อุกาสะ ปัสสะละ ภันเต ตา อาปัตติโย
 ขอประทานโทษ ท่านยอมรับว่าต้องอาบัตินั้นหรือ ขอรับ
- (พรรษามาก) : อามะ อาวุโส ปัสสามิ
 ถูกแล้ว ผมยอมรับ
- (พรรษาอ่อน) : อายะติง ภันเต สังวะเรยยาละ
 ต่อไปท่านควรจะสำรวมระวังขอรับ
- (พรรษามาก) : สาธุ สุกฺกุ อาวุโส สังวะริสสามิ
 ทุตติยัมปิ สาธุ สุกฺกุ อาวุโส สังวะริสสามิ
 ตะติยัมปิ สาธุ สุกฺกุ อาวุโส สังวะริสสามิ
 สาธุ ผมจะสำรวมระวังให้ดีที่สุด
 นะ ปุเนวัง กะริสสามิ
 ผมจะไม่ทำเรื่องที่ต้องอาบัติเช่นนั้นอีก
 นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ
 ผมจะไม่พูดเรื่องที่ทำให้ต้องอาบัติเช่นนั้นอีก
 นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ ฯ
 ผมจะไม่คิดเรื่องที่ทำให้ต้องอาบัติเช่นนั้นอีก

(เสร็จพิธี)

คำอธิษฐานเข้าพรรษา

อัมสเตอร์มิง อาวาเส อิมัง เตมาสัง วัสสัง อุเปมิ
ทุติยัมปี อัมสเตอร์มิง อาวาเส อิมัง เตมาสัง วัสสัง อุเปมิ
ตะติยัมปี อัมสเตอร์มิง อาวาเส อิมัง เตมาสัง วัสสัง อุเปมิ
เราเข้ามาอยู่ในอาวาสนี้ ตลอดพรรษา ๓ เดือน

คำสัตตาทะกะณียะ

สัตตาทะกะระณียัง กิจจัง เม อตถิ ตัสสะมา มะยา
คันตัพพัง อัมสเตอร์มิง สัตตาทัพภันตะเร นีวัตติสสามิ
กิจที่ต้องทำสัตตาทะของผมมีอยู่ เพราะฉะนั้น ผมจำต้องไป
ผมจักกลับมาภายในเจ็ดวัน

คำปวารณาออกพรรษา

สังฆัมภันเต ปะวาเรมิ ทิฏฐาเสนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกายะ วา ะ
หันทุ มัง आयัสสะมันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ ปัสสันโต ปะฎีกะริสสามิ ฯ

ทุติยัมปิ ภันเต สังฆัง ปะวาเรมิ ทิฏฐาเสนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกา
ยะ วา ะหันทุ มัง आयัสสะมันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ ปัสสันโต
ปะฎีกะริสสามิ ฯ

ตะติยัมปิ ภันเต สังฆัง ปะวาเรมิ ทิฏฐาเสนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกา
ยะ วา ะหันทุ มัง आयัสสะมันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ ปัสสันโต
ปะฎีกะริสสามิ ฯ

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ (ผู้มีอายุ) ข้าพเจ้าขอปวารณาสงฆ์ ขอท่านทั้งหลาย
โปรดอาศัยความอนุเคราะห์ ว่ากล่าวตักเตือนข้าพเจ้า ด้วยความผิดพลาดที่
ได้เห็นก็ดี ที่ได้ยินก็ดี ด้วยความรังเกียจสงสัยก็ดี ข้าพเจ้าเห็นความผิดพลาด
นั้นอยู่จักกระทำคืน

คำอุปโลกน์สังฆทาน

ยัคเข ภันเต สังโฆ ชานาตุ

ขอพระสงฆ์ทั้งปวงจงฟังข้าพเจ้า บัดนี้ ทายก ทายิกา ผู้มีจิตศรัทธา ได้น้อมนำมาซึ่งภัตตาหาร มาถวายเป็นสังฆทาน แต่พระภิกษุสงฆ์ อันว่าสังฆทานนี้ ย่อมมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ สมเด็จพระพุทธรองค์จะได้จำเพาะเจาะจงว่า เป็นของภิกษุรูปใดรูปหนึ่งก็หามิได้ เพราะเป็นของได้แก่สงฆ์ทั่วสังฆมณฑล พระพุทธรองค์ตรัสว่า ให้แจกกันตามบรรดาที่มาถึง

ฉะนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าจะสมมุติตนเป็นผู้แจกของสงฆ์ พระสงฆ์ทั้งปวงจะเห็นสมควรหรือไม่เห็นสมควร ถ้าเห็นว่าไม่เป็นการสมควรแล้วไซ้ไร ขอจงได้ทักท้วงขึ้นในท่ามกลางสงฆ์ อย่าได้เกรงใจ ถ้าเห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว ก็จงเป็นผู้นิ่งอยู่ (หยุดนิตหนึ่ง)

บัดนี้พระสงฆ์ทั้งปวงนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจ้กรู้ได้ว่าเป็นการสมควรแล้ว จะได้ทำการแจกของสงฆ์ต่อไป ณ กาลบัดนี้

อะยัง ปะฐมะ ภาโค มะหาเถรัสสะ ปาปุณาติ

ส่วนที่ ๑ ย่อมถึงแก่พระเถระผู้ใหญ่ผู้อยู่เหนือข้าพเจ้า

อะวะเสสา ภาคา อัมหากัง ปาปุณันติ

ส่วนที่เหลือจากพระเถระผู้ใหญ่แล้ว ย่อมถึงแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตามบรรดาที่มาถึง พร้อมกันทุกรูป (ตลอดถึงสามเณร อุบาสก อุบาสิกาด้วย) เทอญ

(รับ “สาธุ” พร้อมกัน)

คำถวายสังฆทาน (แบบสามัญ)

ตั้งนะโม ๓ จบ

อิมานิ มะยัง ภันเต สังฆทานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆ์สสะ โอลโน
ชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ สังฆทานิ สะปะริวารานิ
ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายสังฆทาน พร้อม
ด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับซึ่ง
สังฆทาน พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์
เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย มี บิดา มารดา ญาติมิตร และบริวารของ
ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนาน เทอญ

คำถวายสังฆทาน (เพื่ออุทิศให้แก่ผู้ตาย)

อิมานิ มะยัง ภันเต มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆ์สสะ
โธโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ

อิมานิ มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัญ
เจะวะ มาตาปิตุ อาทีนัญจะ ญาตะกานัง กาละกะตานัง ทีฆะรัตตัง
หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ที่เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายซึ่งมะตะกะ
ภัตตอาหาร เพื่อผู้ตาย พร้อมทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอ
พระภิกษุสงฆ์โปรดรับ ซึ่งมะตะกะภัตตอาหารเพื่อผู้ตายนี้ กับทั้งบริวารทั้ง
หลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้ง
หลายด้วย แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า มีมารดาบิดาเป็นต้น และขออุทิศให้
(ชื่อของผู้ที่จะอุทิศกุศลให้) ผู้ซึ่งล่วงลับไปสู่ปรโลกเบื้องหน้าแล้วด้วย สิ้นกาล
นานเทอญ

คำอธิษฐานก่อนใส่บาตร

ข้าวของข้าพเจ้า ขาวดังดอกบัว ยกขึ้นเหนือหัว บูชาพระพุทธ บูชา
พระธรรม ถวายพระสงฆ์ จิตใจจำนงค์ มุ่งตรงต่อพระนิพพาน ขอให้พบดวง
แก้ว ขอให้แคล้วบ่วงมาร ให้พบศาสนาพระศรีอารย์ ในอนาคตกาลเบื้องหน้า
โน้น เทอญ

คำถวายผ้าป่า

อิมานิ มะยัง ภันเต ปังสุกุละจีวะระรานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆ์สสะ
โธโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ

อิมานิ ปังสุกุละจีวะระรานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง
ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้าบังสุกุลจีวร
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ซึ่งผ้า
บังสุกุลจีวร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์
และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำชักผ้าป่า

อิมัง ปังสุกุละจีวะระรัง อัสสามิกัง มัยหัง ปาปุณาติ
ทุติยัมปิ อิมัง ปังสุกุละจีวะระรัง อัสสามิกัง มัยหัง ปาปุณาติ
ตะติยัมปิ อิมัง ปังสุกุละจีวะระรัง อัสสามิกัง มัยหัง ปาปุณาติ

ผ้าบังสุกุลผืนนี้ เป็นผ้าไม่มีเจ้าของหวงแหน ย่อมถึงแก่ข้าพเจ้า

คำถวายผ้ากฐิน

อิมัง มะยัง ภันเต สะปะริวารัง กะฐินะจีวะระหุสสัง สังฆัสสะ
โธโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต

สังโฆ อิมัง สะปะริวารัง กะฐินะหุสสัง ปะฏิคคัณหาตุ ปะฏิคคะเหต
ตะวาจะ อิมินา หุสเสนะ กะฐินัง อัตถะระตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ
สุขายะ นิพพานายะจะ ฯ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้ากฐินจีวร กับ
ทั้งบริวารนี้ แต่พระสงฆ์

ขอพระสงฆ์จงรับ ผ้ากฐินกับทั้งบริวารนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย ครั้นรับ
แล้วขอจงกรานกฐินด้วยผ้านี้ เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
สิ้นกาลนาน เทอญฯ

คำอธิษฐานผ้ากฐิน

(อธิษฐานผ้าสังฆาฏิ)

อิมายะ สังฆาฎิยา กะฐินัง อัตถะรามิ (๓ หน)

ข้าพเจ้ากรานกฐินด้วยผ้าสังฆาฏิ

(อธิษฐานผ้าอุตตราสงค์)

อิมานา อุตตราสังเคหะ กะฐินัง อัตถะรามิ (๓ หน)

ข้าพเจ้ากรานกฐินด้วยผ้าอุตตราสงค์

(อธิษฐานผ้าอันตราวาสก)

อิมินา อันตราวาสะเกนะ กะฐินัง อัตถะรามิ (๓ หน)

ข้าพเจ้ากรานกฐินด้วยผ้าอันตราวาสก

คำอนุโมทนาภคิน

อันภคินผู้ภคินภคินนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า
ประคองอัญชลี กล่าวอย่างนี้ว่า

**อตตะตัง อาวุโส(ภคิน) สังฆัสสะ ภคินัง รัมมิโก ภคินัตถาโร
อะนุโมทามะ**

ท่านเจ้าข้า ภคินของสงฆ์ภคินแล้ว การภคินภคินเป็นธรรม ขอท่าน
ทั้งหลาย อนุโมทนาเถิด

(ภคินผู้อนุโมทนาเหล่านั้น พึงห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ประคอง
อัญชลีกล่าวอย่างนี้ว่า)

**อตตะตัง ภคิน(อาวุโส) สังฆัสสะ ภคินัง รัมมิโก ภคินัตถาโร
อะนุโมทามะ**

ผู้มีอายุ ภคินของสงฆ์ภคินแล้ว การภคินภคินเป็นธรรม เราทั้งหลาย
อนุโมทนา

คำถวายผ้าอาบน้ำฝน

อิมาณี มะยัง ภันเต วัสสิกะสาฎิกานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสงฆ์สสะ
โณโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสงฆ์

อิมาณี วัสสิกะสาฎิกานิ สะปะริวารานิ ปะภูคคัณหาตุ อัมหากัง
ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้าอาบน้ำ
ฝน พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แต่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จง
รับ ผ้าอาบน้ำฝน พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย
เพื่อประโยชน์ และความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้น
กาลนาน เทอญ ฯ

คำถวายเครื่องสักการะวันอาสาฬหบูชา

(นะโม ๓ จบ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงไว้ซึ่งพระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ พระมหากรุณาคุณ ได้ทรงแสดงปฐมเทศนา ประทานอุปสมบท ยัง พระรัตนตรัยให้บังเกิด ในวันอาสาฬหปุณณมี

พุทธะจะรียนี่ บังเกิดประโยชน์ยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แม้เกิดมา ในภายหลัง ให้ได้รับพระศาสนา มีปัญญารักษาตน

วันนี้เป็นวันอาสาฬหปุณณมี ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้เป็นพุทธมามกะ ระลึกถึงพระคุณอันประเสริฐ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ขอถวายคำ ปฏิญาณว่า ข้าพเจ้าจักตั้งอยู่ในศีลธรรมของศาสนา เป็นศาสนะนະทายาท ตลอดชีวิต และขอนอบน้อมบูชาแด่พระองค์ ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ

ด้วยอานุภาพแห่งการบูชา ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย จงปราศจากทุกข์ มีความสุข และรู้แจ้งในศาสนาของพระองค์ ตลอดกาลนาน เทอญ

อาสารพหูซารำลิก

ปวงข้าฯขอประณต	พระสุคตศาสดา
ผู้ทรงพระเมตตา	แก้บรรดา ประชากร
ปวงข้าฯ ไหว้พระธรรม	คุณเลิศล้ำ คำสั่งสอน
ดับทุกข์ ดับนิวรณ์	ชนนิกร ได้สุขใจ
ปวงข้าฯนบพระสงฆ์	ผู้ดำรง ธรรมวินัย
เป็นกำลัง พระจอมไตร	ช่วยแก้ไข ทุกข์ประชา
วันอาสารพะ	องค์พุทธะ เทศนา
ธรรมจักร หลักปัญญา	มรรคา ทางนิพพาน
วันนั้น พระจันทร์เพ็ญ	ลอยดวงเด่น ทัวสถาน
สารนาถ งามตระการ	ดุจวิมาน อินทรา
พระปัญจวัคคีย์	หมู่ฤาษี มีปัญญา
นิงสดับ พระธัมมา	ได้ดวงตา ปัญญาญาณ
โกณฑัญญะ บริสุทธิ	จิตผ่องผุด วิมุตติสาร
เป็นสงฆ์ องค์พยาน	เริ่มหลักฐาน พร้อมองค์ตรัย
ปวงข้าฯ สักการะ	องค์พุทธะ ธรรมสมัย
น้อมกาย วาจาใจ	หมอบกราบไหว้ ปฎิมา
อำนาจ คุณไตรรัตน์	ดุจดั่งฉัตร บังเกสา
ร่มเกล้า ชาวประชา	เปรมปรีดา นิรันดร์ เทอญ

คำถวายเครื่องสักการะวันมาฆบูชา

(นะโม ๓ จบ)

ข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอนอบน้อม พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว เป็นผู้รู้แจ้งโลก เป็นสารถีฝึกบุรุษ ไม่มีผู้อื่นจะยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ เป็นผู้ตื่น เป็นผู้เบิกบาน วันนี้เป็นวันเพ็ญมาฆะ เป็นวันคล้ายกันกับวันที่พระพุทธองค์ประชุมสงฆ์ จำนวน ๑,๒๕๐ รูป ซึ่งมาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย พระสงฆ์ที่มาประชุมกันทั้งหมด ล้วนเป็นพระอรหันต์ ล้วนได้รับการอุปสมบทจากพระพุทธองค์ทั้งสิ้น ข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอน้อมถวาย เครื่องสักการะ มีรูปเทียนดอกไม้ เป็นต้น เพื่อน้อมบูชา พระพุทธองค์ พระธรรม และพระอริยะสงฆ์ทั้งหลาย ขอพระพุทธองค์ซึ่งดับขันธปรินิพพานไปนานแล้ว แต่ยังทรงดำรงอยู่ โดยพระคุณทั้งหลาย มีพระมหากรุณาธิคุณเป็นต้น โปรดทรงพระเมตตา รับเครื่องสักการะ ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

มาฆบูชารำลึก

ปวงข้าฯขอประณต	พระสุคตศาสดา
ผู้ทรงพระเมตตา	แก่บรรดา ประชากร
ปวงข้าฯ ไหว้พระธรรม	คุณเลิศล้ำคำสั่งสอน
ดับทุกข์ ดับนิวรณ์	ชนนิกร ได้สุขใจ
ปวงข้าฯนบพระสงฆ์	ผู้ดำรง ธรรมวินัย
เป็นกำลัง พระจอมไตร	ช่วยแก้ไขทุกข์ประชา
วันเพ็ญ มาฆมาส	ผ่องโสภาส ศาสนา
พระสงฆ์ อภิัญญา	ต่างได้มาประชุมกัน
เวฬุวัน สถานที่	พระ牟尼 อรหันต์
ทรงประกาศ พระสัทธรรม	หลักสำคัญ ธรรมวินัย
ความซื่อ ทุจจริต	สิ่งมีพิษ คิดแก้ไข
ความดี มีแก้ไข	สั่งสมไว้ ในกมล
ดวงใจ ใสสว่าง	เป็นแนวทาง ความหลุดพ้น
หลักธรรม นำปวงชน	บรรลุลผล สถาพร
ปวงข้าฯ ขอนอบน้อม	ประกอบพร้อม อนุสรณ์
พุทธองค์ ชินวร	ประทานพร ปวงข้าฯ เทอญ

คำถวายเครื่องสักการะวันวิสาขบูชา

(นะโม ๓ จบ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงไว้ซึ่งพระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ พระมหากรุณาคุณ ได้ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน ในวันวิสาขะปุณณะมี พุทธจริยานี้ บังเกิดประโยชน์ยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แม้เกิดมาในภายหลัง ให้ได้รับพระศาสนา มีปัญญารักษาตน

วันนี้เป็นวันวิสาขะปุณณะมี ข้าพเจ้าทั้งหลาย ผู้เป็นพุทธมามกะ ระลึกถึงพระคุณอันประเสริฐ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ขอถวายคำปฏิญาณว่า ข้าพเจ้าจักตั้งอยู่ในศีลธรรมของพระศาสนา เป็นศาสนะนະทายาท ตลอดชีวิต และขออนอบน้อมบูชาแด่พระองค์ ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ

ด้วยอานุภาพแห่งการบูชา ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย จงปราศจากทุกข์ มีความสุข และรู้แจ้งในศาสนาของพระองค์ ตลอดกาลนาน เทอญ

วิสาขบูชารำลึก

ปวงข้าฯ ขอประณต	พระสุคตศาสดา
ผู้ทรงพระเมตตา	แก้บรรดา ประชากร
ปวงข้าฯ ไหว้พระธรรม	คุณเลิศล้ำคำสั่งสอน
ดับทุกข์ ดับนิวรณ์	ชนนิกร ได้สุขใจ
ปวงข้าฯ นบพระสงฆ์	ผู้ดำรง ธรรมวินัย
เป็นกำลัง พระจอมไตร	ช่วยแก้ไขทุกข์ประชา
วันเพ็ญ วิสาขะ	สิทธิตะ อุตติมา
เพื่อให้ปวงประชา	สุขอุราทั่วสากล
เป็นวันตรัสรู้	สัมพัญญูรู้มรรคผล
หญิงชายหายมีดมน	ดำรงตน ทางปัญญา
เป็นวันสูนิพพาน	หลุดจากมาร เบียนปีศา
พันโลก โศกนานา	มิกลับมา ฟ้าโลกีย์
พุทธองค์ นิพพานแล้ว	คงเหลือแนวธรรมวิถี
ส่องสว่างทางชีวี	ประชาชี เปรมปรีดา
ปวงข้าฯ สักการะ	องค์พุทธะ ปฎิมา
แทนองค์ พระสัมมาฯ	ผู้เมตตา ประสาทพร
พุทธองค์ โปรดทรงรับ	ขอค้ำับ ชุสิทธิ์
เพื่อสุข สถาพร	ชนนิกร นิรันดร์ เทอญ

บทสวดนบพระคุณ

ปวงข้า ๑ ขอประณต	พระสุคตศาสดา
ผู้ทรงพระเมตตา	แก่บรรดา ประชากร
ปวงข้า ๑ ไหว้พระธรรม	คุณเลิศล้ำคำสั่งสอน
ดับทุกข์ ดับนิวรณ์	ชนนิกร ได้สุขใจ
ปวงข้า ๑ นบพระสงฆ์	ผู้ดำรง ธรรมวินัย
เป็นกำลัง พระจอมไตร	ช่วยแก้ไขทุกข์ประชา
ปวงข้า ๑ กราบพ่อแม่	ผู้ดูแลแต่เกิดมา
คอยระวัง ไม่ห่างตา	ให้ปวงข้า ๑ พันทุกข์ภัย
ปวงข้า ๑ อภิวัต	ผู้ประสาทวิชาให้
คุณครูทั้งหญิงชาย	ศิษย์จำหมายชั่วชีวิ
ปวงข้า ๑ ขอนอบน้อม	ผู้เป็นจอมประชาซี
องค์กษัตริย์ ผู้ทรงมี	ความปราณีประชาชน
ทำดี ทวีผล	แนะนำตนสมเป็นไทย
สามัคคี มอบกายใจ	เพื่อเป็นไทยนิรันดรเอย
อำนาจ คุณไตรรัตน์	ดุจดั่งฉัตร บังเกสา
ร่มเกล้า ชาวประชา	เปรมปรีดา นิรันดร เทอญ

บทสรรเสริญพระพุทธคุณ

(ทำนองสรภัญญะ)

(นำ) อิติปิโส (รับ) ภาคะวา อระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชา
จะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อนุตตะโร ปุริสทัมมะสาระถิ สัตถา
เทวะมนุสสานัง พุทโธ ภาคะวาติฯ

(นำ) องค์ใดพระสัมพุทธ

ตัดมุลกิเลสมาร

หนึ่งในพระทัยท่าน

ราศี บ่ พันพัว

องค์ใดประกอบด้วย

โปรดหมู่ประชากร

ชี้ทางบรรเทาทุกข์

ชี้ทางพระนฤพาน

พร้อมเบญจจะพิธจัก-

เห็นเหตุที่ใกล้ไกล

กำจัดน้ำใจหยาบ

สัตว์โลกได้พึงพิง

ข้า ฯ ขอประณตน์อม

สัมพุทธ ธารารุณ

(รับ) สุวิสุทธิธรรมสันดาน

บ มิหม่นมิหมองมัว

ก็เบิกบานคือดอกบัว

สุวะคนธะกำจร

พระกรุณาตั้งสาคร

มะละโอมะกันดาร

และชีสุขเกษมศานต์

อันพันโคศกวิโยกภัย

ชุจรัส วิมลใส

ก็เจนจบประจักษ์จริง

สันดานบาปแห่งชายหญิง

มละบาปบำเพ็ญบุญ

ศิระเกล้าบังคมคุณ

ณ ภาพนั้นนิรันดร

กราบ

บทสรรเสริญพระธรรมคุณ

(นำ) สวากขาโต (รับ) ภาคะวะตา ธัมโม สันติภูฏโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก
โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติฯ

(นำ) ธรรมะคือคุณากร	(รับ) ส่วนชอบสาธร
จุดดวงประทีปชีवाल	แห่งองค์พระศาสดาจารย์
ส่องสว่างสันดาน	สว่างกระจ่างใจมล
ธรรมใดนับโดยมรรคผล	เป็นแปดพึงยล
และแก้กับทั้งนฤพาน	สมญาโลกอุดรพิสดาร
อันลึกโอฬาร	พิสุทธิพิเศษสุกใส
อีกธรรมต้นทางครรไล	นามขนานขานไซ
ปฏิบัติปริยัติเป็นสอง	คือทางดำเนินดูจะคล่อง
ให้สว่างลุปอง	ยังโลกอุดรโดยตรง
ข้าฯ ขอโอนอ่อนอุตมงค์	นบธรรมจ้านง
ด้วยจิตและกายวาจา	

บทสรรเสริญพระสังฆคุณ

(นำ)สุปะฏิปันโน (รับ) ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน
ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ ญาณะปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัญญะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย
ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง
โลกัสสาตีฯ

(นำ) สงฆ์ใดสาวกศาสดา
แต่องค์สมเด็จพระวันต์
ลู่ทางที่อัน
โดยเสด็จพระผู้ตรัสไตร
สะอาดและปราศมัวหมอง
บ มิลำพอง
เป็นเนื่อนาบุญอันไพ-
และเกิดพิบูลพูนผล
มีคุณอนันท์
ข้าฯขอนบหมู่พระศรา-
นุคุณประดุจรำพัน
พระไตรรัตน์อัน
จงช่วยขจัดโพลภัย
จงดับและกลับเสื่อมสูญฯ

(รับ) รัับปฏิบัติมา
เห็นแจ้งจตุสัจเสด็จบรร-
ระงับและดับทุกข์ภัย
ปัญญาส่องใส
เห็นห่างทางข้าศึกปอง
ด้วยกาย และวาจาใจ
ศาลแต่โลกีย์
สมญาเอารสทศพล
อนึ่งจะนับเหลือตรา
พกทรงคุณา
ด้วยเดชบุญข้าอภิวันท์
อุดมดิเรกนิรัตติสัย
อันตรายใดใด
(กราบ)

คำถวายเสนาสนะ กุฎี วิหาร

อิมาโน มะยัง ภันเต เสนาสนานิ อาคะตานุคะตัสสะ จาตุททิสัสสะ

ภิกขุสังฆัสสะ โอนุชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมาโน

เสนาสนานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย เสนาสนะเหล่านี้
แต่พระภิกษุสงฆ์ ผู้มีในทิศทั้ง ๔ ที่มาแล้วก็ดี ยังไม่มาแล้วก็ดี ขอพระภิกษุสงฆ์จง
รับ เสนาสนะเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่
ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำถวายยารักษาโรค

อิมาโน มะยัง ภันเต คิลานะเภสัชชานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ

โอนุชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุ สังโฆ อิมาโน คิลานะเภสัชชานิ

สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัญเจะวะ มาตาปิตุ อาทีนัญจะ

ญาตะกานัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ยาบำบัดความ
ป่วยไข้ กับทั้งเวชชะภัณฑ์ทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์

ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ยาบำบัดความป่วยไข้ และเวชชะภัณฑ์ทั้งหลาย
เหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ด้วย แก่ญาติทั้งหลาย มีมารดา บิดา เป็นต้นด้วย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำถวายพระพุทธรูป

อิมัง ภันเต พุทธะรูปัง ภิกขุ สังฆัสสะ โอนิโณชยามะ อายะติง
สาสะนัสสะ อะติโรจะนายะ จะ ถาวะรายะ จะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ

อิมัง พุทธะรูปัง ปะภุคคัณหาคู อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ
ข้าแต่ท่านพระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ซึ่งพระพุทธรูปนี้
แด่พระสงฆ์ เพื่อความรุ่งเรือง และเพื่อความถาวรแห่งพระศาสนา
สืบต่อไป

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับ ซึ่งพระพุทธรูปนี้ ของข้าพเจ้า
ทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญฯ

คำถวายกระถางสำหรับลอยประทีป

มะยัง อิมินา ปะทีเปนะ อะสุกายะ นัมมะทายะ นะทียา ปุลิเนฐิตัง
มุณีโน ปาทะวะลัญชัง อะภิปูเชมะ อะยัง ปะทีเปนะ มุณีโน ปาทะวะลัญชัสสะ
ปูชา อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ สังวัตตะตุ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอบูชาซึ่งรอยพระพุทธรูปบาท ที่ตั้งอยู่เหนือหาดทราย
ในแม่น้ำชีอะนะมมะทานะทีโน้น ด้วยประทีปนี้ ด้วยการบูชารอยพระพุทธรูปบาท
ด้วยประทีปนี้ ขอจงเป็นไปเพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
สิ้นกาลนาน เทอญฯ

คำถวายคัมภีร์พระธรรม

มะยัง ภันเต อิมัง สะปะริวารัง โปฏฐะกะคันถัง พะหุชชะนะ หิตายะ
พะหุชชะนะสุขายะ มะหาเถเรหิ ยุตตัมปะยุตตัง ฐัมมิกัง ฐัมมะลัทธัง
จาตุททิสสะสะ ภิกขุสังฆัสสะ โอนะชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ
อิมัง สะปะริวารัง โปฏฐะกะคันถัง พะหุชชะนะหิตายะ พะหุชชะนะสุขายะ
มะหาเถเรหิ ยุตตัมปะยุตตัง ฐัมมิกัง ฐัมมะลัทธัง ปะภุคคัณหาตุ อัมหากัง
ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ซึ่งคัมภีร์พระธรรม
อันพระมหาเถระทั้งหลาย ได้ชำระสอบทานแล้ว อันเกิดขึ้นโดยชอบธรรม อัน
ได้มาโดยชอบธรรม กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แต่พระภิกษุสงฆ์ผู้มีในทิศ
ทั้ง ๔

ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ซึ่งคัมภีร์พระธรรม อันพระมหาเถระทั้งหลาย
ได้ชำระสอบทานแล้ว อันเกิดขึ้นแล้วโดยชอบธรรม อันได้มาโดยชอบธรรม
กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความ
สุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำถวายเวจกุฎี

(ห่อน้ำ หองสุขา)

มะยัง ภันเต อิมัง วัจจะกุฎิง อาคะตนาคะตัสสะ จาตุททิสัสสะ
ภิกขุสังฆัสสะ โอนชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมัง วัจจะกุฎิง
ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ซึ่งเวจกุฎีหลังนี้
แก่พระภิกษุสงฆ์ผู้มีมาในทิศทั้งสี่ ที่มาถึงแล้วก็ดี ที่ยังไม่มาถึงก็ดี ขอพระภิกษุสงฆ์
จงรับ ซึ่งเวจกุฎีหลังนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่
ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำวันทาขอขมาพระ (วันทาหลวง)

วันทามิ พุทธัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะเถ เม ภันเต

วันทามิ ธัมมัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะเถ เม ภันเต

วันทามิ สังฆัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะเถ เม ภันเต

วันทามิ คระอุปัชฌายาจารย์เย สัพพัง เม โทสัง ขะมะเถ เม ภันเต

วันทามิ กัมมัฏฐานัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะเถ เม ภันเต

วันทามิ อารามะ พัทธะสีมายัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะเถ เม ภันเต

วันทามิ เจตียัง สัพพัง สัพพัญญูเนสสุ ปะติภูตฺติตา สะวีระกะธาตุ

มะหาโพธิง พุทธะรูปัง สะกาลัง สะทา นาคะโลกะ เทวะโลกะ พรหมะโลกะ

ซัมพุทฺธิเป ลังกาทีเป สะวีระธาตุโย เกสะธาตุโย อะระหันตะธาตุโย เจตียัง

คันธะกุฎิง จะตุราสีติ สะหัสเส ธัมมกัณเฑ สัพเพสัง ปาทะเจตียัง อะหัง

วันทามิ สัพพะโสฯ

คำกรวดน้ำแบบพื้นเมือง (ล้านนา)

อิหัง ทานะ กัมมัง นิพพานะ ปัจจะโย โหนตุ โน นิจจัง
อิหัง สีละ กัมมัง นิพพานะ ปัจจะโย โหนตุ โน นิจจัง
อิหัง ภาวะนา กัมมัง นิพพานะ ปัจจะโย โหนตุ โน นิจจัง
ยังกิญฺจิ กุสะลัง กัตตัพพัง กัมมัง สัพเพหิ กะเตหิ กะตัง ปุญฺญัง โน
อนุโมทนต์ุ สุนันตุ โภนโต เย เทวา อัสสะมิง ฐาเน อาธิศะตา ทีฆายุกา
สะทา โหนตุ สัพพะสัตตตานัง สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ มาตา ปิตา สุขิตา
โหนตุ

ทุกข์ปปะมฺญจันตุ สัพเพ ญาตะกา สุขิตา โหนตุ
ทุกข์ปปะมฺญจันตุ สัพเพ อะญาตะกา สุขิตา โหนตุ
ทุกข์ปปะมฺญจันตุ สัพเพ ปิสสา สัพเพ ยักขา สัพเพ เปตา สุขิตา
โหนตุ

ทุกข์ปปะมฺญจันตุ สัพเพ นกขัตตา สุขิตา โหนตุ
ทุกข์ปปะมฺญจันตุ สัพเพ เทวา สุขิตา โหนตุ
ทุกข์ปปะมฺญจันตุ สัพเพ อาจะริยุปัชฌายา สุขิตา โหนตุ
ทุกข์ปปะมฺญจันตุ สัพพะ สัมปัตติโย สะมิชฌันตุโว

คำถวายเทียนพรรษา

อิมัง ภัณฑะ พุทธบูชาเย วัสสะคะตัง ปะทีปัง ภิกขุ สังฆัสสะ
โธโนชะยามะ สาธุ โน ภัณฑะ

อิมัง วัสสะคะตัง ปะทีปัง ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัญจะ มาตาปิตุ
อาทีนัญจะ เปตานัง สัพเพสสุจะ เทวะตานัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ซึ่งเทียนประจำ
พรรษาเล่มนี้ เพื่อเป็นพุทธบูชา แต่พระภิกษุสงฆ์

ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ซึ่งเทียนประจำพรรษาเล่มนี้ เพื่อประโยชน์ เพื่อ
ความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย แก่มารดาบิดา ญาติสายโลหิต มิตรสหาย ที่
ล่วงลับไปแล้วยังปรโลกด้วย กับเทพยดาทั้งหลายทั้งปวง สิ้นกาลนาน เทอญ

คำบูชาสถานที่ประสูติ

วันทา มิ ภัณฑะ ภาคะวา อิมัง สังเวชนียัง ฐานัง ยัตถาคะโตมहि
สัทธัสสะ กุละปุตตัสสะ ทัสสะนียัง อิธะ ลุมพินีวะเน ตะถาคะเตนะ
มัชฌิเมสุ ชะนะปะเทสุ อะริยะเกสุ มะนุสเสสุ อุปปันนัง ภาสิตา จะ
อาสะภิวาจา อัคโคหะมัสสะมิ โลกัสสะ เขฏฐโฐหะมัสสะมิ โลกัสสะ
เสฏฐโฐหะมัสสะมิ โลกัสสะ อะยะมันติมา เม ชาติ นัตถิทานิ ปุณฺพกะโวติ
สาธุ โน ภัณฑะ อิเมหิ สักกาเรหิ อะภิปุชะยามิ สวากขาตัญจะ
นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าได้จาริกตามรอยบาท
พระศาสดามาถึงแล้ว ขอถวายอภิวาท สังเวชนียสถาน ที่กุลบุตรผู้มีจิตศรัทธา
ควรทักສนา(ควรเห็น) อันเป็นสถานที่ ที่พระตถาคตเจ้า เสด็จอุบัติขึ้นแล้ว ใน
หมู่มนุษย์ชาวอริยะกะ ในมัชฌิมชนบท ณ สวันลุมพินีนี้ และได้ตรัสอาสะภี
วาทว่า “ เราจะเป็นผู้เลิศที่สุดในโลก เราจะเป็นผู้เจริญที่สุดในโลก เราจะ
เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในโลก การเกิดของเรานี้เป็นชาติสุดท้าย บัดนี้จะไม่มีการ
ใหม่อีก ”

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ขอบูชาโดยยั้ง ด้วยเครื่อง
สักการะเหล่านี้ และขอน้อมระลึกถึง พระธรรมที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขอการ
บูชาสักการะในครั้งนี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพระพุทธเจ้า
ตลอดกาลนาน เทอญ

คำอธิษฐาน ณ แดนประสูติ

ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล ที่ข้าพเจ้าได้จาริกธรรม บำเพ็ญบุญมาตลอด
เส้นทางสังเวชนียสถานทั้งสี่ตำบล ครบบริบูรณ์ ด้วยศรัทธาเลื่อมใสต่อพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ในครั้งนี้ ขอจงเป็นบารมี อำนาจผลให้ชีวิต ของข้าพระพุทธเจ้า
บังเกิดความสำเร็จ ความเจริญรุ่งเรือง ในหน้าที่การงาน หากเวียนว่ายตาย
เกิด ในวัฏฏสงสาร ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าจงเกิดในตระกูลดี มีสัมมาทิฐิ ได้
พบพระพุทธศาสนา ในทุกภพทุกชาติ ได้พบพระพุทธเจ้า ได้ฟังธรรม มีปัญญา
รู้ธรรม ที่ทรงแสดงแล้ว จนได้บรรลุ ถึงซึ่งความพ้นทุกข์ คือพระนิพพาน ด้วย
เทอญ

คำบูชาสถานที่ตรัสรู้

วันทามิ ภันเต ภาวะะวา อิมัง โพธิรุกขเจตียัง สังเวชนียัง ฐานัง
ยัตถาคะโตมะหิ สัทธัสสะ กุละปุตตัสสะ ทัสสะเนียง อีระ คะยาสีเส
ตะถาคะเตนะ สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรหมะเก
สัสสะมะณะพราหมะนียา ปะชาเย สะเทวมะนุสสาเย อะนุตตะรัง
สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทฺธัง สาธุ โน ภันเต อิมะหิ สักกาเรหิ อภิปุชยามิ
สวากขาตัญจะ นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ได้จาริกตามรอย
บาทพระศาสดามาถึงแล้ว ขอถวายอภิวาท ต้นพระศรีมหาโพธิ์ และพระเจดีย์
นี้ อันเป็นสังเวชนียสถาน ที่กุลบุตรผู้มีศรัทธา ควรมาเห็น เป็นสถานที่พระ
ตถาคตเจ้า ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว ซึ่งอนุตตระสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลก
พร้อมทั้งเทวะโลก มารระโลก พรหมมะโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสละ
พราหมณ์ เทวดาและมนุษย์ ณ ตำบลคยาสีสะประเทศแห่งนี้ ข้าแต่พระองค์ผู้
เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้ และขอน้อม
ระลึกถึงพระธรรม ที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขออานุภาพแห่งการสักการะในครั้ง
นี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตลอดกาลนาน
เทอญ

คำนมัสการพระศรีมหาโพธิ์

โพธิ์ ตัสสะ ภาคะวะโต อัสนัตถโถติ ปะวุจจะติ โหติ โย โคตะโม
พุทธโธ สาระณัง สัพพะปาณีนัง ฐะปะยิตะวานะ ธัมโมกัง ปัจฉิมะ ชะนะ
โพธะนัง โส รุกโข โพธิคะยายัง ฐิตो พิตาระคามะเก มะหาโพธิพุทธะคะยา
นาเม ยัตถะ ทัยยัสสะ สันตะโก อวาโส ทัยยะภิกขุณัง สัลเลขะ วุตติ
โยคินัง วันทิตो โพธิรุกขัมหิ สัมพุทธโธ ปุณะ วันทิตो สัทธัมโม วันทิตो เยวะ
สุสังโฆ โหติ วันทิตो วันทนาชะนิตัง ปุญญัญ อติยัง ระตะนัตตะเย
อันตะรายา วินัสสันตุ โหตุ จะ เตชะสา โลเก รัฏฐัง สุขัง เสติ นิมมะลัง
สัพพะสาสะนัง ทีฆายุกา ปะชา สัพเพ อะนินฺหา นิรุปีททะวาติ

ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ซึ่งเป็นที่ตรัสรู้ ของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระนาม
ว่า โคตะมะพุทธเจ้า ผู้เป็นที่ระลึกถึง ของสรรพพระสัตว์ เพราะทรง ประดิษ
ฐานพระธรรม ไว้ให้ชนภายหลังได้รู้ ต้นพระศรีมหาโพธิ์นั้น มีผู้ขนานนามว่า
“อัสสัถะพฤกษ์”เมื่อเราทั้งหลาย กราบไหว้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ เชื่อว่าได้
กราบไหว้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสัทธรรมเจ้า และพระอริยะสงฆ์เจ้า ผู้
ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ บุญใดอันเกิดแล้ว จากการกราบไหว้พระรัตนตรัย ด้วย
ประการฉะนี้ ขอเดชแห่งบุญนั้น บันดาลให้อันตรายทั้งหลาย จงพินาศไป
ความสวัสดีจงบังเกิดมี ทุกประเทศในโลกนี้ จงอยู่เป็นสุข ทุกศาสนาในโลกนี้
จงปราศจากมลทิน ประชากรทุกหมู่เหล่า จงมีอายุยืนยาว ไม่มีทุกข์ ไม่มีเวร
และปราศจากอุปัทวะ ทุกประการเทอญ

คำอธิษฐานใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์

ขอเดชะด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล เจตนาอันมุ่งมั่น ความเพียรอันบริสุทธิ์ ที่ข้าพระพุทธเจ้า ตั้งใจเดินทางจาริกมาในครั้งนี้ เพื่อน้อมกราบนมัสการองค์ พระพุทธเจ้า ด้วยศรัทธาต่อการตรัสรู้ธรรม ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยบุญกุศลนี้ ขอจงเป็นบารมี เป็นพะละวะ เป็นปัจจัย เป็นอนุสัยตามส่ง ให้ข้าพเจ้า ได้เกิดปัญญาญาณ ได้ดวงตาเห็นธรรม รู้แจ้งเห็นจริง รู้ยิ่งเห็นตาม ซึ่งพระธรรม ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสรู้ชอบแล้ว ณ สถานที่แห่งนี้ หากแม้ว่า ถ้าข้าพระพุทธเจ้า ยังเวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวัฏฏะสงสาร ขอให้ ข้าพระพุทธเจ้า จงประสบความสำเร็จ ด้วยศีลและโภคะทรัพย์ พร้อมด้วย สติปัญญา มีบุญที่จักได้ บำเพ็ญธรรม ตามรอยบาท แห่งองค์พระศาสดา จนถึงความพ้นทุกข์ คือพระนิพพาน ในอนาคตกาล ไม่นานนี้ด้วย เทอญ สาธุ...สาธุ...สาธุ

คำบูชาพระพุทธเมตตา

วันทามิ อิมัง พุทธะเมตตาปะภิมัง อิมัสสะมิง คะยาสีเส ปุชาระเห
สักการะภูเต เจติยา สุปะติฏฐิตัง

อิมินา ปะนะ วันทะเนนะ มา เม ทะลิตธิยัง อะหุ พะหุชะนัง ปิโย
โหมมิ มะนาโป สารุ โน ภัันเต อิเมหิ สักกาเรหิ อะภิปู ชะยามิ

ข้าพระพุทธเจ้าขอกราบไหว้ พระพุทธเมตตาปฏิมากรนี้ ซึ่งประดิษฐาน
ตั้งมั่นดีแล้ว ในองค์พระเจดีย์ที่คະยาສီสะประเทศ อันเป็นสถานที่ ควรแก่
เครื่องบูชาสักการะ ด้วยการกราบไหว้ ขอความเป็นผู้ขัดสน อย่าได้มีแก่ข้า
พระพุทธเจ้าเลย ขอให้ข้าพระพุทธเจ้า เป็นที่รักที่พอใจ ของคนทั่วไป ข้าแต่
พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้

คำบูชาธัมเมกขะสถูปที่แสดงปฐมเทศนา

วันทามิ ภันเต ภาคะวา อิมัง ธัมเมกขะเจตียัง สังเวชนียัง ฐานัง
ยัตถาคะโตมะหิ สัทธัสสะ กุละปุตตัสสะ ทัสสะนียัง อาสาพะหะปุณณะมียัง
อิระ พาราณะสิยัง อิลิปตะเน มิคะทาเย ตะถาคะเตนะ ปัญจะวัคคิยานัง
ภิกขุณัง อะนุตตะรัง ธัมมะจักกััง ปะฐะมัง ปะวัตเตตะวา จัตตาริ
อะริยะสัจจานิ ปะกาสิทานิ สาธุ โน ภันเต อิเมหิ สักกาเรหิ อะภิปุชยามิ
สวากขาตัญจะ นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ได้จาริกตามรอย
บาทพระศาสดา มาถึงแล้ว ขอถวายอภิวาท ธัมเมกขะสถูปนี้ อันเป็นสังเวชนี
ยะสถาน ที่กุลละบุตรผู้มีศรัทธา ควรมาเห็น เป็นสถานที่พระตถาคตเจ้า ได้ยัง
พระธรรมมะจักร ให้เป็นไป แก่พระภิกษุปัญจะวัคคีย์ ที่ป่าอิสิปตะนยะมฤค
คทายะวัน แขวงเมืองพาราณสีนี้ ในวันอาสาฬหะปุณณะมี ข้าแต่พระองค์
ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้ และขอน้อม
ระลึกถึงพระธรรม ที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขออานุภาพแห่งการบูชา สักการะใน
ครั้งนี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตลอดกาล
นาน เทอญฯ

คำอธิษฐานที่ธัมเมกขะสถูป

พระพุทธองค์ทรงประสบความสำเร็จในการแสดงธรรม ทรงได้บิรवार เป็นอริยะสาวกผู้ได้ดวงตาเห็นธรรมองค์แรก และได้บิรवारชุดแรก ด้วยอำนาจ ศรัทธาที่มุ่งมั่น ตั้งใจเดินทางมาไหว้สถานที่นี้ ขอจงเป็นบารมีการได้ดวงตา เห็นธรรม รู้แจ้งเห็นจริงตามพระธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดงแล้ว จงบังเกิด มีแก่ข้าพเจ้าด้วย ขอบุญกุศลนี้ จงประทานพรให้ลูกหลาน บิรवार ญาติมิตร ของข้าพเจ้า (ระบุชื่อ.....) ให้มีสติปัญญา เจริญรุ่งเรือง ประสบความสำเร็จ สมหวัง (เรื่องระบุ.....) ด้วยเทอญ

คำบูชาพระพุทธปรีนิพพาน

วันทามิ อิมัง พุทธะปะฎิมัง อิมัสสะมิง กุสินารายัง สาละวะโนทะเย
พุทธัสสะ ภาคะวะโต ปรีนิพพานันฎฐาเน อะยัง วันทะยา อัมหากัง
ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

ข้าพระพุทธเจ้า ขอกราบไหว้สักการะ บูชาพระพุทธะปะฎิมานี้ ณ สาลวโนทยาน ที่เมืองกุสินารานี้ อันเป็นสถานที่เสด็จดับขันธะปะรินิพพาน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอการกราบไหว้ จงเป็นไปเพื่อ ประโยชน์ เพื่อความสุข ความเจริญ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนาน เทอญ

คำถวายผ้าสักการะพระพุทธรูปนิพพาน

อิมัง มะยัง ภันเต สิงคิวัณณัง วियะ ปารุปะนะวัตถัง สะปะริวารัง
โลกะนาถัสสะ ณะคะวะโต โอนุชชะยามะ สาธุ โน ภันเต ณะคะวา
สุจิระปะรินิพพุโตปิ อิมัง ปารุปะนะวัตถัง สะปะริวารัง ทุกคะตานี้ตัง
ป็นณาการะภูตัง ปะภูคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง นิพพานายะ หิตายะ
สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอน้อม
ถวายผ้าห่มสักการะผืนนี้ ซึ่งมีสีดุดั่งทอง พร้อมทั้งบริวารเหล่านี้ แต่พระผู้มี
พระภาคเจ้า ผู้เป็นนาถะของโลก ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ปรินิพพานนาน
แล้ว ณ ที่นี้ ได้โปรดรับผ้าห่มสักการะผืนนี้ อันเป็นเครื่องบรรณาการที่นำมา
ถวาย พร้อมทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์
เกื้อกูล เพื่อความสุข เพื่อมรรค ผล นิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน
เทอญ

คำบูชาสฤปปปรินิพพาน

วันทามิ อิมัง ปรินิพพานะธูปัง อิมัสสะมิง กุสินารายัง
สาละวะโนทะเย พุทฺธัสสะ ภาคะวะโต ประรินิพพานัญญุชานะ อะยัง
วันทะนา อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ สาธุ โน ภันเต อิเมหิ
สัkkการะ อะภิปุชะยามิ สวากขาตัญจะ นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ
สุขายะ

ข้าพระพุทธเจ้า ขอกราบไหว้สักการะบูชาสฤปป อันเป็นสถานที่เสด็จ
ดับขันธะปรินิพพาน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ สาละวันทยาน
ที่เมืองกุสินารานี้

ขอการกราบไหว้สักการะบูชา นี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข
ความเจริญ ของข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ

คำบูชาสถานที่ถวายพระเพลิง

วันทามิ อิมัง เจตียัง มะกุกฺกัพพะณะนะสัญญิตัง ทัสสะเนยยัง สังเวชะนี
ยัง พุทฺธัสสะ ภาคะวะโต สะรีรัสสะ ฌาปะนัญญุชานัง อะยัง วันทะนา
อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

ข้าพระพุทธเจ้าขอกราบไหว้ สักการะบูชา พระเจดีย์อันมีชื่อว่า
มะกุกฺกัพพะณะนะเจตีย์ อันเป็นสถานที่ ถวายพระเพลิงพระพุทธรูปะสะรีระ ของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นสถานที่ควรเห็น ควรให้เกิดความ
สังเวช ขอการกราบไหว้สักการะบูชา นี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข
ความเจริญ ของข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ

คำบูชาเวฬุวันมหาวิหาร

วันทามิ ภันเต ภาคะวา อิมัง เวฬุวะนัง กะลันทะกะ นิวาปังทินนัง
รัญญา พิมพิสาเรนนะ พุทธะสาสะเน ปะฐุมมะ สังฆารามะภูตัง ยัตถาคะโต
มะหิ อีระ โข ปะนะ ภาคะวะตา เปตานะ มะนุกัมปายะ ติโรกุกทะสุตตัง
กะถิตัง อักคะสาวะกะยุคัง สัทธัง มาฆะปุณณมียัญจะ อัทตะเตระสันนัง
ชีณาสะวะสะหัสสานัง มะหาสันนิปาเตนะ โอวาทะปาฏิโมกขัง อุททิฏฐัง
สาธุ โน ภันเต อิเมหิ สักกาเรหิ อะภิปุชะยามิ สวากขาตัญจะ
นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าได้จาริก ตามรอยบาท
พระศาสดามาถึงแล้ว ขอถวายอะภิวาท เวฬุวันาราม สอนไม้ไผ่แห่งนี้ ซึ่ง
พระเจ้าพิมพิสาร ผู้เป็นจอมแห่งชาวมะคธ ได้น้อมถวาย ให้เป็นปฐมสังฆาราม
ในพระพุทธศาสนา ก็แล ณ สถานที่นี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงแสดง
โอวาทะปาฏิโมกข์ ในวันมาฆบูชา จาตุรงคะสันนิบาต ท่ามกลางหมู่แห่งพระ
อรหันตสาวก ๑,๒๕๐ รูป ทรงประกาศหลักธรรมแก่พุทธบริษัท ให้ได้ดวงตา
เห็นธรรมโดยทั่ว และให้การบวชด้วยวิธีเอหิภิกขุอุปสัมปทาแก่พระอัครระ
สาวก พร้อมด้วยแผ่นส่วนบุญ แก่เปรตชนในกาลครั้งนั้น ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ข้าพระพุทธเจ้าขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้ และขอน้อมระลึก
ถึงพระธรรม ที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขอการบูชาสักการะในครั้งนี้ จงเป็นไปเพื่อ
ประโยชน์ เพื่อความสุข ในมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ แก่
ข้าพระพุทธเจ้า ตลอดกาลนานเทอญ

คำบูชามูลคันธกุฎี เขตวันมหาวิหาร

วันทามิ ภัณฑะ ภาคะวา อิมัง สāvātthiyāgā เขตวะระนัง อะนาคะปิณฑิกัสสะ
อารามัง ยัตถาคะโถมะหิ อิธะ โข ปะนะ ภาคะวา เอภุณะวีสังวัสสานิ
วิหาสิ มังคะละสุตตัง เทเสสิ ฐิตะ อะหัง อังคฺลิมาละ ตะวัณฺจะติฎฐาติ
อังคฺลิมาละโจรัง อะภิชินิ ปะภูติละภา สะติง ภาคะนิตติ ปะภุจาจารย์จะ
สะติวิระหิตัง วินะสิ

สาธุ โน ภัณฑะ อิมะหิ สักกาเรหิ อะภิปุชะยามิ สวากขาตัญจะ
นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าได้จาริก ตามรอยบาท
พระศาสดามาถึงแล้ว ขอน้อมถวายอภิวัต เขตวันมหาวิหาร ที่
อนาคะปิณฑิกะเศรษฐีสร้างถวาย พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประทับอยู่แล้ว ณ
ที่นี่ นานถึง ๑๙ พรรษา ทรงแสดงมงคลสูตร เพื่อแก้ปัญหาของเทวดาและ
มนุษย์ และทรงแสดงธรรม อันเป็นอุบายเครื่องนำออกจากทุกข์ทั้งปวง ทรง
ชนะเหนือโจรองคฺลิมาล และยังบุคคลผู้มีสติวิปลาส ให้สมประดี ณ สถานที่
แห่งนี้

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักกา
ระเหล่านี้ และขอน้อมระลึกถึง พระธรรมที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขอการบูชาสัก
การะในครั้งนี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข และเพื่อมรรคผล นิพพาน
แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตลอดกาลนานเทอญ

คำบูชาเจดีย์นาลันทา

วันทามิ ภันเต ภาคะวา อิมัง นาลันทามะหาวิหารัง
ยัตถาคะโถมะหิ ยะหัง สารีปุตโต ชาโต เจวะ ประนิพพุโต จะ โส กิระ
กะตัญญูกะตะเวทิตายะ สมนันนาคะตัตตา นิพพาน นะสะมะเย
สัณฺชาติเทสัง ปัจจาคันตะวา มาตะรัง โสตาปัตติ ฆะเล ปะติฏฐาเปตะวา
อะรุณฺคคะมะเนเยวะ ชาตะวะระเก นิพพุโต

สาธุ โน ภันเต อิเมหิ สักกาเรหิ อะภิปุชเยยามิ สวากขาตัญจะ
นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าได้จาริก ตามรอยบาท
พระศาสดามาถึงแล้ว ขอน้อมถวายอะภิวาท นาลันทามะหาวิหาร ที่
พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม ทั้งเป็นที่เกิดและนิพพาน ของอัคระระสาวก นามว่า
พระสารีบุตร ผู้เลิศด้วยปัญญา และเปี่ยมด้วยความกะตัญญู คือโปรตมารดา
ให้บรรลู่โสตาปัตติผล ในเวลารุ่งอรุณ และเป็นสถานที่ชุมนุม แห่งสงฆ์ผู้ใคร่ศึกษา
ในพระธรรมวินัย ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักกา
ระเหล่านี้ และขอน้อมระลึกถึงพระธรรม ที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขอการบูชาสัก
การะในครั้งนี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข และเพื่อมรรคผล นิพพาน
แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตลอดกาลนานเทอญ

คำบูชามูละคันธกุฎี คิษณกุฎ

วันทามิ ภัณฑเต ภาคะวา อิมัง รัมมะนียัง ราชะคะเท คิษณะกุฎ
มูละคันธกุฎิง ยัตถาคะโตมะหิ ยัง อาคัมมะ ราชา พิมพิสาโร
มะระณาสันนะกาเล พุทธารัมมะณัง ปิตัง ภาเวติ ยัสสาวิทูเร ปุพเพ
จะตุโลกะปาลาทีนัง ธัมโม จะ วินะโย จะ เทลิตโต ปัญญุตโต

สาธู โน ภัณฑเต อิเมหิ สักกาเรหิ อะภิปุชะยามิ สวากขาตัญจะ
นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าได้จาริก ตามรอยบาท
พระศาสดามาถึงแล้ว ขอน้อมถวายอะภิวาท มูลคันธกุฎี บนยอดเขาคิษณะกุฎ
ในมหานครราชคฤห์แห่งนี้ อันเป็นรมมะณียะสถานที่เคยประทับ ของพระผู้มี
พระภาคเจ้า และบัญญัติพระวินัย แสดงธรรมอันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์
มีซึ่งทำวจตุโลกบาล ได้แวดล้อมในกาลครั้งก่อน

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้า ขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักกา
ระเหล่านี้ และขอน้อมระลึกถึงพระธรรม ที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขอการบูชาสัก
การะในครั้งนี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน แก่
ข้าพระพุทธเจ้า ตลอดกาลนานเทอญ

คำบูชาที่ถ้ำสุกรขาคา

วันทามิ ภัณฑะ ภาคะวา อิมัง คิขณะภูฏะปัพพะตะปาเท
สุกะระชาตะคุหัง ยัตถาคะโตมะหิ อิธะ โข ปะนะ ภาคะวา เวทะนา
ปะริคคะหะสุตตัง เทเสถิ ยัง สุตตะวา สารีปุตโต อระหัตตัง สัจฉากา
ลิ ภาคิเนยโย จัสสะ ปะริพพาชะโก โสตาปัตติมะเล ปะติฏฐะหิ
สาธู โน ภัณฑะ อิเมหิ สักกาเรหิ อะภิปุชะยามิ สวากขาตัญจะ
นะมามิ มัยหัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าได้จาริกตามรอยบาท
พระศาสดามาถึงแล้ว ขอถวายอภิวาท ถ้ำสุกรขาคา สถานที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ได้ทรงแสดงธรรมชื่อเวทนาปะริคคะหะสูตร เป็นเหตุให้พระสารีบุตร ผู้เป็น
อัคระระสาวก ได้บรรลุนิพพาน และทีฆะนยะปะริพพาชก ได้บรรลุนิ
โสดาบัน

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าขอบูชาโดยยิ่ง ด้วยเครื่องสักการะ
เหล่านี้ และขอน้อมระลึกถึงพระธรรม ที่ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ขอการบูชาสักการะ
ในครั้งนี้ จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อความถึงพร้อมแห่งปัญญา
ญาณ ในชาตินี้ และชาติหน้า แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตลอดกาลนาน เทอญ

คำถวายหนังสือ

อิmani มะย้ง ภันเต ปณณานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆ์สสะ
โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ

อิmani ปณณานิ สะปะริวารานิ ปฏิกคัณหาตุ อัมหากัณเฑวะ
มาตาปิตุ อาทีนัญจะ ญาตะกานัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย หนังสือกับ
บริวารทั้งหลายเหล่านี้ แต่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ หนังสือกับ
ทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่
ข้าพเจ้าทั้งหลาย และญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้น
สิ้นกาลนาน เทอญ

กิจวัตร ๑๐ อย่าง

๑. ลงอุโบสถ
๒. บิณฑบาตเลี้ยงชีพ
๓. สวดมนต์ไหว้พระ
๔. กวาดอาวาส วิหาร ลานพระเจดีย์
๕. รักษาผ้าครอง
๖. อยู่ปริวาสกรรม
๗. โกงนผม ปลงหนวด ตัดเล็บ
๘. ศึกษาสิกขาบท และปฏิบัติพระอาจารย์
๙. เทศนาบัตติ (ปลงอาบัติ)
๑๐. พิจารณาปัจจัยจะเวกขณะทั้ง ๔ เป็นต้น

กิจวัตร ๑๐ อย่างเหล่านี้ ควรที่ภิกษุจะต้องศึกษาให้ทราบความชัด และจำไว้ เพื่อปฏิบัติสมควรแก่สละมะณะสารูปแห่งตน

จดหมายทกฉบับ เพื่อนพาเสีย

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนัก เป็นหมู่บ้านที่อยู่กันอย่างผาสุก เพราะทุกคนในหมู่บ้านเป็นคนมีศีลธรรม ปฏิบัติตนเป็นคนรักษาศีลห้าครบถ้วน ผู้ใหญ่เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก เด็กปฏิบัติตามคำสอนของผู้ใหญ่ ความผาสุกจึงมีทั่วหมู่บ้าน

ต่อมาอีกไม่นาน ความเจริญทางวัตถุเริ่มเข้ามาสู่หมู่บ้าน วัฒนธรรมแบบตะวันตกเข้ามามีบทบาทมากขึ้น เด็กวัยรุ่นส่วนมากจะหลงในค่านิยมแบบตะวันตกมากขึ้น เพราะคิดว่าสิ่งที่ทำอยู่เป็นคนทันสมัย ตนเองก้าวไปอยู่แนวหน้ากว่าคนอื่น พูดให้เข้าใจง่ายๆ ก็คือ จะได้เป็นคนนำสมัย หญิงสาวก็เริ่มนุ่งน้อยห่มน้อย โขว์สัดส่วนของตนเองเหมือนชาวตะวันตก ผู้หญิงบางคนเดินแทบจะไม่ใส่เสื้อผ้า ใส่เสื้อสายเดี่ยวสั้นเต๋อ โขว์สะดือ กระโปรงสั้นแค่คืบสองคืบ ผู้คนที่เคยเข้าวัดทำบุญรักษาศีล ก็ค่อยๆเปลี่ยนไป เริ่มไม่รักษาศีล ถือว่าการเข้าวัดเป็นสิ่งที่ล้าหลัง คนที่เคยเข้าวัดทำบุญรักษาศีล ก็ค่อยๆเปลี่ยนไปเป็นคนละศีล คิดว่าการเข้าวัดรักษาศีลเป็นสิ่งที่น่าอาย คนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเริ่มจะไม่มีศีลห้า เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ล้าหลัง เมื่อไม่มีศีล ความละอายก็ไม่มี มีการข่มขืนสตรี ทั้งหญิงสาวและไม่สาว ลูกเล็กเด็กแดงก็ไม่เว้น มีการขโมยทรัพย์สินสมบัติกันเป็นประจำ มีการตั้งวงดื่มสุราเป็นประจำ

บุญหาย เป็นนักดื่มตัวยง เป็นผู้นำในการตั้งวงก๊งสุราของหมู่บ้านคนหนึ่ง เขาเป็นคนชนิดที่วัดไม่เข้า เหล้าไม่ขาด มีโอกาสก็ด่าพระสงฆ์เป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่ง นายบุญหายดื่มสุราเกินกำลังจะรับได้ เกิดอาการช็อคตายคาวงเหล้า บรรดาญาติมิตรก็ได้ประกอบพิธีกรรมตามประเพณี แต่ก่อนเมื่อนายบุญหายยังไม่ตาย ได้สั่งเพื่อนนักดื่มด้วยกันว่า “ เพื่อนเอ๋ย ถ้าเรา

ตายไป ขอให้เพื่อนช่วยเอาเหล้าใส่ในโลงศพให้เราซักหนึ่งขวดนะ ” เพื่อนนักดื่มที่มาร่วมพิธีกรรม ก็ได้ทำตามคำพูดของนายบุญหาย

คนเราเมื่อตายแล้วจะต้องไปพบกับยมบาล เพื่อตรวจสอบความประพฤติสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ ว่าเป็นคนเช่นไร ดูความประพฤติสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ นายบุญหายก็เช่นเดียวกัน ตายแล้วก็มียมมะทูตมารับไปพบท่านยมบาล เมื่อไปถึงท่านยมบาล ท่านยมบาลก็สั่งให้นายสุวรรณผู้จดบัญชีความดี ให้ตรวจสอบบัญชีดูว่า นายบุญหายได้ทำบุญหรือความดีอะไรมาบ้าง นายบัญชีได้ตรวจสอบดูแล้วก็ส่ายหัวตอบท่านยมบาลว่า ไม่มีความดีเลยพระเจ้าข้า ท่านยมบาลจึงหันไปสั่งนายสุวรรณผู้ตรวจสอบบัญชีบาปดูว่า นายบุญหายได้ทำบาปอะไรมาบ้าง ฝ่ายผู้ตรวจสอบบัญชีบาปที่ชื่อว่า สุวาร ได้ตรวจสอบบัญชีดูแล้วพูดขึ้นว่า ในบัญชีบาปมีแต่โทษสุราเต็มไปหมดพระเจ้าข้า ฝ่ายนายบุญหายได้ยินดังนั้น จึงรีบพูดขึ้นว่า ท่านผู้เป็นใหญ่ในพิภพ โปรดฟังข้าพเจ้าก่อน บัญชีบาปบุญอาจคลาดเคลื่อนได้ ไม่แน่นอน ท่านยมบาลเมื่อได้ยินนายบุญหายพูดเช่นนั้นก็คิดว่า เจ้านี้พูดมีเหตุผล จึงถามออกไปว่า เจ้าชื่ออะไร กระผมชื่อบุญหายขอรับ ท่านผู้เป็นใหญ่ขอรับ ที่กระผมมาพบท่านในวันนี้ ก็เพราะเป็นห่วงว่าท่านอยู่แต่ในเมืองพิภพนี้ ท่านไม่มีโอกาสได้ดื่มยาวิเศษแห่งเมืองมนุษย์ ที่เมืองมนุษย์นั้นจะพูดกันว่า คนเราเมื่อเกิดมาไม่ได้ดื่มยาดานานี้ ก็นับว่าเสียชีวิตเกิดเสียเปล่า ท่านยมบาลถามว่า มันวิเศษขนาดนั้นเลยหรือนายบุญหาย เมืองมนุษย์มียาวิเศษดีเลิศอย่างนั้นหรือ นายบุญหายได้พูดขึ้นว่า กระผมไม่อยากคุยเรื่องสรรพคุณ เดี่ยวท่านจะหาว่าคุยไม้โอ้อวด ท่านพิสุจน์เอาเองเถิดขอรับ ว่าแล้วนายบุญหายก็ขอแก้วสามใบ ท่านยมบาลได้สั่งให้คนรับใช้นำแก้วมาให้ นายบุญหาย ตามที่นายบุญหายได้ร้องขอ นายบุญหายได้รินสุราลงในแก้วทั้งสามใบนั้น แล้วพูดขึ้นว่า เพื่อเป็นการพิสุจน์ว่ากระผมมีความบริสุทธิ์ใจ กระผมขอให้ท่านสุวรรณและท่านสุวรรณ ทดลองดื่มก่อน พูดแล้วก็นำแก้วสุราสองใบไปยื่นให้ท่านทั้งสองดื่ม พอ

สุวรรณและสุวรรณตี๋ไปได้สักพัก สุราที่ตี๋ไปได้ก็ออกฤทธิ์ ทั้งสุวรรณและสุวรรณ ได้ร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนานบันเทิงใจ ฝ่ายท่านยมบาลเห็นดังนั้น ก็ พุดขึ้นว่า มาให้เราลองตี๋มดูบ้าง นายบุญหายรีบยกแก้วใบที่สามไปให้ พอ ท่านยมบาลตี๋มไปได้สักครู่ ก็มีอาการเช่นเดียวกัน ท่านยมบาลเกิดสงสัย จึง ได้ถามนายบุญหายว่า นี่มันน้ำอะไรกัน นายบุญหายตอบว่า นี่เป็นน้ำทิพย์ที่ มนุษย์คิดค้นขึ้นมาได้ ท่านยมบาลพุดว่า อ้อเป็นเช่นนั้นเองหรือ มนุษย์นี้ ฉลาด มีความสามารถผลิตยาที่วิเศษได้ พอได้ตี๋มกินก็สามารถมีอารมณ์ที่ ทำให้เกิดความสุขสนาน เอ..คุณชื่ออะไรนะ ท่านยมบาลถามด้วยเสียงอัน อ่อนหวาน ผมชื่อบุญหายขอรับ บุญหายตอบทันที ท่านยมบาลถามต่อว่า ทำไมท่านจึงเอายาวิเศษนี้มาด้วยล่ะ ผมได้ยินเขาพุดกันว่า ท่านยมบาลนั้น มี แต่งงานที่ยุงมาก วันๆทำแต่งงานไม่มีเวลาเป็นตัวของตัวเองเลย กระผมจึงนำ ยาวิเศษนี้มาฝากท่าน เพื่อให้ท่านได้มีโอกาสสนุกสนานรื่นเริง เป็นการช่วยให้ ท่านได้พักผ่อนบ้าง บุญหายได้ทีก็คุยโม้อวดเอาความดีให้ตัวเองทันที ฝ่าย ท่านยมบาลได้ฟังเกิดความพอใจในความเป็นห่วงของนายบุญหายที่มีต่อท่าน จึงพุดขึ้นว่า ขอบคุณมากบุญหาย เอาอย่างนี้ดีไหม เรามาเป็นเพื่อนกันดีไหม นายบุญหายดีใจจนแทบเนื้อเต้น รีบตอบออกไปทันทีว่า ได้ขอรับกระผม ผม ก็อยากมีเพื่อนเป็นยมบาลเหมือนกัน คงโก้พิลึก จะได้เอาไปคุยอวดให้เพื่อน มนุษย์เขาฟัง ฝ่ายท่านยมบาลได้พุดต่อไปว่า เราจะให้เพื่อนกลับไปเมือง มนุษย์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ท่านไปนำยาวิเศษมาฝากเราอีก นายบุญหายดีใจ มาก ระวังความตื่นเต้นไว้ แล้วพุดขึ้นว่า ก่อนกลับไป กระผมขออะไรสัก อย่างดีไหมขอรับ ได้ซิเพื่อน ว่ามาเลย ท่านยมบาลตอบ แล้วถามต่อ ท่าน ต้องการอะไรจากเราหรือ คือว่าถ้ากระผมกลับไปเมืองมนุษย์แล้ว เมื่อจะถึง เวลาที่กระผมจะหมดอายุกลับมา ขอให้เพื่อนช่วยเขียนจดหมายไปบอกด้วย กระผมจะได้มีเวลาเตรียมเอาน้ำทิพย์อันเป็นเหมือนยาวิเศษมาฝากท่านเยอะ ๆ ได้เลยเพื่อน ท่านยมบาลรับคำ แล้วพุดต่อว่า ท่านจงรีบกลับไปเมืองมนุษย์

เกิด เตี่ยวเขาจะเผาร่างของท่านแล้ว ท่านจะหมดโอกาสไปสนุกที่เมืองมนุษย์อีก ฝ่ายเจ้าบุญหายก็ไม่รอช้า เพราะได้โอกาสจึงบอกลาเพื่อนยมบาลทันที รีบกลับเมืองมนุษย์เข้าร่างเดิมทันที ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาสองทุ่ม เป็นช่วงทำพิธี พระกำลังสวดอธิษฐานอยู่ เมื่อมีเสียงกุกกักๆ ดังเบาๆ มาจากโลงศพ แต่ก็ไม่ได้ยินกันถนัดนัก พระซึ่งนั่งสวดอยู่ใกล้ ๆ เงียบเสียงลง แล้วต่างก็มองหน้ากันทั้งสี่องค์ พอพระเงียบเสียงลงก็ได้ยินเสียงแหบๆ จากโลงศพ “ช่วยข้าด้วย” เจ้าพิธีคือคนอาราธนาศีลนั่งอยู่ใกล้โลงที่สุด ด้วยความที่เป็นลูกผู้ชายที่ไม่เคยแสดงอาการกลัวผีมาตลอด แต่พอมาเจอเหตุการณ์ครั้งนี้เข้า ทั้งพระทั้งโยมผู้ชายวิ่งนำหน้าลงบันได ผู้ชายที่มีกำลังมากก็กระโดดลงจากเรือน โยมผู้หญิงผู้ชาย พระ ต่างก็แย่งกันวิ่งลงบันได คนหนุ่มคนสาววิ่งหนีกันหมด เหลือแต่ยายแก่ ๆ คนหนึ่งอายุประมาณ ๘๐ ปี ไม่ยอมวิ่งหนี เพราะแกหนีไม่ไหว ได้แต่นั่งตะโกนว่า เอายายไปด้วยๆ แต่ด้วยความกลัวของทุกคนจึงไม่มีใครพายายหนีไปด้วยซักคน ต่างคนต่างเอาตัวรอด เพราะทุกคนกลัวผีจึงทิ้งยายบุญไหลเอาไว้ ฝ่ายเจ้าบุญหายจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นมา ยายแก่แล้วเจ้าบุญหายจนซีเยียวราด ยกมือไหว้ประหลกๆ แล้วพูดว่า ถ้าต้องการอะไรก็บอกมาเถอะพ่อจ่าเรีญ ยายจะทำบุญอุทิศไปให้ อย่ามาหลอกมาหลอนกันแล้ว เจ้าบุญหายได้ยินดังนั้น ก็พูดขึ้นว่า ผมยังไม่ตาย ผมขอน้ำดื่มหน่อย คอแห้งเหลือเกิน ส่วนยายบุญไหลก็ยังไม่เชื่อ ยังเห็นเป็นผีอยู่ รีบคลานหนี นายบุญหายจึงรีบออกมาจากโลง แล้วเดินมาจับยายบุญไหลไว้ แล้วพูดซ้ำอีกว่า ผมยังไม่ตาย ยายบุญไหลก็ยังไม่เชื่อ จึงบอกออกไปว่า ไปที่ขอบๆ เกิดบุญหาย อย่ามาหลอกมาหลอนยายเลย ยายแก่แล้ว นายบุญหายจึงพูดขึ้นว่า ยายๆ มองหน้าผมสิ แล้วจับมือผมดูสิว่าอุ่นไหม พูดพร้อมกับยื่นมือไปจับมือยายบุญไหล คนที่ตายแล้วมือจะเย็น ยายบุญไหลจึงคิดว่า อ้อ จริงดังเจ้าบุญหายพูด จึงค่อย ๆ หันไปมองแล้วค่อย ๆ เอื้อมมือไปจับมือเจ้าบุญหายอีกครั้ง เพราะถึงหนีตัวแก่ก็หนีไปไม่ได้ แล้วถามขึ้นว่า เองฟื้นขึ้นมาได้ไง เรื่องมันยาวยาย แต่

เวลานี้ผมหิวน้ำเหลือเกิน ยายบุญไหลพูดว่า ก็ตม่น้ำอยู่นั่นไง เองเดินไปตมเอาเองซิ อ้อผมลืมไป ช่วงที่ทั้งสองพูดคุยกันอยู่นั้น คนที่วิ่งหนีไปก็ค่อย ๆ ย่อง ๆ กลับมาดูพร้อมด้วยเครื่องรางของขลังที่ละคนสองคนมากขึ้นเรื่อย ๆ ใครมีพระดี ของดีอะไร มีเท่าไรก็ห้อยคอมาครบครัน บางคนยังขนใส่ กระเป๋าเสื่อมาเต็มไปหมด เพื่อเอาไว้เตรียมต่อสู้กับผีเจ้าบุญหาย แต่พอมาถึงทุกคนก็ต้องแปลกใจ เมื่อได้ยินเสียงยายบุญไหลและนายบุญหายคุยกัน ตอนแรก ๆ ก็นึกกันว่า ยายบุญไหลเก่งคุยกับผีได้ แต่พอเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็รู้ว่า นายบุญหายฟื้นกลับมา จึงพากันเข้าไปไต่ถามว่าฟื้นมาได้อย่างไร เจ้าบุญหายชี้ไม้ก็ได้ที พูดว่า ไปหลอกท่านยมบาลมา แล้วก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบให้ชาวบ้านฟัง ชาวบ้านจึงพูดว่า มันแน่ะที่ไปเป็นเพื่อนกับท่านยมบาลได้

กาลต่อมา นายบุญหายของเราก็ยังประมาท ยังทำตัวเป็นคนประพฤตินิดศีลธรรมอยู่เสมอ ฝ่ายท่านยมบาลนั้นก็ยังรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับนายบุญหาย โดยได้ส่งจดหมายมาเตือนเพื่อนตัวเองบ่อย ๆ เตือนตั้งแต่ฉบับที่หนึ่งจนถึงฉบับที่หก นายบุญหายของเราก็ยังทำเป็นทองไม่รู้ร้อน จนกระทั่งถึงวาระอายุไขหมดลง ต้องวายชีวาอีกครั้ง คือ ตายนั่นเอง

เมื่อบุญหายตายลง ก็ได้มุ่งตรงไปสู่ที่เดิม และทำเหมือนเดิมคือมีสุรามาด้วย พอมาเจอท่านยมบาลก็ต่อว่าต่อขานว่า เป็นเพื่อนอย่างไรกัน ไหนบอกว่าจะคอยเตือนเรื่องอายุของเรา ทำแบบนี้เป็นเพื่อนกันได้อย่างไรกัน ฝ่ายท่านยมบาลก็ตอบว่า ฟังเราก่อนเพื่อนเอ๋ย ในฐานะที่เราเป็นเพื่อนกันนั้น เราได้ส่งจดหมายไปถึงเพื่อนตั้งหกฉบับ ทำไมเพื่อนไม่ตอบเราเลย นายบุญหายตอบว่า เราไม่เห็นจดหมายเพื่อนเลยสักฉบับ จงฟังเราเพื่อนเอ๋ย ท่านยมบาลพูดต่อ จดหมายฉบับที่หนึ่งนั้น เราได้ให้ท่านยมทูตไปติดไว้ที่หลังคาบ้านของเพื่อน ทำไมเพื่อนไม่เปิดดูให้รู้ความ นายบุญหายตอบท่านยมบาลว่า โธ่ ท่านเอ๋ย ใครที่ไหนเล่า เขาเอาจดหมายไปไว้บนหลังคาบ้านกัน ใครที่ไหนจะมองเห็นสูงออกอย่างนั้น (หลังคาบ้านในที่นี้ก็คือ ผมของเรา ผมคนเราเริ่ม

เปลี่ยนสี จากสีดำเป็นสีขาว แต่เดี๋ยวนี้ผมยังไม่ทันจะขาว ก็เปลี่ยนเป็นสีแดงบ้าง เหลืองบ้าง ม่วงบ้าง) เราต้องขออภัยด้วยที่ส่งจดหมายไปไว้บนหลังคา ท่านยมบาลพูดต่อ เราก็ได้ตักเตือน ท่านยมทูตเมื่อคิดได้ว่า ต่อไปเวลาส่งจดหมายอย่าได้เอาไปไว้บนที่สูง ให้เอาไว้ในที่คนมองเห็น เพื่อนเอ๋ยเรายังได้ให้ท่านยมทูตเอาจดหมายฉบับที่สองไปติดไว้ที่เสาบ้านของท่านอีก โอ๊ยเพื่อนเอ๋ยเราไม่ทันได้สังเกต เพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับงาน บุญหายตอบ (เสาในที่นี้ คือขาของคนเรานั้นเอง คนเรามักจะมีอาการปวดขาก่อน นั่นแสดงว่า เราเริ่มชราแล้ว) เพื่อนบุญหายเอ๋ยฟังเราต่อนะ เราได้ให้ยมทูตส่งจดหมายไปให้เพื่อนอีก โดยให้เอาไปไว้ที่หน้าต่าง ฉบับนี้เป็นฉบับที่สาม เพื่อนเราคงใช้อยู่ทำไมเพื่อนจึงไม่เปิดอ่าน (หน้าต่าง ก็คือ หู พออายุมากขึ้นหูก็มักจะไม่ค่อยได้ยิน) ส่วนบุญหายของเราได้แต่รำพึงรำพันต่อไปว่า เพื่อนเอ๋ยตอนนั้นเราก็ถูกเพื่อนมนุษย์ด้วยกันใช้เราเยี่ยงทาส ไม่มีเวลาเป็นของตนเองเลย วัน ๆ ก็มีแต่งงานๆๆ ยุ่งไปหมด ในบางวันเราต้องนอนในเวลาตีกตื้น เพราะต้องทำงานยุ่ง ๆ นั้น งานมันยุ่งจริง ๆ เพื่อน แต่เพื่อนบุญหายเอ๋ยในเวลาต่อมาเราก็ได้ให้ยมทูตนำจดหมายฉบับที่สี่ไปให้เพื่อนอีก โดยเราได้กำชับไว้ว่าให้เอาไปติดไว้ที่กระจกของเพื่อน เวลาเพื่อนเราใช้กระจกจะได้เปิดอ่าน ยมทูตก็ได้ทำตามที่เราสั่งทุกประการ ทำไมเพื่อนจึงไม่อ่าน เมื่อเพื่อนไม่อ่านจึงไม่รู้ความหมาย (กระจกในที่นี้ก็คือ ดวงตา พออายุมากขึ้น สายตาก็เริ่มรวน ไม่สั้นก็ยาว มองอะไรก็เห็นไม่ชัด) แล้วเพื่อนจะมาว่าเราไม่ทำตามสัญญาได้อย่างไรกัน ยังมีอีกเพื่อน เราได้ใช้ให้ยมทูตไปหาเพื่อน โดยนำจดหมายฉบับที่ห้าไปติดไว้ที่ประตูบ้านของเพื่อน ทำไมเวลาเพื่อนเดินผ่านไปผ่านมาทุกครั้งจึงไม่ยอมอ่านจดหมายของเราละ เพื่อนเอ๋ย (ประตูบ้าน หมายถึง ฟันของคนเรานั้นเอง คนเราเมื่ออายุมากขึ้น ฟันก็จะเริ่มหนีหายไปทีละซี่ สองซี่จดหมดปากก็มี) บุญหายได้ตอบไปว่า เพื่อนเอ๋ยในช่วงนั้นเรามีแต่งงานของสังคมที่จะต้องช่วยเหลือเยอะแยะไปหมด ไหนจะงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ไหนจะงาน

บวช งานแต่งงาน โอ๊ยสารพัดงาน จนไม่มีเวลาเป็นของตนเอง เอาละ ะ ๆ เพื่อนจงฟังเราต่อ เราได้ให้มทูตส่งจดหมายฉบับสุดท้าย คือฉบับที่หก ไปติดไว้ที่ฝ้ายบ้านของเพื่อน เมื่อเพื่อนเห็นจะได้เปิดอ่าน เมื่ออ่านแล้วจะได้ไม่ประมาท จะได้บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ด้วยการให้ทาน รักษาศีล เป็นต้น (ฝ้ายบ้าน ในที่นี้ก็คือ ผิวหนังของคนเรา เมื่ออายุมากขึ้น ผิวหนังก็หย่อนยานไปตามอายุขัย ซึ่งเป็นธรรมดาของสรรพสัตว์น้อยใหญ่ในโลกนี้) ส่วนบุญหายก็มีข้ออ้างเช่นเดิม และพูดออกไปว่า เราขอขอบคุณมากที่ได้ส่งจดหมายทั้งหกฉบับไปให้เรา ในฉบับสุดท้ายนั้น เรามัวแต่ยุ่งอยู่กับหลาน ๆ ของเรา เพราะลูกของเรานั้นเลี้ยงหลานไม่ดีเท่ากับเรา หลานของเราแต่ละคนล้วนน่ารัก ๆ กันทั้งนั้น เราจึงต้องคอยดูแลหลานของเราเป็นอย่างดี เพราะเขาเลี้ยงลูกเขาไม่ดี เท่ากับเราเลี้ยงหลาน ๆ ของเราเลยเพื่อน นอกจากเลี้ยงหลานแล้ว ตัวเรายังต้องคอยดูแลทรัพย์สินสมบัติของเรา เพราะเรากลัวว่ามันจะสูญหายไป กว่าเราจะหามาได้ยากแสนยาก ในเวลากลางคืนเราต้องคอยเฝ้าทรัพย์สินสมบัติ เวลากลางวันเราก็ต้องคอยดูแลเลี้ยงดูหลานที่น่ารักของเรา มันเป็นงานที่ทำให้เราไม่มีเวลาเป็นตัวของตัวเองเลยเพื่อนเอ๋ย ยังไงในครั้งนี้อะ ขอกลับบ้านอีกครั้งได้ไหมเพื่อน กลับไปครั้งนี้เราจะไม่ประมาทเหมือนครั้งที่ผ่านมามาก และเราก็ได้เอายาวิเศษจากโลกมนุษย์มาฝากเพื่อนด้วย ชื่อสิงห์สองแผ่นดิน มีอายุถึง ๒๐ ปี เชียวนะ เราเก็บเอาไว้อย่างดีและหวงแหนมากที่สุด แต่เราก็ขอมอบให้ท่าน ถ้าไม่ใช่เพื่อน เราไม่นำมาฝากหรือเพื่อนเอ๋ย ตั้งแต่ครั้งที่เรากลับไปครั้งก่อน เราตั้งใจไว้แล้วว่า เราจะเก็บเอาไว้เพื่อมามอบให้เพื่อน เพราะท่านเป็นเพื่อนที่เรารักมากที่สุด ดูซิว่า เรารักเพื่อนแค่ไหน สิ่งที่เราหวงแหนที่สุดและเก็บไว้ตั้งนาน เรายังเอามาฝากเพื่อนได้ เพื่อนเราหยุดพูดก่อน ท่านยมบาลพูดขึ้น เราขอขอบคุณในน้ำใจของเพื่อน แต่ถึงอย่างไรเราก็อนุญาตให้ท่านกลับบ้านไม่ได้ และเราขอบอกว่า นับแต่ขึ้นไป เราไม่มีเพื่อนเช่นท่านอีกแล้ว ครั้งก่อนท่านหลอกให้เราดื่มสุรา โดยโกหกว่าเป็นยา

วิเศษ ที่เราให้ท่านกลับบ้านก็เพื่อนจะให้ท่านได้กลับไปรีบทำตน ให้เป็นคน
ประพฤตินอนอยู่ในศีลในธรรม ตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาทและเนื่องด้วย
เหตุการณ์ครั้งนั้น จึงทำให้เราต้องมานั่งตัดสินคดีความในเมืองนรกอีกต่อไป
ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นเราเกือบจะหลุดพ้นจากหน้าที่นี่แล้ว ผลของการดื่มสุราแท้ ๆ
เราจึงต้องถูกลงโทษตามกฎของนรก แต่เราก็ยังรักษาสัจจะที่ได้ให้ไว้กับท่าน
และตลอดเวลาเราได้เฝ้าตรวจดูการกระทำในโลกมนุษย์ของท่านเป็นประจำ
ดูแล้วการกระทำของท่านไม่มีอะไรดีขึ้นเลย ที่ท่านอ้างว่าไม่มีเวลาเพื่อสร้าง
ความดีให้กับตนนั้น ท่านจะอ้างเช่นไรท่านก็อ้างได้ ท่านอ้างไปเถอะ แต่ความ
จริงตามที่เราได้เฝ้าติดตามดู มันก็คือความจริง ทุกสิ่งมันต้องเป็นไปตามกฎ
ของธรรมชาติ เหมือนท่านที่ไม่มีความดี ท่านก็ต้องไปสู่ในที่ไม่ดี ที่ ๆ มีแต่
ความทุกข์ เราเฝ้าตรวจดูการกระทำของท่านแล้ว ท่านไม่มีศีลชักข้อเลย นี้
เป็นเพราะโทษของสุราสิ่งเดียว ที่ทำให้ท่านผิดศีลอีกสี่ข้อได้โดยง่าย ท่านทำ
อะไรลงไป ท่านทำโดยไม่มี ความกลัวใด ๆ ทั้งสิ้น อยู่ด้วยความประมาทคึก
คะนอง ทั้ง ๆ ที่รู้ผลของความผิด นี่เป็นความผิดมากกว่าคนทั่วไปเป็นสอง
เท่า ส่วนที่ท่านหลอกเรานั้น เป็นความผิดอีกกระทงหนึ่งที่จะต้องได้รับโทษ
บุญหายเอ๋ย มนุษย์ส่วนมากไม่รัก(มี)ศีล จึงติดอยู่กับบ่วงของความสุขและ
บ่วงของความทุกข์ ดังที่ได้กล่าวกันไว้ว่า

บ่วงหนึ่งคล้ายบาทคือ	บุตรนา
บ่วงสองคือสามภรรยา	ร้อยรัด
บ่วงสามคือทรัพย์สินเงินตรา	พันผูก
ปราศจากสามบ่วงนี้ไซ้	สบายเอ๋ย

บุญหายเอ๋ย ถ้าท่านไม่มัวแต่ห่วงงาน ห่วงเพื่อน ห่วงทรัพย์สินและ
หลาน ๆ ที่น่ารักของท่านจนไร้สติ ท่านก็คงมีเวลาอ่านจดหมายที่เราส่งไปให้
และท่านอาจจะประกอบกรรมดีบ้าง คงไม่หลงติดอยู่ในบ่วงเหล่านั้น จนไม่มี
เวลาเป็นของตนเอง พุดจบท่านยมบาลก็เรียกยมทูตมา แล้วสั่งว่า “เองเอา

มันไปแช่ในบ่อสุรามหากาฬเตี้ยนี้ โดยให้มีความร้อนร้อยองศา มันจะได้สมอยากของมัน เพราะเวลามันตาย มันก็ยังเอาสุราติดมาด้วย” (นายบุญหายเมื่อจะตายก็ยังได้ส่งเพื่อน ๆ และญาติเอาสุราใส่ในโลงศพให้เขาอีกครั้ง) พอท่านยมบาลพูดจบ นายบุญหายก็ยังได้พูดออดอ้อนเป็นครั้งสุดท้ายอย่างน่าเวทนา แต่ก็ไม่ได้ผล ยมทูตเข้ามาจับตัวโยนลงไปบ่อสุรามหากาฬทันที

โทษของสุรานั้นมีมากมาย ผิดศีลข้อสุราเมรัยข้อเดียว ต่อมาศีลอีกสี่ข้อก็จะผิดตามมา เพราะเมื่อดื่มสุราทำให้ขาดสติสัมปชัญญะ ทำให้สามารถมุสา เพื่อให้ได้มาซึ่งสุราเมรัยที่ตนเองชอบ เมื่อดื่มสุราเข้าไป จะเป็นคนพูดจาสามหาโว่ปดมดเท็จ พูดจาโอหังแสดงความเป็นใหญ่ในวงการสุราพูดจาไม่มีสำจะ พูดเกินความสามารถของตน ชอบประรานชาวบ้าน แสดงความชาญฉลาดทั้ง ๆ ที่ขาดความรู้ จนเป็นที่เอือมระอาของสังคม สามารถฆ่าสัตว์เล็กสัตว์น้อย เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งกับแก้มของคอสุราทั้งหลาย โดยไม่คิดเสียดายหรือสงสารในชีวิตเหล่านั้น สังคมความหยาบซ้ำไว้ นานๆไปจิตใจโหดถึงขั้นฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ เพราะความหยาบที่สังสมทำให้เกิดโทษจริงขาดความยั้งคิด เมื่อสติไม่มา ปัญญาหดหาย ความคึกคะนองบังเกิด มีการรวมหัวจุดคร่าข่มขืนผู้หญิงอื่น แม้นในบางครั้งกระทั่งคนนั้นเป็นคนใกล้ชิดเป็นญาติสนิทของตนเองยังยอมให้เพื่อนร่วมวงลงแขกเพียงเพื่อสนองตัณหาตนเอง และเพื่อนร่วมวงทะเลาะเบาะแว้งเพื่อนบ้าน ลูกเมีย พ่อแม่ ผู้คอยเฝ้าตักเตือนด้วยความหวังใย ไหนเลยจะรับฟังครอบครัวขาดความสงบสุข เกิดการแตกร้าง ลูกเสียคนเพราะครอบครัวไร้ซึ่งความสุข สร้างความทุกข์ให้เกิดขึ้นในครอบครัวเป็นรายต่อไป พอถึงขั้นติดสุราองแงม ไม่มีเงินทองจะซื้อสุรา ทรัพย์สินสมบัติก็สูญสิ้น เพราะการเผาผลาญที่เนิ่นนานแสนนาน แต่สุรานั้นขาดไม่ได้ เริ่มลักเล็กขโมยน้อย เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตรามาจับจ่ายสนองตัณหาผีสุรา ทารุ้ไม่ว่าขณะที่ตนเองเผาผลาญทรัพย์สินสมบัติเพื่อให้ได้มาซึ่งสุรา

นั่น สุราเองก็เผาผลาญสุขภาพร่างกายของตนเองด้วย ยิ่งได้สุรามามากเท่า ไหร่ มันก็ยิ่งเผาผลาญสุขภาพมากตามไปด้วย

จากการประพฤตินเป็นคนไม่มีศีลธรรม ทำให้เป็นคนไม่มีคนเชื่อถือ สิ้นคนเชื่อถือ พูดจาอะไรไป ทำอะไร ก็ไม่มีใครยอมรับ เป็นคนไร้ศักดิ์ศรี ไร้เกียรติยศ มีหน้าซำยังอยู่ตราหน้าว่า คนขี้เหล้า เป็นคนหนักแผ่นดิน สิ้นไร้ซึ่งประโยชน์ ถ่วงความเจริญของครอบครัว ของสังคม ยังไม่รู้สึกลำบากถึงการไม่ยอมรับของครอบครัว ของสังคม ผู้เป็นพ่อแม่ ถึงลูกจะชั่วช้าเลวทรามอย่างไร มากน้อยแค่ไหน ก็ยังรักยังห่วงใย เพราะเขาคือลูก เป็นการสร้างตราบาปอย่างมหันต์ ที่ทำให้พระอรหันต์ของตนเศร้าหมอง

คนเราเมื่อมีชีวิตอยู่ ไม่มีความดีปรากฏ เป็นคนไม่มีศีล ไม่มีธรรม มีหน้าซำยังทำบาปตลอดเวลา ตายไปมีหรือที่จะดีกว่า เมื่อยังเป็นคนมีโอกาสมทำดีอย่ารีรอ ขอแค่รักษาศีลห้าให้ได้ ความสุขสบายก็ไม่หนีไป ท่านทั้งหลาย สุราก็คือสุรา ไม่ว่าจะของนอก ของใน ของไทย หรือของเทศ ผ่างหรือถูก หรือแม้กระทั่งกรรมวิธีการหมักการดองบำรุงร่างกายอย่างไร มันก็คือสุรา

สุรามีแต่โทษ ไม่มีประโยชน์เลย โดยแก่นแท้

รายชื่อผู้ร่วมเป็นเจ้าของภาพพิมพ์หนังสือทำวัตร

๑. นายชูเกียรติ ตั้งเลิศสัมพันธ์	๓๖๐๐๐ บาท
๒. นายสุวิช ปรีชานนท์	๑๒๐๐๐ บาท
๓. นายประเสริฐ เหยียญวัชรเลิศ	๑๒๐๐๐ บาท
๔. นางนลินรัตน์ ฉัตรทวิสิทธิ์	๑๒๐๐๐ บาท
๕. คุณเจริญ เหล่าธรรมทัศน์	๑๐๐๐๐ บาท
๖. คุณภาวิดา ลีจิตทัตชูวงศ์	๕๐๐๐ บาท
๗. คุณธนวัฒน์ สีนสุกิจ	๓๐๐๐ บาท
๘. คุณเจนสิราภรณ์ สีนสุกิจ	๓๐๐๐ บาท
๙. นางปญญาภาศ ประคณานนท์	๒๔๐๐ บาท
๑๐. คุณอนันต์ เหล่าธรรมทัศน์	๒๐๐๐ บาท
๑๑. คุณนพพร เหล่าธรรมทัศน์	๒๐๐๐ บาท
๑๒. ทพญ.เสาวลักษณ์ พันธธำรัตน์	๒๐๐๐ บาท
๑๓. เด็กหญิงณิชนันทน์ พันธธำรัตน์	๒๐๐๐ บาท
๑๔. เด็กชายณัชนันทน์ พันธธำรัตน์	๒๐๐๐ บาท
๑๕. คุณลักขณา รัตนเวทวงศ์	๒๐๐๐ บาท
๑๖. คุณวรินทร์ธร ศุภกรพินธคุปต์	๒๐๐๐ บาท
๑๗. คุณกชกร เฉลิมกาญจนา	๒๐๐๐ บาท
๑๘. คุณฉัตรรัตน์ อยู่ธงชัย, คุณคงเดช เจริญจิตรธรรม	๒๐๐๐ บาท
๑๙. คุณนิศาชล มโรพญา	๒๐๐๐ บาท
๒๐. คุณเบญจวรรณ โจ	๒๐๐๐ บาท
๒๑. นายภูติศ ปรีชานนท์	๑๒๐๐ บาท
๒๒. นายภาคิน ปรีชานนท์	๑๒๐๐ บาท
๒๓. นายโชคชัย งุ่นศิริ	๑๒๐๐ บาท
๒๔. นายญาณวัฒน์-ศุจีภรณ์ อุ่ทองทรัพย์	๑๒๐๐ บาท
๒๕. นายชินพันธุ์-พิมลศิริ ศิววัฒน์กิตติสุข	๑๒๐๐ บาท
๒๖. นายนายसानิต - จารุวรรณ ศรีสุจิน	๑๒๐๐ บาท
๒๗. นายไพบูลย์ ปิติทรงสวัสดิ์	๑๒๐๐ บาท
๒๘. คุณฉัญวลัย ลีจิตทัตชูวงศ์	๑๐๐๐ บาท
๒๙. คุณบุญคุ้ม ดวงสงค์	๑๐๐๐ บาท
๓๐. คุณกীরติกา สุรสกุลวัฒน์	๑๐๐๐ บาท
๓๑. คุณสกรรจ์ สีนสุสุวรรณ	๑๐๐๐ บาท
๓๒. คุณวนิดา เย็นสุข	๑๐๐๐ บาท
๓๓. คุณรัตนรัตน์ เงินสวัสดิ์	๑๐๐๐ บาท

๓๔. คุณชัยพันธ์ หอมวิเชียร	๑๐๐๐ บาท
๓๕. คุณศิรินทิพย์ ฉิมพสุทธี	๑๐๐๐ บาท
๓๖. คุณศุภลักษณ์ ศรีภิรมย์	๑๐๐๐ บาท
๓๗. คุณรัตฤทัย สุทธิประภา	๑๐๐๐ บาท
๓๘. คุณกิตติคุณ ศิวะสรรค์กุล, คุณมนพร ศิวะสรรค์กุล	๑๐๐๐ บาท
๓๙. ครอบครัวพิมานทิพย์	๑๐๐๐ บาท
๔๐. คุณอรณิชา ตังปัญญาอมร	๑๐๐๐ บาท
๔๑. คุณทนิดา แก่นมณี	๑๐๐๐ บาท
๔๒. คุณรารวรรณ แก่นมณี	๑๐๐๐ บาท
๔๓. คุณพศวีร์ จิงจระสิทธิ์	๑๐๐๐ บาท
๔๔. คุณวิภามาศ วีรบกขมณี	๑๐๐๐ บาท
๔๕. คุณกรทักษ์ แยมเนียม	๑๐๐๐ บาท
๔๖. คุณชนัดดา ศิริเชื้อดี	๑๐๐๐ บาท
๔๗. คุณสมศรี หลิมตระกูล	๑๐๐๐ บาท
๔๘. คุณสมพร หลิมตระกูล	๑๐๐๐ บาท
๔๙. ร.ต.อ.ธัญยาสิทธิ์ จิตรราพิเนตร	๑๐๐๐ บาท
๕๐. ครอบครัวยิ้มสิงห์	๑๐๐๐ บาท
๕๑. คุณปริยาวัลย์ ใจปิ่นตา	๑๐๐๐ บาท
๕๒. อาจารย์พนิดา ไชยมักลิ้น	๑๐๐๐ บาท
๕๓. คุณสุนทรี สุวรรณไพบูลย์	๑๐๐๐ บาท
๕๔. คุณผ่องผิว จุลลนันทน์	๑๐๐๐ บาท
๕๕. คุณสุรีย์พร มาร์คอน	๑๐๐๐ บาท
๕๖. นส.ชฎานิศ ปรีชานนท์	๖๐๐ บาท
๕๗. นายภูมิ ศรีสุจิน	๖๐๐ บาท
๕๘. นายชยุต ปรีชานนท์	๖๐๐ บาท
๕๙. นางเสาวลักษณ์ ยับสุวรรณกุล และครอบครัว	๖๐๐ บาท
๖๐. ครอบครัว คุณวรเทพ อรุณรัศมีโสภา	๖๐๐ บาท
๖๑. คุณสุรเดช ภมรสวรรณ, คุณสุรภา ภมรสวรรณ	๕๐๐ บาท
๖๒. คุณธัญยพร ภมรสวรรณ, คุณศิวตล ภมรสวรรณ	๕๐๐ บาท
๖๓. คุณสถาพร เจริญผ่อง	๕๐๐ บาท
๖๔. แพทย์หญิง ณิชนันท์ ภูมบุญชู	๕๐๐ บาท
๖๕. คุณอรุณี วิมุกตะนันท์	๕๐๐ บาท
๖๖. คุณกนกนภา จุ้ยเส็ง	๕๐๐ บาท
๖๗. คุณบุญส่ง ใจปิ่นตา	๕๐๐ บาท
๖๘. คุณเพ็ญศรี ใจปิ่นตา	๕๐๐ บาท

๖๙. อาจารย์เข้มทอง ปันคำ	๕๐๐ บาท
๗๐. คุณดวงสมร อมรสุวรรณ	๕๐๐ บาท
๗๑. คุณบัวผัน เสมาพรหม	๕๐๐ บาท
๗๒. นางพิชชาวิศม์ ศรีพิทักษ์สกุลและครอบครัว	๔๘๐ บาท
๗๓. คุณพงษ์พันธ์ ชมสิน	๔๐๐ บาท
๗๔. นายวิรัช-วารุณี ยับสุวรรณกุล	๓๖๐ บาท
๗๕. คุณจิตาภา โล่ห์ชนะจิต	๓๐๐ บาท
๗๖. คุณดวงตา เสมาพรหม	๓๐๐ บาท
๗๗. คุณจันทิมา เสนามนตรี	๓๐๐ บาท
๗๘. ครอบครัว คุณศรีวรรณ จันทาพูน	๓๐๐ บาท
๗๙. แม่ชีดวงเดือน กันธิยะ	๓๐๐ บาท
๘๐. นายพุทธพงศ์ ยับสุวรรณกุล	๒๔๐ บาท
๘๑. คุณวิลาวรรณ จุลนันทน์	๒๐๐ บาท
๘๒. คุณเกรียงไกร คุณสุพรรณ ดวงแก้ว พร้อมครอบครัว	๒๐๐ บาท
๘๓. คุณชูชาติ คุณทองสาย อาสายศ	๒๐๐ บาท
๘๔. คุณตาล จองติ	๑๐๐ บาท
๘๕. คุณปรัชญา กาละวงศ์	๑๐๐ บาท
๘๖. คุณวัฒนาพร ชาวคำเขต	๑๐๐ บาท
๘๗. คุณบุปผา คำฉางข้าว	๑๐๐ บาท
๘๘. คุณจันทร์สม กันธิยะ	๑๐๐ บาท
๘๙. คุณมิ่ง กันธิยะ	๑๐๐ บาท
๙๐. คุณเครือวัลย์ สุวรรณประภา	๑๐๐ บาท
๙๑. คุณไข่มุก กันธิยะ	๑๐๐ บาท
๙๒. คุณคำ คุณหม่อม ใจปิ่นตา	๑๐๐ บาท
๙๓. คุณแสงอรุณ ยอดบุญมี	๑๐๐ บาท
๙๔. คุณกนกวรรณ(พี่หนก)	ไม่ระบุจำนวน

“ หากเกิดความผิดพลาดประการใด
ในหนังสือสวดมนต์แปลเล่มนี้

อาตมา พระครูธีรธรรมปราโมทย์

ขออภัยมา ณ ที่นี้ ”

หนังสือทำวัดสวดมนต์แปลเล่มนี้จัดพิมพ์โดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด กชกรการพิมพ์

18/24 หมู่ 7 กม. 17 ถนนบางนา-ตราด ตำบลบางโฉลง

อำเภอบางพลี สมุทรปราการ 10540

โทรศัพท์ : 095-505-4242

E-mail : puk_kodchakorn@yahoo.com